

BP
320
M35
v.44

مجموعه آثار قلم اعلی

44

۴۴

این مجموعه با اجازه مدظل مقدس روحانی علی ایران
شید الله ارکانه بتعداد محدود بخطوط حفظ تکثیر
شده است ولی از انتشارات مجموعه امری نمیشد
شهرالرحمه ۱۳۳ بدیع

بسم الله داود عليه السلام

بسم الله القدوس الامني

فكر من لدنا القدم ليعرفون انه لا اله الا هو المهيمن القيوم قد ظهر الميزان واتي البرهان
وجاء الرحمن ولكن الناس اكثرهم لا يشعرون قد ضرب في الناقوس الاعظم باسمي
القدوس ولكن الناس اكثرهم لا يسمعون قل هذا السر الذي كان سورا خلف الاسماء
وان هذا الكتاب محتم وان كان كمنزاة في خزان القدرة والاقدر والمخوف في حجاب
العصمة والاصطبار مسطورا من قلبي القدوس العزيز المحبوب ان الذين وبعدوا عن
الايات اذ ظهر مطلع البينات انهم من اصحاب السفينة المحرقة كذا الله رب ما كان و
ما يكون والذين منع انه كان محروما عن فضيلة ايام الوصال ونوعية الاتصال الا
انه من الذين لا ينفقون لذلك تنوح سحر البيان امر من امر الله المهيمن القيوم
بسم الله داود

بسم الله القدوس

ان شهد يا شهد الله انه لا اله الا هو والله ينطق اليوم انه سطر امره لمن في الاكوان

اِنَّ الذين اٰمروا ايسرهم اوكلك في غفلة وصلاح اياكم يا اولي الاريض ان تفتروا انفسكم من عند
 الغفلة الذمرا في على حيلكم الانسان ان اعرضوا عما عندكم ثم اقبلوا الى الرب انكم الايسر انما
 اردنا الا انما اردناه انما نذكركم وروينا انما احسب به الذوات قل يا قوم هذه الهوا الذمرا وهدتم به في
 الزموا الاصل وروى الرحمن لولاه ما ظهر البيان ولا انزل في جالب الوحي في الاعمار طوبى
 لك يا اتيك الى الله وادرت مراد من في الارضين والسموات من انكس من احسب منهم
 من خرق الاحجاب بعد الاسم الذمرا في الزموا ان اتخذوا يا اجابني على الامر ان يتصوفا
 افعة الفخار ان اذكروا ربكم من السجدة في هذه لغيات الذمرا في في السجدة كذلك نزل الآيات
 وارسلا ما اليك فضلا من لدا ان ربك لم يفتقر الى شيء

جانب ميرزا داود عليه بس آله

هو انظر من افعة الاعلى

هذا كتاب ينطق بالحق والقوم الكرمهم لا يسعون قد خذت الآيات وهم لا يشعرون وهم
 العلوات وهم لا يفقهون قد اتت الساعة وهايت القيامة وظهر الاسم المكنون واليسر
 والقوم الكرمهم لا يسعون قد خذت الآيات وهم لا يشعرون وهم

هذه من نزل قل يا ايها الذين آمنوا في امر الله ورسوله ولا تتبعوا اعواء الذين كفروا بائنا حد
 الشهادة قد اتى الوعد والموعود ينالوا قبلوا اليه بوجه ذلوا ثم تشعرون لا تمنوا انفسكم
 من هذه الفضل الا عظم ولا تتبعوا سبلان الاوهام والظنون انكم تشكروا رب الرحمن انه نزل
 لكم ما يجدع من دجلكم من قل لك الحمد يا محمد والهم ومحبوب الامم يا هادي تني الى صراطك و
 انهدت لي سبيلك وانزلت لي وليك انك ان تجعلني في كل الاحوال مستكبرا يا ايها الذي
 سجل امرك ثم قد لي ما يقر بين اركب في كل عالم من عوالم انك انت المقدر على ما تشاء
 بقولك كن فيكون

جانب آغا زين العابدين عليه السلام

هو انظر من افتخار الابان

كتاب معلوم من الله الميسر القويم الى الله اقبل الى الله اذا بانا في القصور الحكيم القويم ان
 الذين اتوا اولئك من حزب الله في لوجه المسطر قد حضر اسك لدر العظم وذكر
 بلا لحداد الخزان والكثرة اسع الله من انق الاصل انه لا اله الا الله الحق علام الغيوب
 قد انظرنا ما كان كنهنا في العلم مستورا من العباد الذين انكروا حق الله وامره ونهوا

ثُمَّ قَالَ لَوْ أَبَا بَاءَ إِذْ نَزَلَتْ بِالْحَقِّ يَشْهَدُ بِذَلِكَ أَنَّ الْمَطْلُوعَةَ فِي مَقَامِ الْحَمْدِ بِأَرْبَعَةِ أَلْفِ نَحْوٍ
 إِلَى الرَّجْعِ لَمْ تَنْزَلْ إِلَّا آيَاتٍ وَنُظِرَتْ الْبَيِّنَاتُ أَعْرَضَ عَنْهَا الْعَجَمُ ثُمَّ الَّذِينَ فِي مَقَامِهِمْ وَ
 وَقَالُوا مَا كَلَّ الْأَوَّلُونَ بَعْدَ أَكْبَابِ الدُّرُوسِ تَسْكِينٍ بِأَنْفُسِهِمْ مِنَ الْأَوْحَامِ وَالْظُّفَرِ طَوِيلٍ
 لَكِ بِأَقْبَلَتْ إِلَى الرَّجْعِ إِذَا عَرَضَ عَنْ كُلِّ عَالَمٍ مَرْدُودًا أَنَا فَرَحِيكَ وَأَوْيَاثِي بِالْعَدْلِ وَالْإِنْصَافِ
 وَبِالْإِيمَانِ وَالْمَوَدَّةِ وَالْإِخْلَافِ خَدَامُ رَبِّكَ ثُمَّ ذَكَرَ الْكَافِرَ بِأَيَّةٍ وَبِشْرَ طَمْرُوحَةٍ الَّتِي سَبَقَتْ
 الْوَجُودَ مِنَ الْغَيْبِ وَاشْهُدُوا الْبَهَاءَ الْمَشْرِقِ مِنْ أَفْقِ سَمَاءٍ فَضْلِي عَلَيْكَ وَنَعْلِي مِنْ مَكَدٍ وَعَلَى
 كُلِّ نَابِتٍ تَكْبِيرٌ بِجَلِي الْمَدُودِ

وَجَانِبُ بَأْفَرٍ عَلَيْهِ سَبَا وَالدَّ

سُبْحَانَ حَقِّ فِي حُلُوتِ الْبَيِّنِ

إِنَّ الْعَدِيكَ يَقُولُ هَذَا الْيَوْمِ وَالْفَتْحِ بِاسْمِ اللَّهِ فِي حُلُوتِ الْأَنْثَاءِ وَالْإِنْسَانِيَّةِ فِي مَرْتَبَةِ
 وَأَنَّ ظَهْرَ فِي قَطْبِ السَّكَاةِ وَاسْتَقَرَّ عَلَى مَلَكَةِ الرَّحْمَنِ الْفَتْحُ فِي كُلِّ الْأَحْيَانِ تَدَانِي مَطْلَعُ الظُّهُورِ
 بِسَلْطَانِ أَحَاطَ الْعَالَمِينَ إِنَّ الْوَرَقَ كَأَنَّ فُلُوتَ وَقَالَتْ هَذَا الْيَوْمِ وَفِي أَفْرَوعٍ عَلَى أَنْفَانِ سُدْرَةٍ
 الْفَتْحِ بِاسْمِ رَبِّي الْأَبْنِ وَالْبَشَرِ الْكُفْرُ بِهَذَا الظُّهُورِ الدَّمَرُ اسْتِغْنَاءً عَنْ فِي السُّرُورِ وَالْإِصْنِ

والقول لقول عبد الحميد بن اسحق بن ابي اسحق بن ابي اسحق بن ابي اسحق
 نقول كل من قبل الى ان اليوم يوم طي لمن سمع تلاوة الله واتى اليه بقلب طاهر غير
 در جنب ميزر باسد

الاخلاق الالهية

فذكر من لدن قوم يعقوبون ليعبدوا جلالة الذكر ويدعوا ما كان وما يكون ويتكلموا بالذكر العظيم
 الذي راق من سماء القدم ليعبدوا الله هو الرعد فلاحا اتي بالحق قالت اليهود انه انتم على الله
 البعير كلفوا بالذكر آمنوا بعد التوراة في المشرق والاميل والبعير ان الله انهم
 من هذا الظهور قد حققوا اسم اليهود كذلك فحق الامر من لدن ربك العزيز الودود ان اجنب
 من الذين اتخذوا الاحكام لنفسهم اربابا من دون الله الا انهم من عبدة الاصنام ولكن لا
 يعقدون ان ذكر ربك في ايامك وانفسك بانزل من عنده انه منكم التمس ويحيى القلوب ان
 يقرض عليك حدة حب ربك لا تخزن نفسك على ربك العزيز المحبوب فراقى اقبلت الله
 وعزمت الذين استوا العذات لا تخفني في حبه من على الارض ولا يصغي جود
 الذين غلوا كدك امرت من لدن ملك الغيب بالمشهود

و جنب میرزا باقر

بوالهی فی افق الاربعی

قد قرأت میناک باینکه کرم قلم الاعلی فی هذا اللوح الذی کان بید القدره باخوة اهل هذه یدیه
التي كانت علی الحق مبعوطا وحده القبضة التي بها اخذت السموات والارض بسبط عظمای و
هذا المبین الذی سر طوبی السموات بسطت ثمره افر من شیه افر من سبط النخل علی بارادة منه من فی
العکب جیسا قل بسطت من شیهی بل سبت رعت کل الاشیاء وانه علی کل شیئی یحیی کلهم افر من
ان سبت امشیه ثم خذ لوح الله لبقوة مینا قل یا قوم قد جاءنا لوح الامر من مشرق القدره والورد
لیسعا وانه فصل من لوح المحفوظ الذی سر لیسع الله علی حینه السلام قبارک الذی سر لیسع بالحق بامر
قویا ایاک ان تسکن علی مفکرک ثم انطق ببناء ربک قل قد اتی السلام بوجه میرزا ویدوکم
الی الله التواری ولا تكون فی الامر مربیا دعوا ما عندکم وخذوا ما امرتم به من ربکم الرحمن وانه
علی کل شیئی قدير ان امس علی امر حیث کما تشته مدایج الافئدة تجد نفسك فی جذب
والهین کذلک یسعی لمن القطع من کل شیئی واصل الی وجه جلیلا واذ اسک القرفی سبیل
ربک فاصبر ثم اذکر غیره و غیر حق فی هذه الدیارة کذلک یا مکرک قلم القدره من لدن مقدره عزیرا ان

احد الناس الى منزلة الا عظم ثم اوتاهم في هذا الكتاب الذي كان في علي الفهرست منسوخا ان
انساب الناس من الناس التي كانت بيد الله مصنوعة ما ذكر من الدنيا على وجه الذينهم تكتبوا الى الركن
سيدا و الروح حيك وعلى التي و جعلها لك ثم التي تخدمك ثم الذين توجهوا الى شطر الله وانظروا
على كل منكم بعيدا

در جانب من يديه وآله

بسم الله

تدبرنا الكتاب على صورة الاذن وانه هذا الكتاب العظيم قد اظهرنا اسما المكنون والاسم المكنون
وانه هذا المعجل البين قد اظهرنا السجرات الا عظم باسراج الذكر والبيان وانه هذا ان طي الاربعة قد اذن
الاربعة و اظهرنا البينات على شأن احاطت اسرار والاربعين كل ما قوم خافوا الله ولا تنكروا
ما اظهرنا بفضل توبته اليه لوجه بقاء ولا تكونن من المتوهمين اياكم ان تتصوروا ان الله لا ينفك
ونوره نداء عليكم التوالة وكونوا من الذين ان قبلوا الى الاقنى الا على ثم استمعوا ما يتكلم من لسان
منزل تدبر ان اسما هذا العبايح في خلاص البر والبحر انه يهديكم الى الصراط المستقيم ان الذين
يدعونكم الى الاحكام انهم لا يفتنيكم اليوم وروحهم بانفسهم متولين الى الفرد والجبر انك لا تحزن من

شيئي ان اظن بفضل موليك ارفع عباده العجولين لا ينسد امر ولا يحجب شيئي الفعل بسطة
ما شاء اذ لا هو القدر العدير انا الهاء عليك وعلى الذين فازوا بهذا الكثر الميسر

ق حجب بانسه

بسم الله القدر العلى الالهى

ان يا عبد الله يستع ذار ربك العلى الاعلى من سطر الدرس في استقر دمن ربك العلى العظيم تركب
القداء الى مقر العلى والكبرياء و يدعك في ملكوت ربك العزيز الحكيم اكون مسترسجا في ترك
وجه القدم في بشدة و بلاء عظيم اشرب الماء ومنع من فم القدس ماء العلى واليه يا كرميت
ايها المشركين استنشد لعبد الله نوح سكان الفردوس باور وعلى جمل القدس من مشر
الغايين مع الدنيا من وراك ثم اقبل الى مراك القديم ولعمري لو بانك حوت الايات
ليجندك على شأن تعظم عن الاشياء تخرج من بينك مقبلة الى المراء وتفسر في كل صباح و
مساء اين انت يا مقصود العالمين و محبوب العالمين و يا من قبلت الدلالة لفرعك و
الشيء لرخاء من على الارض اجمعين كن في ايام ربك على شأن يشتر منك مديح الانقطع
حين فلا لا خراع كذا لك يا ربك سلط الابداع الدرس باضطرب العبد و تزلزلت البلاد و تشتر

انفسه المتقطعين ان يشكر ربك بما ذكرت من القوم الاعلى في هذا المقام المسمى جلد
 الر مطلق العالين والحمد لله رب العالمين
 حبيب ميرزا البراء الله سمع عيسى آله
 هو المأخوذ من افق الاعلى

كتب نزل بالحق من سماء السيرة فخلد من ليل الله رب العالمين ليجذب العباد الى الافق
 الاعلى وليقرهم اليه انه هو المقدر الغرذ الخبير يا ايها الشجرة الى النوار الوجه اسبح نداء العظيم انه
 يذكر في السجن ويذكر كرم آيات الله بك يوم الدين هذا يوم تار الملاك من كل الجهات
 ومرت الجبال ومرت سفينة البليان على سحر العرفان وفردت حجرة البرهان على اهل الاغصان
 يا ذا الكرامات قد اتى الرحمن بسبطه لا تمسح جنود العالم ولا ضفاد الامم الذين تمسحوا خد الله و
 يشاء وجاروا بآياته واكروا السر الاكظم وبنوا العظيم قد جردت الميزان من قلم الرحمن و
 القوم اكثرهم من المنافقين اكروا فعد الله وبنوا كثر الا انهم من الظالمين في كتاب بين
 اناسمنا وذكر در انا اقبالك ايقن اليك من شطر السجن ذكرناك بهذا القبح البديع انك
 اذا قرنت به وحيث عرف البليان من آيات ربك الرحمن قل الله الله بك الحمد يا ايها النبي

و عرضی و استغنی از ارتفع خداوند الاطی و صریح ملک الاطی استغنی بمرکز انزیر به حاج سحر المعون
 فی الامکان و ارتفعت رایت ذکرک بن الاولیة بان تجفنی مستغنیان رسد یک و منیراً بانوار
 شمس ضویرک و احاطت بشانک و طائرانی حواء جاک و قناریان در باب جاک و در یک و خاکدان و کبر
 و رب ترانی مستغنی من و توک و مستغنیان الی النور و جاک استغنی ان لا تجفنی و قد ک قد
 المحصور اعم عرشک و الیقام لدر باب غنظک و ان مستغنی من الحظیر فغایک قد لی اجم
 نقاک و ما قدرته لا صفیاتک الذین سمو انما ک الاطی و ما زوالیاتک باول النور و رب
 المهرش و التور ای رب ایتمنی علی خدمه امرک و الیقام علی امرت منی کما یک بیک لا یفقد
 سطوة العالم و لا صفو خا و الا هم ثم اکتب لی یا الله و سید خیر الاخره و الا ولی و ما مستغنی
 فی کل عالم من عوالمک انک انت المقدر علی ثبات الالات النور العسیر
 بنام خداوند توانا

بسم و ارسسی بشنو امروزه روز ذکر و شاد و روز خدمت است و خدمت حق جل جلاله و نعمت
 امرش باحوال و احلاق طیبه ظاهره و بتواتر بوده است لایحی بطلبیم استجاب را سید فریاد
 بر نفرت امرش تا از نارسد به شغل شویید اشتیاقیکه بیا کرده نمت اعراض این طاهره را

نباشد افضل اعمال امروز تبلیغ امر است بروج و درین هر نفسی بآن فائز شد بکل خیر فائز
 است چه غایت فائز شهر باشد که ذکرش بدوام ملک و مملکت باقی و پاینده ماند نامعین
 بشاید چراغ مشرق حق بطلب اولیای خود را در آن ارضی حفظ نماید از هر اسامع الحیب
 و در میان آن ارض را بگیرد برسان بگو یا غریب که بجمل صبر تک نماید و بذل خدمت آتیت
 محل این بوم را شب و روز بزرده و نیت حق در او سلطه اعمال است و ذکر در او یک اذکار خود
 را محروم نماید بنابر که عالم را منتقل نماید بجمل استکار و اتقان تک جویند فقر و
 اندک احوط نماید و آثار از انتظار ظاهر شود از حق می طلبیم شهادت نماید و از آنچه در کتب
 معتد شده محروم نماید حزب الله در نزد راجع بسبب و وفاء و خضوع و خشوع و شوق و طاعت
 و محبت و بیست نمودیم باید کل بجمل حکمت تک نماید و با اراده الله تالیق آنکس اگر در آن
 ارض نبوت مشغول گردد از اجر حقان خدا الله معتد و این امر بسیار عظیم است یعنی امر تبلیغ اگر
 آنجناب بآن تک نماید خدا را قربت بخواهد است و اگر هم نخواهد که قرب نماید بپسند و ممکن
 اگر حرکت آتفا نماید چه که امر حرکت بسیار محکم است و در اکثر الواح کتب را بآن امر نمودیم و کتب یائده
 شهید الهی آری من لایک و علی اولیاء و اولاد خاک و علی الذین یاسئوم شیئی من الاشیاء

من الترتيب الى الله الفرد الواحد العليم الحكيم

بمرزا ابوالحسن عليه بهاء

عالمهمين على الملوك والملوك

تعالى سولي الجبروت الفراق من افق الاقصاد باهر عين ودع الملوك والملوك الى
 رب العالمين من الناس من سج وارض منهم من قبل الى الفرد الخبير ومنهم من اخذ
 كوثر بيان الرحمن على شان هذا العالم وراى متبدا الى الله العزيز الحميد قد حضر ملك
 العظم ذكرناك بهذا الذكر السديد على ملا الارض تامة قد نهر البنا الاعظم ونزلت اجا
 كتب الله ملك يوم الدين اتقوا الله ولا تتبعوا اخوانكم ان اتبعوا من اكلم من افق الاقصاد
 ليقر بكم الى مشرق دعي الله رب ايرس وبالايرس رب العرش العظيم كذلك انزلت الايات
 وحر فاحا امرأ من لونا وارشفها اياك لشكر ركب القدر القدير
 حبيب آقا خان جان عليه بهاء الله

بركاش عبد الجبر

قد فطقت النار في السدرة المباركة واتي المقصود بالهزة والاقصاد ريشام وجهه عليه

[illegible]

اَهِىَ اَهِىَ حَزَنُكَ اَحْلَقْنِى وَسُجُودُكَ اَحْرِقْنِى وَبِلَاغُكَ اَتَنِى لَيْسَ كُنْتُ مَعْدُودًا سَمِعْتُ حِينَ تَجِبُكَ
 بِاَكْتَبْتَ اِيْزَادُكَ وَيَا لَيْتَ كُنْتُ مَقْصُودًا وَيَا لَيْتَ مَا وَرَدُكَ مِنْ طَعَامِ خَلْقِكَ
 اسْتَلْكَ يَا مَوْلَى الْعَالَمِ وَمَوْجِدِ الْاَمَامِ بِالْاِسْمِ الْاَعْظَمِ يَا نُوْرَ اَوَّلِيَّكَ عَلَى كُرْكٍ وَشَايْكَ
 ثُمَّ اَحْظَنْهُمْ يَا اَهِىَ مِنْ شَرِّ اَعْدَاكَ وَوَعْدِهِمْ بِاَقْدَرَةِ لَعْنِكَ وَاصْفِيَاكَ وَبِالنَّزْلَةِ فِي كِتَابِكَ
 اَتَمَّ اَتَمَّ اَنْتَ الْمُنْقَالَ الْكَرِيْمُ اَهِىَ اَهِىَ تَرَى مِنْ اَقْبَلِ اَيْكَ وَنَفَقِ بَذَرُكَ وَشَايْكَ وَارَادُ

كنز جودك وكرمك هنيئاً بمرآة سحر طاعتك بان توفيه في كل الاحوال على الاستقامة
على حبك وخدمة امرك وقدرة بالقرية اليك الكائنات القدر لا تعجزك قدوة العالم ولا تمنحك
سطوة الامم بفعل ما تشاء ولا الرأى انت القدر العظيم الحكيم
در جنب حاجي عليه السلام

بسمي المتعالي عن الاستاء

يذكر المذكور من فكرت ان ظهر باسم النور به طويت السماء واطلقت الشمس خفت القمر وضرب
الميزان انما تذكر من توجه الى الله وذكره بما يلحق الروح الى من آيات الله القدر العزيز
المقدار قل اننا قدنا كل الاشياء بقدر من قدرنا ومنها الميزان بين الامانة وبعثنا من حب
الخلق ان ربك سراج الارب وفي كل حين لا تتركنا وناستمر الا الذين اولوا البصائر والاذان
لا اهل الارض ان استمعوا ما يدعونكم به بولي الورد ولا تتبعوا كل جاحل مرتاب انما جاء ليعلمكم وتطهير
انفسكم ما يحكمكم من الله منزل الآيات قد خلق البصر ليعتد النظر الاكبره السمع ليعتد السمع
الذات جلاله كونه الحيوان لا اهل الرضوان والرحمن المحموم لاهل الرضا تعالى الى الرحمن مطي هذا
المتفعل النور احاط من في الارضين والسموات قل آياكم ان تتنوا انفسكم من عرفان مطلع الاستاء

وَاذْكُرْكُمْ مِنْ اسْتَسْقَى هَذَا الشَّوْءُ الْاَعْلَى وَالْعَبَارُكُمْ مِنْ اَضْحَى الْاَعْلَى وَهَلَاكُمْ مِنْ الْعِلْمِ وَتَرَجُّوا
 اِلَى اَنْ رَجَعْتُمْ الْعَزِيزِ السَّلَامِ تَاَلَا فَارْسَلْنَا اَرْسَلَ لِهَذَا الْيَوْمِ وَخَلَقَ الْفَلَقَ لِعَرَفَانَ هَذَا
 اَتَقَامَ النَّارُ جَدُّهُ اَشْرَقَ الْاَقْوَالُ قُلِ الْيَوْمَ لَا يَنْفَعُكُمْ الدُّنْيَا وَفَايُهَا دَعْوَاهَا لَا حِلَّهَا وَتَوَلَّوْهُمَا
 اَلْحَى مِنْ يَخْفَى بِالْحَيِّ فِي هَذِهِ الدِّيَةِ اَلْحَى اَلْيَسَعَ مِنْ اَرْجَانِهَا اَلَا لَغِيْبُ الْمُرَابِّ قُلِ اِنَّ
 الْمُرَابَّ مِنْ اَعْرَضَ عَنْ الْحَيِّ وَخَلَقَ بِحَوَارِ كَذَلِكَ فَصَلِّ الْاَسْرَ فِي الْكَبِّ لَوْ تَدْرِكُ مَا وَرَدَ عَلَيْنَا
 فِي هَذَا السَّجْنِ اِنَّهُ لَا يَنْفَى بِالْاَقْوَامِ وَلَا بِالزُّمَرِ وَالْاَلْوَابِ اَلَمْ تَسْخَرْنَ مِنْ سَيِّئِي تَرْكَلْ عَلَى اَلَمْ
 تُمْ اَذْكُرْهُ بَيْنَ الْعِبَادِ اَنَا وَجَدْنَا دَرْفَ جَاكْ نَزَلْنَا لَكَ بِاتِّفَافٍ بِالْجِبَالِ خُذْ لَكَ بِتَقْوَةٍ
 مِنْ اَلَمْ تُمْ اَشْكُرْ بِهِ الْمُفَضَّلَ اَلَمْ تَلِكْ اَلَمْ تَلِكْ اَلَمْ تَلِكْ فِي الْاَبْدَانِ
 جَنِّبْ عَلَى اَبْنِ بَرِ رُوْحَانِي بِعِيْدَا هَبْ كَالِهَ
 بِنَامُ كَيْنُ مَرْكَبُ

بِالْحَى رَجَبِ اَحَايْتُ الْاَوْدَامَ مَرَّةً اُخْرَى اَسْجُ حَرْبَ نَزَقَانَ عُلَى نَزَوْدَ حَرْبِ بِلَا نَهَانَ
 مَسْكَنَهُ اَرَادَ نَزَوْدَ دَانْدَ شَهْرَ حَرْبِ مَوْجُومَ بِالْاَسْرِ فَنُورِ قَمِيرَ تَابِيْدَ دَعَا بِسَجَارَةِ مَا نَزَدَ حَيْثُ مَحْمُومَ
 وَنِيْمَاتِ عَصْرِتِ قَرِيمَ مَحْمُومَ كُنْدَ مَرَارِدِ اَلَيْتَ سَنَدَ بِعَسَاكَ خُودَ خُودَ اَفْعَادَ اَعْلَمَ عَالَمَ شَيْئُ

و در این عالم بیدار گردید و نامش مشغول و چون آفتاب حقیقت اشراق نمود و افق عالم نور
 گشت بنام بساط حاصل شدند و از دانش بیخ نمودند بلاخره نور بر نقش داشتند و آنچه
 کل شنیده و دیده اند در سین او نگین میگردانند از عباد اقبال نموده بامر آن خاتون گشت کل بیدار
 خاخر شدند که شب آن در امکان شنیده نشد و به بلعین طرب است و لمن مشغول
 در کتاب نموده آنچه را که هیچ عالمی نمرد حاصل هم در جمیع بلاد و ارضاء مشغول طرب و عین
 ملک بیان هم تازه بهمان کلمات باطن و بهمان حال غافل گاهی میگویند بیان سخن خف شده
 و گاهی میگویند آنچه را که هیچ مشک گفت بگو یا حارب الله جه نماید بائس از او حام این
 نفوس حفظ کنید تا به بر اندازی در هوا عزت نوردانی پرواز نمایند و به توحید حقیقی تاز شوند
 این است و صدای حق جل و اولی خود را طوبی لمن مسح و نماز با استقامت اکبر بر فی هذا الامر
 العظیم الحمد لله رب العالمین البهاء تدیک و علی اولیائی الذین انقضوا عسر و یساقی تاموا
 و قالوا الله ربنا و رب من فی السموات و الارضین

جنب علی ابن بر روحانی

عبدالله بن محمد

حواله طعن من الافق الاصل

یاسی صلیک بپائی که الحمد فائز شد بر سنجی که عالم از او غافل و محجوب شد حدیث شود الا من
 شاه آید که نور ساطع از قباب حقیقت مشرق سما غفلت بر تفتیح سحر علوم موج
 فرات رحمت جبار طوبی از بهار نفسی که در این یوم بدیع مبارک محروم نشد و فائز شد
 با سنجی که بهار اولی عدم بود و آنکه الحمد بپرور غنی علیه بپائی که دعای سحر غرغان شنید
 و از کوثر استقامت چشیدن مع بلایا برآورده و در زیار نازل بر طاف الهی مستقیم بود و بحکایتش
 رنگ عالم در جلوت آن احم و سلطان او نفع نمود و ذکرش در محبت حر از نعم اعلی جبار صوبی لمن
 از و لمن نذر و جوان در مقام احم و ج حاضر و با سنجی در کتاب الهی از قبل و بعد نازل فائز شد
 و در کمال از نازل شده که بر آورده و مستقیم و حیت بنیام نهاد حکمت و پنا اولی که آن لرضی بکبر
 است از حق میطیم کل بر تابد فراید بر تفتیح لرضی بکبر در کتاب نازل شده آن هو
 الفضل الکریم البها من لدنا علیک و علی الذین اتقوا عدا الذین یسبون طرا را
 از غیر معلوم تکبیر برسان و بنیت حق بشارت ده آن هو الغفور الرحیم و عواشوق
 الکریم

صیحة آله المبین القیوم

حوادث تعالی شأنه الحکمة والبیان

یا جواهر روحانیک بانی آله الابرار نادشا در حجت عز احدیه بشرف اصفا سولی البریه
 فائز طوی ملک باندخت العالم محمداً بن الحسن الاعظم الی ابن حضرت امام وجه ملک العظم
 وسمعت باخلفت الاشیاء لا صفاء فصدت و دخلت درایت باشرت بکتاب آله
 المبین القیوم را سخن من شیئی توکل علی آله رب ماکان و یکون قل ملک المحمدا
 سولی الاسماء و فاطر السموات بالیدین علی الخضر امام وجهک و النیام لرب رب فضلك
 استک بایات عظمتک و ریایات اقتدارک فی بلادک و برحقک التي سبقت الوجود
 و قدرک التي احاطت الوجود بان تجعلنی ثانیاً ثانیاً استخاً علی امرک و ناطقاً بذكرک و
 شاک و مشورتاً فی کل الاحوال الی الزوار وجهک و هلالاً بماکر الی حراک اسر رب انت
 الذی احاطت فضلك و انذرت ماکان کموناً فی حکم استک بکمل الاعظم و بکمل العظیم بان توفی
 علی ما تحب و ترضی ثم اجعلنی لا ضیاع کرا انک انت المقدر علی تشاؤ لا الالات
 العزیز الودود یا جواهر روحانیک از ناره شادرف یک شمام شد لا یأس مع روح الله و

والنفوس من رحمة ربك ولا تخزن في أيامنا هذا حزنا ولا فراقا والنفوس من رحمة ربك
 عرفناك بشدة العباد لظهور الحق وسلطته وحفلة قسده اياك ان يبتك شيئا طامست
 به في كتاب الترتيب العالين كن مستكبا بالكتاب وانزل في من سماه شيئا ربك المقدر
 التقدير عالم بيان لعالم شيد بتدليل شديدا ليعينه ولطفا طهره وباسماؤه والصفات وبارحاه وظنونه
 بل احش العبد خسران جاهل ما به من مشقة ضرب الله راد حرمه وادراكه غورا من قبل منظوم
 سلام برسان وانا نورا في سماء غياث مقود عالم لسان به اهدو خشيا لانه قهر منظوم كبير
 برسان سيمو يا ادي في هناك اسموا نداء الى الكائن المبين اذ ارتفع في حصة الطعام الا على
 والقدرة العليا والغاية القصور طوبى لمن سح واجاب ودل للفاطين قد كنتم تحت لواء
 رحمة ربكم يشكروا ان هذا الفضل العظيم اياكم ان يشغلكم شئ من الاشياء عن فطره بسما
 او يمنعكم المال والاعمال من التاكل في هذا اليوم القدر في استمر حيل الظهور على رضى البيان يوطن
 بالخير العباد الى الترتيب العالين انتم في الوطن وروى العالم كان سيرا بين ايام الفاضلين الى
 ان حبسوه في حصة الطعام القدر بطور اللوا الا على داخل الوجه العليا طوبى لمن سح الشدة و
 قبل يقبل الى الافق الا على القدر القدر في سجن الظلم بما كتبت ايام العتدين يا غرب الله تروا

عن نصره الامر بالكلية والبرين وداوود والاخلاق انه لو يد من ايث افضل من منسده وحوالته
 العليم تالله قد حاج سحر العرفان في الامكان خدا نه كاسا بهي ثم شربوا سنان به كوكب العز
 ايسد لي ايكم ان تنسكم الدنيا من مولى الله سر امر الاولين من ربيكم الرحمن دعوا اسواء مبتليين
 اليه امر من عندوه و هو العليم الحكيم قد مشرق النور من افق الطهور والوهم في و هم بسعين
 قد تفسح عرف الكوايت و ظهرت البينات طولي لتقبل وجده ناز و ديل للمعز من بلغت
 نور آه غدا مظلوم و بشنوبه و نصرت امر قيام ناييد و نصرت حقيقى بليغ امر الكلى بود و جست
 امر دك كه تر باقى در بيان اهل جاكستور بايد بغايت حق و نفسش مبدل و ار نه تا اهل
 توبر از لغات ظهور و تر كردند و قيام كسند امر دك در دست كذا كمر دوز بود كس الكلى از
 قبل و بعد بود و يا اهل حق جدا ناييد تا نور توحيد حقيقى فائز شوند و نور كردند و هم چنين بوجه
 الله ما را خطا ناييد كه جدا بشا به حزب شيعه با و هم جدا شوند و در يوم قيام از انوار بيان
 مولى الانام محروم نمانند در قرون و چهار با و هم انوار سينه شوند و در يوم جزا بشا به نور و دلي شقى
 و مشرقت حبه كشتند امر دك را بشا نر اينايد و هم چنين انوار دلي و حواء و نواز و صبح استيا و
 نوكين آفتان و اعيه موجود نه متوكلا على الله با حيا سر امرات مشغول گرديد كه شايه نرند و نمانند و حيايت

بقیه فائز گردند و از مغزین و ادعای قبل متحد گشته شده با نوار زیر یقین شمر شوند یا اولی باشد که
لازال مذکور بوده و حسیه قد و مقام کلمات اکثر باید آید از حق میطلبیم شمار باید فراید بر مدار
آنچه فوت شده و مقدر نماید آنچه را هم باقی در عالم است عنقریب آنچه شهود و شعور و فاعل
اخذ نماید و لیکن آنچه از نظم اعلی جابر و نازل باقی بوده است طوبی لغاتین تا بحکم و تکبر
ملکیم و بیشتر کم باقی و غایتی در حقش استی سبست من فی السموات و الارضین شانه اعلی
در حسیه باید بشود اما تیر آفاق از شما ظاهر و پدید آید که دو طوبی یکم و لغاتین من در سر آمده شود
العالمین و محبوب المقرین

یا ملکی الا اعلی اعلی بر جسم را ذکر نماید

تا نفیست ذکر این را باقی اعلی و ایت نماید اولی این را منظر العظم مذکور بوده و هستد آنچه
بر دوستان آنگاه دارد شده کل در حسیه هم از نظم اعلی مذکور و مسطور در حدیث و عظمت و عظمت
تفکر نمایند خاک که در ظاهر از جمیع مشایخ احقر و پستتر است حده میشود و او را مغزین
شربت و مطیع نعمت و مشرق رحمت و بعد وجود و کرم فرموده اگر عباد ارض با آنچه
از نظم اعلی نازل تو به مینو و مذکل حکمت خدا دارد و نسبت بکبرانه از یک گشتند و لیکن کفران

نعمت و عدم توجه با حق رحمت از عذر محرم بوده ایشانند نفوس سیکه از قبل در ذکر این از
تکلم بحسن نامزد بدلوانعت اگر کفر و اطلاق توهم و ابهام و محکم کند مقصود ما را که شاید نفوس
مردود بر اقبال عرفان و خشنود و خشنود و در آید که از اندر ضعیف و بیضه و فرائض عالم تمجد بود
افنده قوم مضطرب آنچه بر او دلدار شده که از این محزون اند که و انشی است محفوظ طوبی
از بهر نفوس که اسبیل الهی عمل شاید نمودند و دوست محبت حرکت بنایه آفتاب خام
و هر یک کرد و بر بدل قدر بوده و دست یا اولیائی با حال اطلاق طبیعت شک تا نیز متعین
را حق کنید و در حق خدایان و دعا نماید از حق بطبیعه غافلین را آگاه فرماید نماید مطاع عزت
و شفقت رحمت چه که آثار و صفات حق جل جلاله از متوقنین و نفس مطمئنه و سیه ظاهر سکود
طوبی از بر نفوس سیکه بر فرائض دارد شود و قلبش سحر بشد از ضعیف و بیضا و شبهات و اشک
و که دست عالم از حق بطبیعه عیال خود را بطرف امانی عزتین فرماید و مطعوم در ارض ط با او
ایران بلاد محبت داشته از حق تعالی شانه سنت نماید که کار امیر را بقدر فرماید و علی محبت
و برضی سرفی دارد آنچه از تنم مطعوم بار شده و دست بر او بر تواری و در نایه متواتره و الا ابر
اعلام که در اصلاح عالم و اتفاق اعم بر اول نمودیم هر شخصی است حدود هر چیز گواه یا اولیائی که

وتمس فانيك بسحر جودك بان تعددك بالقرآن اليك في الليالي والايام ثم اكتب لنا خبر الآخرة
والاولى وما قدرت للمقرئين من بركات الذين اخذوا من رضا من اياهم المطاعة بشرط ما
الغفر الرحيم كذا لك انطق لسان السطة في احوال العاشرين من هذا الصيام فظنوا على الاناس لو
لمن سح وقال ملك الحمد يظلم الاغنياء ولكن انك يا مقهور العارفين وذاكر في مسألتهم
من اقبال الى افق وناز بايامي رحمة في حوائج واطن ثباتي وحاجتي قبله الى ابي الى ان
تمام له باب عظمي وحفل نام مرشحي دمع ناري الا على مشهد افق الاعلى لذاتنا الاثني
بظاهرة وباطنها بحسبه نسل الله تعالى ان يترك على ربه طاعة ربه وظهرت فضله انه
هو المقدر على ايشاءه هو السامع البصير له الحمد واول تام بحسن اقبال نوره بداره واره واره
از شراعتي منع نمود واره شده ودر سينه سده است در ظل ساكن وحوال تمام طائف وعباده
انقضاء است وظهور اهل تصديق اعلیٰ نوره ضايت حق اخذش كذا قد غفره الله فضله من غفره
ورقة من لونه الله هو الغفور الكريم

واین حسین لحاظ ضایت معلوم سجده با توجه نمود

یا اهل جذبا ندای مظلوم را بشنود و بایستی لایام الله ترک کند تا ناید بگوید که در این ظهور عظم انسان

کلمات بخشد و مصلحت نماید این است در سماء و آب و خش و ارض و خاک و در همه جا و در همه
 و ظهور و بروز و آثارش این کلام از سید ملکات در اثر آن مذکور و محبوب و مهر این ظهور عظیم
 و قیامش امام اتم نظر نماید شاید نور جان و دهن شاد را سوز نماید و بار بختش مشتعل گردد و در هر
 حرکت سر الهی قیام نماید نفوس آفریده را باند سدره مشتعل کند و در هر مکان و در هر آنس بیان
 رحمت زنده نماید **بسم الله الرحمن الرحیم** ایام را غنیمت دانید و بایستی کم ترنگ جوئید این مظلوم در لیا و ایام
 و لیا حق را ذکر نموده و بهای غیر تمام الیه دعوت فرموده طراط و واضح میزان خاطر آیات نازل
 بیانات با هر مظلوم طور امام و جود ناطق و مکن نعمت الله الرحمن الرحیم خود مشغول بود و
 مستند نفوسیکه خود را در سینه بسته و بر منابر بسم حق را ذکر و ناطق باشد که استغاثی کل عرض بل
 مشک که شاید بگشاید و کاشش با سنجی ذکر شد اکتفا برت اولیا خود آگاهند بر اعمال ظاهر و
 و از ابع ایشان یا اولیائی عتاک ندر مظلوم را بشنویید و از ما عند التوتم با عند الله توجه کنید غریب
 با ضعیف و بغضت قلب بشکر کن خاموش شود و بغض را راجع کرده از حق بطبیعت شاد آید فریاد بر
 آنچه که ذکرش بدو هم ملک و حکومت باقی و دائم است نسلی الله ان یظهر منکم بالقریب الکمل الی الله
 بکم الرحمن الرحیم ذین عبادک بطراز سرافراز و قد لایم بالقریب هم الی الله انک رب تریم مصلحتین

الملك ومنسكين بكل غنائك شلت بركات بياك وسلفك وادراك ان قصده وديار
ما تشتهه عذرين طاروا في حواء جنة وفتوا اربا لهم في سبيك انك انت المتدبر على
بات لا اله الا انت القوم القدير وبالاجابة جدير

انا نكتب ان تذكر فارنا والعزير ذينوا انفسكم بطراز السرفان وفاروا بالرحمن المحترم
من يد عطاء بهم المهيمن الغيوم يغمرهم انكروا في سماي المحمود يا اهل فارنا اسعدوا في اراضي
وحرير قمر الاصل انا لا اله الا انا العزيز المحبوب قد جئت فنتيجة العالم وتهديب الامم طوبى
لمن وجد عرف الظهور واسمن بالله القدر العزيز الودود اياكم ان ينسلكم اصحاب
الضلال من الغنى المتعالي صنعوا ما عندهم مقبلين الى الله القدر الواسع المهيمن على
كان ولا يكون هذا اليوم فيه فانه كل مقبل اقبل الى الاقرب الاصل وشهد الله انه وال
الاخوه مالك العيب والشهود يا اهل فارنا خذوا ما نزل لكم من سما مشية
ربكم ملك الوجود انا ذكرناكم من قبل ومن بعد طوبى القوم ليرفونكم من قورنخ
من سحر الحزن وكم من ضعيف اقبل مشرب منه بسم العزيز المحبوب قد ارفع لفتا
في الافاق حسدا ما خبرناكم به من قبل يشهد بذلك من صده كتاب مسطور كذلك

امارت و خجسته العرفان و مشرق نور افروزان من افق سماوی لوح بیکم الحق عوالم الغیب بین
 باطنی بشنود در سبیل الهی وارد شد و بنشیند آنچه که خیر حق آگاه نموده و نیت عبادت خود را
 حفظ نماید در حسن متین که بر آوازه حق از عدم بوجود آمده و در دوشوید هم نفسی دارد و نه در اسهام
 بر نیت آما محفوظه اند که بکمال خالص در این بوم افضل است از اعلی مرتبت و چهار بشنود نصیح
 الهی را شنید که بنماید آنچه که سبب کربد بر وقت نیست بر دست اگر آنان از کوفه بیان
 در حق نهش کرد و از جمیع بشیاد محو بسیار که افق الحق مستح نماید امر در مکنون ظاهر و مخزون
 با هم در غیب و مشهور در یک جبهه طوبی از برای نفسی که خود را محرم نموده از دید عاصی کوثر
 با خافد نموده است میدرسم با آفتاب بیان که از افق سماوی سخن مشرق و لا شج است غرضی
 در یک نظر آن فائز شود خود را فوق اعراب عالم مشاهده نماید بسع ظاهر بشنود و
 بهر حدتس بنماید در لیالی و ایام قلم اعلی بنده که اولیا مشغول هیچ مضنی آثار این
 فخر اعظم را انکار نماید و گواهی دهد بر آنکه نور ظاهر آفتاب مشرق امر لا شج محبت
 تا کل بر جان ساطع آیت محیط جنات مشهور از حق اجلید ندارد و نگوید فرمایند بر حدت
 که در مش و حدت اعظم و اگر تبلیغ امر درست باید مبلغین بکلیت و بیان باین امر

خبر مشغول کردند و شرایط سفینت تقدیس نیز به است و هم چنین توکل و انتفاع طوبی
 لمن ترین ابرو از الانقطاع فی تبلیغ امر الله ملک الابداح طوبی از هر امری که خالصاً
 لوجه الله قصد بر او نمایند لاجل تبلیغ داشتند آنرا بعد از ارض بعد دوم آن نحو نفس امتداد
 نماید امر در خاتم امر الهی و تبلیغ یا تشی از اعلی الخلق در کتاب مذکور یا حزب الله حکمت
 و بیان بر حضرت امیر محمد قیام نماید این کلام بعد که در اکثر مرزها واضح باشد که شاید مصاد غافل
 بشوند و یا وقت گنایند آنرا به المبین العظیم لا اله الا

عز الشفق الکرم

آنان که اولیائی فی فروع و بشده هم بایق در حقن التی حاجت عیب و مشهور یا اولیائی
 هناك مسواذاه الخلدون اندید عوکم الی السلام المحمود یا حزب الله طوبی بکم و نفعاً بکم انتم
 الذین قبلتم الی الای الای ارض من کل غافل محبوب قدرتم بآثار تم سولی و امر
 سعتم نداء الله الهک المبین العیون انما ذکرناکم من قبل بآیات بانعت الاشیاء
 الهک لک العزیز الودود انما نوحیکم بالاشکاک و جافیر بکم الی الله مالک الوجود مستجواب اسم
 ربکم و ذکر و الدیال بآیات و بشده هم بآیات کذاک یا ربکم من عند روح محفوظ ان انزل

في كل سنة لمن صعد الى الله مستجاب به القلوب تشهد انه فاز بايامي وقبيل لي مرطبي
 واغرف به نزل من قلبي، انوقف في ايام البرم المموم قدسح واجاب وسمع بعبه
 الى الله بانك هذا اليوم المبروك انما نوحيكم كما وصينا اوليائنا من قبل بالاعمال والاخلاق
 يشهد بذلك من شهد بكتب سحر اذا اجتهدكم حلاوة بياني واخذكم رحمتي عرفاني يميني
 الكافي وحسنكم ان يقوم ويقول قبلوا الى طهر وشق خمير الله الى الله المحرر لبياتك
 الكبير وعطايك يا مولاي المبرر تشهد بوجدانيك وفر دانيك وبانك انت الله الاله الا انت لم
 نزل كنت هيئت على الكائنات وتقدر على الكائنات هنيئك بهتراء حيكلك على العرش العظيم
 وباتوار وجهك يا مولاي العالم وبانك الى سحر ملك وسرارك بك بان نزل على من سماه رجلك
 يا فخر بني اليبك ويجعلني راضيا بما قدوتي لي من تلك الاعلى اي رب تراني راجيا ففعلك و
 ناظر الى حق الاعلى اذا عرض عندك كبرياء الارض انزاعها يشهد بذلك لوح الله العزيز المحبوب
 يا نعم الاعلى

وان وجهك شطر الذين قبلوا الى الله الصبين القديم واخذوا الكائنات البقاء من يد عطاء
 ربهم العزيز الودود وشربوا منها مرة بسر واخرى بذكر العزيز المحبوب قل يا جل

القريب يذركم مشرق الوحي آيات لا تماد لها الكونز يا ارض الغريب طوبى لك بالرفع
 فيك اكر الله رب ما كن وما يكون وسكن فيك عبدا كرمون الذين اقبلوا الى الافق
 الاعلى ووصلهم الله في السموات والابواب والبرور وفي السموات الذين نزلوا الرحمن على
 محمد رسول الله يقولوا ربنا يقولوا نعم يا مروه يعملون اسمعوا اعداء المظلم انه نزل
 لكم من قبل يا نخت به الهوا ب الفضل والمطاء على من في ناروت الان آه وجه فرقت
 الرحمن بين البرية يشهد بذلك من يستمر على سرير البيان في مقام المحمود انا نذكر محمدا
 قبل على الذي مر بعد الى الله رب الغيب المشهود انه في الربني الاعلى يشهد به يشهد
 بذلك اللوح المحفوظ يا ج سحر الغفران وحاج حرف غناية الرحمن فضلة من لدنه وهو المنفعل
 الشفق العزيز المشهود انا غفرناه بعدا طهرناه من فرائس الرقة وانا المقدر على امناه
 يقولون كن فيكون يا حزب الله حناك اسمعوا اعداء المظلم ثم انصروه بالكون والبيان كذلك امرتم
 من قبل وفي هذا القوم السطوة طوبى لكم ما وجدتم حرف قيسى وابلتم بوجه تودا عا
 افق واجتم اذا ارفعنا في ذكرتموني في المشي والاشراق وفي الاميل واليكور
 يا دقة المزدكس ان الفردوس الاعلى قد اقبل اليك وذكرك بالانقطاع حرف جوام

الملك والملكوت أما عزانك من قبل ومن بعد، انجذبت بالانفذة والفتوب كذلك نلهم
 بسحر العرفان اسراج وحلة امر عن يا ضيفي لهذا اليوم الموعود يا ماني عنك اسمعني مذاقنا
 وصينا كن من قبل ولو صيكن في حصة النعام الرضخ يا ضيفي رزقنا له وهذا الاسم المضمم
 طوبى لمن يا بقلق الى الافق الاعلى اذا عرض منه كل ما حل مرود وكل عالم سرور كذلك
 تتحرك العلم الاعلى او كان المظوم يمشي في هذا النعام الذي فيه ينال السكاء الملك لهم لم يمين
 القيوم وتذكر في هذا الدين اجزاء الله رب العالمين

يا ضرب الله في الباء والسين اسماء الله الملك الحق الله البين
 اني خلدكم من الافق الاعلى ويذكركم بالايهات من الاشياء ويذكركم بآياته ويذكركم
 التي سبقت كل صغير وكبير طوبى لكم انتم الذين فرتم بالاقبال في اول الايام اذا سترتم
 المتعال على عرشه العظيم فانتم شئونناات الدنيا ولا شئناات حل البغي والنفث آفة
 اقبلتم وسعتم وقلتم ليك يا مولى الاسماء وليك يا فاطر السموات وليك يا من في قفلك
 زمام من في السموات والارضين انتم الذين فرتم بذكر قلم الاعلى وفضل القلم احكم انتم
 الكريم قد فرتم الاحجاب باسم ربكم العزيز الوهاب واقبلتم اذا عرض كل عالم بعيد وكل

مدف مريب انتم حرقات كتاب الله يشهد بذلك من اتى من سماء البرهان بيان
 مبين انتم صيكم والذين آمنوا بالاستقامة اكبر من فيض ابن العقيم قد انشد الجهاد في
 الاضطهاد عندنا ما بخرناكم به من قبل او كان الاسر من تفتحا في الزودا وفي ارض السمر
 وفيه هذا المقام الكريم المقام الذي ارتفع فيه هذا المظلم بما التبت ايضاً الظالمين فلما
 اتى الميثاق اخذنا الظالمين بعد من عندنا ثم الذين حولهم ان ربكم هو المستند
 القدير لا يستعسر ولا يستخوذ الجود ولا منوف اللوك يستلحين قد قام على الاموال
 التمدت بغير النص المشركين كذلك اكرناكم فضلاً من لدن طوبى لمن سح وغير للفايقين
 البهائم اشهد من اتى من سماء ملكوتي عليكم يا حزب الله واوليائه وعلى الذين يستعصموا
 عن الله رب العالمين

انما يريد ان يذكر اوليائنا في سرايا الذين آمنوا بالرحمن
 ان اتى من سماء المشية برأيات الآيات طوبى لكم بما قبلتم وصعتم نداء الرافق الاصبح
 وخرتم ما نزل في كتب البقل من ليدرك تلك الاوديان سمعتم النداء واجتمعت مولى السماء
 وناظر السماء كدلك شهد من اتى بالحق والبرهان افروحا بما ذكركم المظلم في السنين الاخر

وكان بين ابي الاسود الدين انكروا حجة التي اجعت الافاق بنذوا اللهم متكئين بهم
 الا انهم من اجل الضلال في كتاب الله رب الارباب يا محمد حاضر قد حضر اسمك لدى
 المظلوم وانزل اليك بالاعتكاف فخرنا الامكان قد قرنت بآثار قم عنانية ربك وبانوار بيانك اذ
 كانت في هذا المقام الاعلى اذ هو المقدر العزيز الوهاب افكر استجالي لمن قبل الدين شر لادعي
 الوحى من ايام عطاء ربهم ملك الرقاب قل هذا يوم البيان وهذا يوم الذكر والشاة و
 هذا يوم بشرة بكتب الله اليكم ان تمسكوا سطوة العالم من ملك القدم
 او تضعكم قوة الدين كفر واد في المبدء والرب اذا اخذك سكر يافى فتركك ذكرا
 وطائى الى الله امر لك الحمد باذكرينى في انكاف الاعلى واقبلت لى اذ كنت بين ايدى الاعلاء
 اسلك بسراج امرك الامر حقة من قامات العظم والاكشاف بان توفى
 فى كل الاحوال واجلنى تشبها شجرا شجرة الى نور وجاك بين فى قبضتك ندم من
 فى الارضين والسموات يا محمد من حل تعرف من يتركك يتركك مولى العالم فى السجى العظم
 شكر ربك وقيل لك الشاة يا مولى الاسماء باقبلت الى عبدك وذكرته ببلاية قطع عرف
 فى القرون والاعصار مستلك ان لا تسجننى عما عندك وقد لى بالقربنى ايك ياربى العنى

التصل يا يوشى اسعنى ندى انما اردنا ان نذكر اولياء الرحمن واجباء في الحق لشين
 لينفر جو العناية ربهم في الآب انما ذكرناكم من قبل مرة بعد مرة وهذه مرة اخيرة فقلنا
 من قدر دانا العزير الفضل لا يغرب من علمك من شيا وجه العزير المصلح يا
 محمدا قد ذكرناك في هذا العين انزلناك محببت من ذكره الاقدام انما انزلناك
 من قبل ثم اشكر ربك سرسل الارياح كذلك نطقت حجة الامر على اهل الاعضان كبر من
 قبل على اولياءى وذكرهم بانزل لهم من سائر شئى كذلك انزلناك من قبل وفي هذا
 العين انترى نطق جلالهم امام وجه الانام

انما اردنا ان نذكر في هذا العين اولياءى واجباء في الباء واللام ونذكرهم بانزل من قبل
 ومن بعد وبشرهم بالعناية التي احاطت الاقطار انهم الذين فرغتم ندى وصعتم بانزل من
 سائر شئى يشهد بذلك من منتهى اهل البيان انما امسكت القلم في برهة من الزمان
 حكمة من عندنا ووجه من لدنا وانا المقدر النجار انما يعطى بالمشاء ويحكم بالبريد ليس للاصد
 ان يعترض عليه يشهد بذلك لسان العظمة في مقام جلالة من اعلى المقام لا تسخر لوان
 بشئى انصر دابكم بالحكمة والبيان وما نزل في الكتب والصحف والالواح قد ذكرنا كل واحد

سكنكم في السجدة المحمدا من قنبر الاعلى افرحوا بهذا الفضل الذي اذخره سبب لالاوارثا بنشركم
 بعنايتي ورحمتي مرة اخرى ان ربكم هو شفيق العزيز الغفار طوبى لكم يا ائمة في يوم في كفر
 كل جاحل مرتاب واذا سمعتم نداءي الذي ارفع في لوم وقرتم بفتايات اياتي وتوا وجعلكم
 الى افنى وقولوا لك البهاة يا مولاي الاسماء ولك الشاكة يا فاطر السماء تشبه ليوئك واقدارك
 وفطرك واختيارك وبرحمتك من الاشياء وقد ليس يترك من الامثال منك باسراء
 تلك والوارثك وقد ترك الكثرة في كنائز مصرك وهيك الذر بسخرت منك وديرك بان
 تجلس من الذين ياخونهم سطوة كل ظلم جابر واضعفتم شجوات العباد وقدرة كل
 مشرك كقدر اي رب قد نزلنا يا نفعنا في كل عالم من حوالك وحفظنا من لغات كل باين
 ومنهنا آلاء الذين انكروا حقك ونقضوا ميثاكتك وجادلوا باياك اذ جئت من افق البقاء بالحق
 والبرهان البهاة من كذبا عليكم يا اوليائي وعلى ابي الله في كمن باله

مسحور الارباح

يا اوليائي في مشق ابد نطق نير الاقان في يوم الميثاق
 ويذكركم يا بقرتكم الى الله مبرر الانهار قد قرتم بايام الله وعرفان مشرق آياته وطلع ظهوره

والمحزون على مصدر الازمان والاحكام نسئل الله ان يوفقكم ويوفقكم انه هو المقدر الامر طوبى
 لمن شرب رجح البقاء من ايام حيا ربه العزيز الغفار ابائكم ان يحزنكم شئ من الاشياء
 صحو العالم تحت القدم متقبلين الى الله نور الاشياء كذلك ارتفع حيف سدة السحابة
 وحرير العلم الاعلى طوبى لمن سح وويل لكل غافل مبكر

يا ارض المخزاة اسمى ذاك الملك الاسماء انه يذكر كمال الالهة من الاشياء شكري
 ربك بهذا الفضل العظيم يا اهل يا في السموات والارض والارض والارض والارض
 الصالحين قد حبس في الظلمة ونفى منها الى الزوراء ومنها الى المدينة البكره ومنها الى ارض
 السمر ومنها الى عكا والقام التي ليطوفوا الا على درم كان الحجة العليا ثم الذين انهم
 جنود العالم من التوجه الى حطوط المستقيم ان السحرا ينطق ويدع الكل الى الفروجه
 يا اهل يا في حناك قد نسئ تحت لحاظ غايه ربكم مشتق الكرم انه عزكم وسمع بانطق به السكتم
 انه لم يسمع البصير انما نوصيكم بالاشياء ان به تستضيئ الا فاق انه هو ان مع العليم الحكيم
 خذوا كتب الله بقوة من هذه ثم اعملوا بما امرتم به من لون عزيز عظيم يا كلهم انما ذكرناك
 في الواح شتى وانزلنا لك يا مع السبا الى الله العزيز المجيد كن ناظرا بذكر كرمنا على هذه

ابراهيم حينئذ يفتي بك في هذا اليوم العزيز ابدلج قد جاء الامم المبرزم من لدن الله ما لك القدم
 انه امرك والذين آمنوا بالاسلام والاتفاق انه هو الامر الحكيم لا تخزن من شين انه مسك
 والذين آمنوا بهنذا البناء العظيم كبر من قبلي على رجوه اوليا في ثم اقرهم انزل من كل في
 لتجذبهم آيات ربك وتقر بهم الى عام تنطق فيه الاشياء والكلمة انك اليوم الدين يا حرب
 الله امرنا بنفاتي وادكر وتوجهي اليكم في هذا العام البعيد اقر آيات الله بالروح
 والرياحان ثم انصروا بكم بالاحوال والاخلاق هذا امرهم من لدن مقدر البها
 المشرق من افق سماء غايير عليكم وعلى كل ثابت مستقيم

يا قمر الاعلى

انما اردنا ان ننقش القول بذكر الميم وشين وذكر اوليا في هناك الذين اقبلوا بوجه نور
 وشربوا رحيق الايمان من ايام البطاء الا انهم من الفاضلين يا حرب الله اسعوا نداني
 الله اتي بالحق لنبذة الخلق ولكن التوم في جهاب بين السعدون الطيفين ولا يسعون لآو الله
 الملك الحق البين يشربون الصديد مسرين عن فرات الرقة كذلك موت لهم انفسهم
 الا انهم من الهائين تسكوا بالاوهم مسرين في المشرق دلاح من افق اليقين يا اوليا

انا ذكرناكم من قبل مرة لمرة مرة به يشهد بنقل وحديث الحق سبحانه من في سموت
 والارضين نعم الذين فزتم باناء قمر الاعلى واسفاه خداني الاعلى يشهد بذلك من منه
 كتاب سبعين اذكر وادرككم بالكلية والبيان طوبى لمن سمع بالامر به من امر الله الامر بتقديم
 نفسك ان يوتيكم على امرأة امره بالكلية والبيان وليتار لكم انتم بيمين المعترين كذلك
 حاج عرف البيان في الامكان اذ استمر الرحمن على امره عظيم قد انتهت الاوقات
 بذكركم والاوقات بانكم استكموا الغفلة الغفلة الرحيم كذلك فزمت حجة امره امر
 من امر الله العزيز الجليل البهاء المشوق من افق سجنى ملككم وعلى الذين انتمهم ذكر من الامم
 والاامر من الامم ولا سطوة الامم وحجروهم ولا سيف العباد وشوهم كما هو واقع لواقع
 البينات برأيات الايات انظروا عموما في كتب العلم الخبير تفتيح
 يا قوم الاعلى قد رجع البيان من امر الرحمن مرة اخرى في اناء الاعلى والارضين
 ويا راضوا وهو العزيز الغفلة تذكر الاغف والمساء ليصرح ويكون من انك اكرين في المشي
 والاستراق يا اعد تشهد انك فزمت باياتي وكنت نداني واقبلت في افق الامكان
 القوم في غفلة وظلال طوبى لك ومن ذكرك بانزل الرحمن في الاوصاح وطوبى لمقبل بانه

سطوة المبدأ من الله رب الارباب وتذكر محمدًا قبري ونبيته لبيته ونظلي الله سبحانه
 اسمع السعداء من اعظم الاعلى انه ذكرك بما قرئت به الابصار نزلت لك لوحًا وارسلاه اليك
 من قبل تنفخ وتكون في دله وانجذاب وتذكر من يحيى بمحمد قبل صلاتك الله تعالى الي
 الان في الاعلى اذ كان اليوم مريضين من الله رب الارباب يشكركم بما ذكرك ان النظرة
 وكان المظلم بين ايدي الاشياء قد شربت كأس المطهر من يد ربك سولي العود وقرئت بها
 كان مسود في الزبد والواجب فسئل الله ان يذكرك على انك والسماء انه هو العزيز العظيم
 يا قلم اذكر من تسمي محمد قبل تسير القرآن يا يوم الله منزل الآيات قد اقبل اذا مرض من الله
 من في الاعتقاد قد اخذ الكتاب اذ بعدوا الذين انكروا حتى لم يدرحانه وكفروا يا يا تبوءوا
 حاصل ربك انما ذكرناك من قبل وفي هذا اليوم ان ربك هو الصمد المتعبد وتذكر عليا
 قبل اكبر في نظير الانور يشهد له ذكر الله بدوام اسمائه وصفاته انه هو العزيز العظيم
 انما هو حكي والذين آمنوا بما انزل الله الرحمن في الكتاب يا اولياي في هذا خذوا ما تم مني
 بعد انما الايات ان المظلم ذكر اولياته اذ كان في السجن الاعظم يشهد بذلك من بعده ام
 الكتاب يشكروا الله بما يذكركم اذ كان النور شرعًا من اهل المقام يا قلم ملكا اقدم الاولين

يذكر اولها في ثلثين والى آية السجدة ثم يذكر ان على المقام يحج الى ايشاء وثبت وهر المقعد
 على ايشاء امر من منده وهو يسمع البصار انما ذكرناكم من قبل بافاحت به لغات المتصل
 والمصاحف انكم ان تخرجكم اعراض القوم بدين لغوا الميثاق حولي ساحس مع نداني والعالم
 تمسك بانزال من سماء شيتي والحين دلت الانوار اذا فخرناكم من قبل بامان مستود
 وعرفناكم سواكم احراط هذا يوم في ظلمت البينات وجر فرات الرحمة بين الاخيه
 ليعلم من الترتيب والشرب وويل لكل غافل لكا اليها المشرق من افق سماء ما تير عليكم
 يا اوليائي وعلى الذين بانهم اعراض القوم عن الله الواحد الغر والعزير الجبار يا ثوب جانك
 من يفتي دحل شرف من يذكر في فاصدقني ولا تكم في من القادرات من نداني من
 من شطر سبحي انما يذكر كوالذين آمنوا بالله الغر والجبر انما جلت الترتيب كنوا من وخراني
 واطهر نامة لموت ومظاهر دائر والى المقدر المقدير حركي بك باجلك الله صبح لا شرف
 منبع لغات واطهر منك بالظهر بقدرة وحسنه وسعانه ومنك الشروة والغنا و
 ما تسمع العباد اشكر ربك بهذا الفضل العظيم نذكر في هذا الحين اجاني واويلي
 ونبشهم برحمتي الترسعت من في السموات والارضين كذلك اظهر في البيان

نوره وسدرة العرفان آثارها طوبى لمن شهد وفاءه وويل للعافين
 يا ارض القاف والواو ان المظلوم يذكرك وتذكر اوليائه فيك مقر به ميون العالم والدين
 انبسطوا الى حسنا الاقن ^{عز وجل} يا اولياي عناك سموا في آية في السجدة يوحى اليك رب
 العالمين صنعوا ما فعلوا من الاحكام والظنون مستكين بحمل الله العزيز الحميد قد ظهر ما كان
 مكتوبا في انزل الآفاق واقى من كان موعودا في كتب الرب اكرس ارفع اياكم ان
 تمنحكم محبت العالم او تنزعكم شهادت الامم توجهوا بالقلب الى الله رب المرش
 انصت يا نوحى اوليائه واصفياكم بتوهم الله ويا رافع باسرنا المحكم المبين طوبى لعبد
 زين ربه بكلي التوهم وحيل الطر اذا لاطق انه من المقرين في كتاب الله يك يوم
 الدين يا اولياي في سر وسموا في آية من يوحى لوجه الله والواو ان يقر بكم الى طوبى
 لمن سمع واجب وويل لكل مريض بعيد قد ذكركم عزيز المرة بعد مرة وارسل بكم
 للمظلوم وفاء لكل واحد منكم بآية من الاعلى يشهد بذلك من يطق في كل شأن انه لا اله
 الا الله الذكر العليم هذه الكتب الله لقوة من عندنا ولا تكونوا من العافين اياكم ان تمنحكم
 شهادت الامم وحوادث العالم او تنزل انماكم من سطوة الظالمين اشكروا الله فبذل

[illegible]

روح اوليائه عالم نوره انه هو المقدر العدير وبالاجابة جدير البهاء المشرق من افق سما فائق
عليكم يا اوليائي واودائي واجابني انتم الذين قرتم باكان مسطورا في كتب الله ومختروا في
افدة المرسفين والمحمدية رب العالمين
دفع اجاد الله

الافتدس الاعظم

يا معشر الاصفياء لم يدرك البهاء من اختصاصه بذكركم انذكر ما ورد عليه من الذين طبعوا او
ورد عليكم من حزب الشيطان الذي كفر ربه الرحمن انا نكون جاسا في السجن وقد
المرصدين الذين جهنفت السحاب وسرت البزبان واذا دخل احد باب المدينة
مقبلا الى الله اخبر رئيسها انه انفتحت الاجاب عن تطهر بهم العزيز الوهاب كذلك
يخبركم جمال القدم العبد الذي اخذته الارض من اذ دخل خيل خيل واراد ان يخبر
نفا والمرش افذه الغافلون واخر جود من المدينة بذلك تحت الورداء وكتب الاشياء
وصفرت وجوه الذين قبلوا الى الله العزيز المانع في كل يوم ورد عليها منها ما ورد
على احد من قبل عند ربك علم ما يكون وما قد كان اذا ارسل الوهاب يومسك في الصدور

لياخذوا نوحا واثرة لدا منع ماوا الحيران فقلت ارباب الله اسكنوا على الذين توبعوا
 وجر بهم العزيز المستعان يشاءون في كل الايمان فسكنوا معي لبيد الذين حسبوا في السنين
 بما كتب يديها وبيد الذين اعرضوا عن الحجوة وكفروا بالبرهان اذا دخلوا مقر المكنونة قالا
 انما كفرنا باله واذا راي اعدا مثلها قالا سخن من الذين اتبعوا بانزال في البيان تشهد كل
 الذريرة على كذب هؤلاء ويعلمهم على الاعلى ان ربك لهم العزيز العلما تامة كذا في كل حين
 وبلغ رسالة على شان لم يخفها اهل الايمان ان الذين اعرضوا لبيد الذين اتبعوا في العلم
 السبب ايضا بقدره وسلطانهم لمن رتم في جنة من العلم اعلى هذا من اهل الجنة
 يا ربك كذا في العلم كذا في العلم كذا في العلم كذا في العلم كذا في العلم كذا في العلم
 ان تحموا من مشي لا تكلوا على ان ربكم ان ينصروا من ايشة من الملائكة ان الله المستعان يبين
 لكل من اقبل الى الله ان يظهر من مايرفع به ذكر الله بين عباده الا انهم من اهل الفردوس
 يشهد بذلك ربك العزيز المستعان ان التمس اموات الا من فاذ بكوا ثرا الحيران الذي
 جاز من جنة من مشي الى من في كل الايمان بنده سواني وذرين قلبه بطر ذكروا ووجه
 بالولاء حتى انه في قباب رعتي لطوفن في حوله اهل النجان كذا كذا قصصا لك ما نزل اليوم

ومن تلك فعل الخطب وجعلناه آية لاولي الابواب

وخش اجاد الله

بما همسين على مكان وما يكون

كتب انزل الرحمن لمن في الامكان ان الذي اقبل اليه انه فانه باوعد في الكتاب
الامر عرض انه خسر في الدنيا والآخرة يشهد بذلك سولي الاسماء في هذا المقام
يا حجابي نوميكم تجوز الله والصلى انزلى في اللوامح كونوا انفس الالهة واصدق
والنفاذ ومخاض حر لرحمة والكفاية والصفاء كذلك ايمكم من يذكركم في الدنيا والايام
ان انصرفوا بكم بالاجال الخاصة والافلاك الطيبة تسقى في الارض اذكاركم وانما لكم
بين الانام من شرب من كأس محقق لا تخزنه شئوننا ت الخلق والاحوال كما يشكر
برتاب انما معكم في كل الاحوال ونسبح ندائكم ونقدركم بالضرير الاجساد كذلك
نطق القوم من لدن ما لك انفسكم تشكر والرب علم العزيز الوهاب

انه الله بانيه فان

بسم الله الرحمن الرحيم

هذا كتاب من لدن الله التي سمعت ببرها وكانت من العائنات في لوح
حر عظيم طوي بك يا اية الله باسمت نداء ربك عن جهة المشرق وتوجهت
اليه بنسب حرمه ان اثنيت على حب الله انه كيفيك عن دونه ثم اذكره في

الدنيا والآدم وان تذكره ليست نصيب وجه الماء المقبولات وعباده المتقبلين وسمعت
 حقا ورديك وتقدروا علينا ما لا دور على احد من العالمين لا تخفى من مصابك
 ابني لصاحب كبرك امرناك بالحق من لدن ملهم حكيم ثم المي بان كل تام توقف
 في هذا الامر انه اجل الجلاء وكل في شأن عرض من هذا الوجه انه من
 قوم كواخسرين ان الامر فان توطط لغير فان نفسي العلوم معلن باقني والفرق لم
 رافني يعني لا يعرني ولا ينفع شي ولو تفرغك علوم الاولين والاخرين قول سبحانك
 اللهم يا الهي لك الحمد يا مفرقني مظهر نفسك وطلع امرك وضع ملكك وتضمن اياك
 فوخرتك لو كان عندك الامور والارض من الذهب والفضة وانفقت في سبيلك
 ما بلغت هذا القوام الا بعد انك والطايبك امر رب استغني عن جيك ثم استغني
 امرك بحيث لو يقرض على عبادك الذين اجترأ بالعلوم عن امك القوم لا يضطرب
 اعراضهم عنك ولا يترحم عليك امر رب فاذن نفسي بارز في بصياك واودايتك
 في اياك ثم انزل على الميخنة عن امر ربك ثم استغني عن شأن لا ينفعني
 ذو وقرايتي من التوجه اليك والنظر الى شطر الطائفة ومواظبتك وانك انت محبوب
 ومحبوب العالمين ومفرد بر وقدر من في السموات والارضين ثم اجل يا الهي
 مرا امر فاني انما اراست ثم انظر في كنهات ابدن رحك وفصلك وانك انت القدر
 على مات لا اله الا انت العزيز المتعالي المستعان

امته الله بنام خداوند گیتا

معلوم در این صحن کلی از اناء الله را ذکر میفرماید و بعضی حق بشارت میدهد امروز
در باری رحمت الهی تواج و تیر فضل از حق نام مشرق طری از هزار سال و اما اینکه
الون عالم و شهرت نام ایشان را از انوار تیر اعظم منع نمود و محروم از نجات کرد که میشود
عالمی را که ترا بید فرمود و بر قبال توفیق بخشید قصد اوست اعلی نمود و با نادر است
حق جل جلاله در گشت مقام این فضل را بدان اگر اعلی این سر و ز غافل و بگویند
و توله فضل الهی مومن و متوجه مقام و چون بصر حفظ نمال الله هو الحق الاعلی

اخت من فاز و حاف

بنام کونیه وانا

نیکیست حال نفسی که امروز مجت اعلی عالم او را از سحر اعظم و عرفان ملک قدم رخ
نمود و بسبب غایبه او را از نعمتهای باقی محروم از نجات لکال ایقان و عینیک
بجواب امکان تو به نمود و بنایش مطلق گشت ای خدا که حق در سمن اعظم ترا
و گریه نماید جده تا باغات اولادت این فضل را بیابی قسم بجا قدم اگر نانوای
با سجد اگر شد خود را و اعلی تمام لکال فرج و ابتهاج است حده کنی از نیت فقه و محبوب
که قبل از طلب عطا فرمود ان الله نعم سکرم و انشی نم سجد تر کتب رب من نملک
السموات و الارض و جبروت الاسرار و الملک رب العالمین

در جنب میرزا محمد علی علیه باده

القدس الأعظم المصنف الأعظم المصنف المصنف

کتاب نزله بالحق لیخرج به الدین آمنوا بالله رب العالمین طوبی لمن تمسک بکتابنا
القدس وشیخنا فیمن لم یکن عیلم خیر الشیخین فی هذا الحکام الله وراة ظهورهم
او انک لیس لهم نصیب من هذا الفضل العظیم قل انما ارادنا ان لا نقسم الی الله
وآخر کلم الی المقام السبع ان اخرج به انکر سکره سر العرش و نزل کما هذا
الکتاب البین فاسئل الله بان یرفع ابراق السند الی علی و جوه البیضاء و یقرهم
مطلع امره الله فی العالم ان لا الله الا هو العظیم العظیم انما تحب الدین قبلوا
الی النور و نذر کرهم با سبغی با سائرهم فی ملکوت ربهم العزیز المکریم
سواد هر بارک

بسم الله

هو الله تعالی شانہ الحکیمه والیسین

یا ارحم الراحمین الی الله و التوجه الی انوار وجهه و التوجه الی افق و الحاصل الی حراطه و التوجه
بجود و انت رب سبیل جبرئیل العظم فی السکن الاعظم بانک اقبلت الی الله و التوجه
المقصود الاصل و الغایة القدر و التدرج الی ان حضرت و سمعت و رایت با
سکان مذکور فی صحیف الله و مسطور فی کتب و مخزنه فی علمه قل کما الحجة یا الله یا الله
علی الاقبال و عرضتی سبکیک و عدتینی الی افق ظهورک و سمعتی نداک و اریتنی

منع غنایان و خلقک استلک بهر جودک و سماء فضلک و بارانوار مشرق عن
افق مشیتک و انوار اطهره باران تو که بان توید نرسد علی خدمت امرک العمل بما
انزلت فی کتابک نم آتیب لی من خلقک الاعلی خیر الاخره و الکللی انک انت الموالد
المکرم لاله الا انت العفو الرحیم ثم استلک یا مولی العالم بالاسم الاعظم بان تغفر لی
و توید فی علی یا یسعی به ذکر فی کتابک لمخیم انک انت احمد المهدیم

بسمی البشیر العزیز الفیاض

حمد خداوند کنیا و مشرق عطرا لایق و سزا که باین دوستان خود لغت نماید
فرمود و بطراز تحت مژگان داشت یا جوان روحانی عیدک بهائی و عارفان
مذکور و امست بشرف صفات و اولیا این اطراف از انزل مذکور بود و هستند بگو
با حزب الله روز خدمت و قیام بر امر است فلن یجکت و بیان خود را از سحر عطا
منع نمایند و از تجلیات یزید غمت اکثر صوم سازید بسجل توکل تسک نمایند
و ندیل توکلین تسبیح قل یا اجانی مکرر و در بر الواح شمار از تسبیح و تسبیح منع
نمودیم امروز باید کل ما اراده الله بشایه قیل تسک نمایند و بگفت و بیاید است بسیار
مشغول شوند این ایام غزون و ادغام اکثر را احاطه نموده و از مشاقت انوار بر
یقان محروم داشته نسل الله تبارک و تعالی ان یجدک احبائه عما عند النور من الجنه
و العدا و الضغینه و البغضاء البهائم لونا علیک و علی من معک و یجک و یسعی

تو که فی هذا الامر الحكم البتین
 درخش جیب روحانی خباب آقا محمد حسین ابن پیردانا
 علیه به آواله و الاخره فرماید

بسم ربنا الاله کس الاله عظم علی الابان

حمد و ثنا اهل انشا و ملکوت اسما اولیای فاطمه سارا لایق و مستزانت که شهادت
 ملا و سطوت امرایان را از افق اعلی منع نمود بان اتفاق نمودند جان اتفاق کردند
 هیچ پیش از شهادت از غرت و شروت و دل و احوال و ملک و نام و حجاب نشد و حاصل
 گشت بسم تقدیر حجاب را دیدند و بسم قادر سیب روشن نمودند بسم ملک انشا گو
 از هر سماء گذشت و بهر صفای فائز گشتند اتفاق اعلی بیان ایشان ترا منع نمود و
 منور شد و علی ایشان را بجهت استلا و برافروخت امرایان و یکدست
 شدند و با صفات طبعین او را شتر نزل نکرد و ایشانند موصوف بسم نبیین و سلفین
 در کتب الهی از قبر و بعد از کشتن برده و بجا نگذاشته اند و الله اعلم و الله اعلم
 بآنکه است که لا اله الا انت که من کلمه و لاند و لا شریک و لا نظیر قد مذهب
 الاشیاء بوجه انشیک و اللو الا علی بفر و انشیک استیک بظهور قد رنگ و شئون است عظیم
 و بسراج امریک و با کائناتی نمک بان توید اولیا بیک و با جانک علی خدایه امریک و
 بقدر لازم بهشتیک المویطه و ارا و تک النافه و یقر بهم الیک فی کل الاحوال انک انت

مولى العالم في المبدء والمعاد لا الا الا كانت الغنى السعال وبعد كنت جاب في
 محقق وشكراً في دور وفي السبعين الا عظم على مولى العالم وما كذا القدم من ملا البيان
 الذين سبقوا عزب الفرقان في الحسن وقالوا لا قاله جسد من قبل ومن بعد
 وكتبوا ما لا تكتبه الجبابرة ولا الفراعنة حينئذ بلغني كتابكم فتمت وقرأت وحدثت
 من عرف جكم ثمعدونا ومعهكم وكم ومعهكم ومن في السموات والارض فها عرفت ما قد فعلت
 القائم الامر لا وصف له وصف ولا يكثر خبر ولا يعرف باقتم والدا الى ان حضرت ام
 وجبرئيل ما لك الاسجد اذا نطق لسان العظمة ما في عينك عرضت قد اتقى الى كتاب
 من احد اوليائك الذي جعل الشرايد في سبيلك فامرني بالقرآن فقرأت نظي
 لسان الرحمن في حكومت البيان بالايقده اجدان يحيي ريت نفسي باجرة وتكونت
 الحان قال روح من في حكومت الامر والخلق فداء في الجواب قوله عز بيان وجل بجا
 بسعي الامر جبر فوات البيان في الامكان

يا حسين اسبح صبره قدر الاعلى انه ان كفع من بين بقعة النور آد من سيرة الحسين ام
 وجهه النور ان لا الا الا هو سلمه والوحيد العظيم الحكيم قد خلقت الافان لا صفاء نوره
 والعينين مثل حدة آثاره ويا في والا يا ابراهيم الاخذك يا البين لعمر الله ما ظهر شيء الا بنفسي
 وبما ج بحر البيان الا به كرك وما فرقت نفس البرهان الا بامر الحكيم المتين على من
 مع التذكار وقام على خدته الامر باستقامته ما زلتها شبهات العالم ولا ضوضاء

[illegible]

القدر قد حضر سيدنا خضر وعرض امره لعلهم باسلته وجدنا من كلامك عرف
 الاستعانة في حسنة الامر الذي بزرأت اقدام العلماء واضطرب ففدة الفقهاء و
 انكسر ظهر كل من منهم مشرك بربك كقولك يا الله اخلق بذكر كرمي وقلتم شهد يا شهد بقلبي
 الا على في حكومت الابرار واليمين ذات ما ظهر من لدن امر قدیم قل لکن انی اشهد
 بوجده نیک و فر داینگ و با کفره بقدرتک و سلطنتک امر رب قد خضر سکر کوثر
 حجت علی شان نیست نفسی بشنونا قیلا امر رب تر بعد از تاب من حرکت
 و قلبی خرق من خرقانک صوبی لارض شرفت بشنونا و کفام تا بقدرتک امر رب
 تر عجزی و تسبیح زفراتی فی لعل من مقام ستر فرید عرض نمود که و قلمت فی اوقات
 و حجت امر رب سیدک بر او کس قطعت نه سبیک و بعد و رشیکت ارضانک بقلوب
 حجتها منقادان و در بان نکت الاولیایک من قلمک الاعلی اجمع لقائک انا الذی فی الله
 قصدت معانیک لا قوم له باب غفلتک و اسمع ندایک لا طی و ابرار افغان الاعلی سیدک
 بحر جودک و شمس فضلک و سماء کرمک بان لا تسع و فی من ندایک و لو سحر ف و صبحها
 و لا تجعلنی یا محبوب بحر و ما من ظهورت فضلک و شنونات عنایتک و با قدرته لا صغیرایک
 انک انت الهقدر علی ما انت و الاله الا انت اعنوا و اکریم انت
 الحمد لله بکر مولی العالم فائز شده ذکر که بیک حرف آن معانی نمی نماید آنکه مشعده
 میشود باید آن جانب حسب الامر بهت کامل بر خدمت قیام نمایند کثرت یه کذبهای

قبل تجدد نشود و مدت و دایا و حامیه با این حدیث تغییر نیابد یک خرابی از مدعیان این تئوری
افضل و اشرف است نمایند آن بی تعارف عداوت متضاد بیانی آورده و با این تئوری چه
در دنیا تغییر نموده آن گفته عارض نفس کند بر بحیث سبب طاهر و بر سبب عالم وارد شده
آنچه که عین مکان گریت آن اگر ذریع سبب شده و جمیع حکم و تبد در سبب اولیه
سبب و لعن معبود حقیقی خود منقول بالا اخره بر نقش فخر او اند سبحان الله چه سببی
اخذ نمود که جمیع عارض شد بر فضیلت بودند و یک قطره از این سبب فخر نه چه که کل بود
این بودند که اگر نفس بر گویان آن چه هر وجود در اصل قابل شود و کافر و نفس حجاب
و خاسته شده سبحان الله چه علی سبب شده که از مدعیان سلام باین کی که عارض شده
بر این مطلب اگر که در عصر مبین و یا در کتب سبب و علت عارض اعمال و احوال بوده یا
جیبی که اصل بیان بهمان دلیلی که حجت اند و بهمان استقامت قطعیت
نمائید و از حق بطلید شاید عباد ایشان از عادت فارغ شوند و با تواتر توحید حقیقی فخر نه
باینکه منصفان متضاد صافی و فارسان میدان بیان در حقیقی ایشانند فخر نه سبب
بر حق متصور ندارند و غیر او را موجود ندانند از آنجا که مشت اند بر شاطی سحر سحر
خبر آخر از خود و اصل بیان و لائق ایشان قادر بر منع نباشد ایشانند فارغ
و از او بجز حقیقی فخر نه و از این امر که منقطع طوبی لهم و لهم حسن است باینکه
احمال حزب تبر و نراست آن تکرار نماید و عالم کند سبب استقامت عباد دیگر و دیگر

با سواد از حاق آن محروم نمایند و گفته حاضر هزار و دویست سینه را که آن کمین
 می شمرند آیات عالم را احاطه نموده و بنیات انوار از شمس خامر و عوید صفت کردند
 آنچه را که هیچ طالعی نگرفته و غیر نموده اند آنچه را که هیچ حزبی نپذیرفته اند و بارها
 از آن سر قوم آشفته اند راست است که منع اندیش اعلیٰ بشرف اصفا کائنات و تبارک تعالیٰ
 یا ایها المشرکون الی الوحد و انظر الی افق الاعلیٰ تدانی الرحمن من سواد این برایت
 ابرهات اند و عوید الکنیز و الغیب الخیزان و ظاهر نفسه نظاره من عذره و فتح هیچ
 یصل و یث و یل و یج من فی الارض و سواد باب الملقاه و لیکن المشرکین قالوا
 بینه و بین اولیائهم و انکر کتوبا منع القاصدین من الغایه اقتصر و انوردت العطا و
 الحضور اتم کرسی و بک مالک الکرسی که مالک کسوت لایم خفسم و عظم الیوم فی خسران
 مبین یا ایها المقل این منظوم را از هیچ چپ انداز احاطه نموده آنچه از خارج رسیده
 اکثر شنیده اند حال اهل بیان کجای ضعیف و بیضاء ظاهر شده اند کجای مشرکین
 و امر غافلین و رسین معده و است کجا بودید و ظف کد ام حجاب مستور اکثر احوال
 مکتوبه کنند که این منظوم و حدیثین خیر ستر و حجاب ام و جوه عیان اند نمود و کلی را بکن
 دعوت فرمود در آن ایام فرائض کل از سطوت مرآت و قلب مضطرب و چون
 فی الجمله نور ساطع و لا شیخ از ظف حجابات بهیف و سنان بیرون آمدند و قصد نمود
 عالمان نمودند این است شأن اندویش غافل و بجهت تمام در اضلال انام سار و

و جاهدند یا نه اثبات رب رحمت البیان این ضرب و اضراب فحاشا سبب
و علت منع بوده و چه تند و کین بعضی فضل و عنایت اذن میدهم آنچه بطور
مقصود توبه نمایند و کین توبه توبه با امکان است لی مشرق آیات ربنا مالک
الاسماء و الصفات اینقدره جدا مر سوره و مصلی اول حکمت در وصف در سیمان رافع
شود و نا فی سکون و استقرار این ارض تا سئل الله ان یقرک الیه و یرزقک
لقد ان غرت به انه مطلع الانا و رسید ها و زیادت که من قبله الاعلی هر قدر
الله هر قدر علی اثبات بقول کن ای کون انتی المهر لمر اشتیاقات انوار آفتاب اذن
از تقی اراده حق جل جلاله اشراق فرمود فی الحقیقه اهل بیان از کتاب نموده آنچه را که
هر صاحب بجزو کرانیت و هر صاحب قلبی توجیه نمود و العجب کل العجب مقصود که معاد را
کتاب قبل و بعد از سواد مشیتش نامزل و حال موجود و هم چنین آنچه از بعد ظاهر از
قبل از قدم اراده پیش لکل تصریح نامزل متذکر را و اذن من نموده اند و بهر احوال خود
شغول سلوم نیست که از بیان جدا را که کرده اند و از انوارت بنیاد چنانچه اند
بچه حجت مستند و سجد و الی مسکت اف لایم للذین یستوعم بیکه و باده مشرق
الا کلام مر قوم داشته عرض شد قوله جل بیان و عز بر حانه یحیی نعم ما علت کن
متکنا بالکلمه قد انزل لنا حکما فی الزمره الا الواح انما یلقی بیک و در خانه بطراز القول
قل لک الحمد یا سولی العالم و لک الشان یا مالک الرقاب کن قان علی خدمه امر و ناه

بنينا في واحدة اكتب في خمسة كتابا بحمل امر من مشيئا يا ذليل رداو ربك العزيز الوهاب
 ومن العباد يا امرناك دبا انزلناه في امرنا والالواح ذكرهم آياتي وعلومهم ما نزل من
 قلبي وعرفهم سراوا الصراط بايد در جميع احوال اسبب بملكيت باخرة شمس وفتنيت
 ان يتبين من شمول صوفي ملك ولايك الذر سينه ويروج في الحق ربك هو العزيز
 الغضال ان ذكره هذا المين بذكر لا ينقطع عرفه بدوام اسما ربك العزيز اسلام يا
 قلبي الاعلى اذكر عبادك قبا قلبي الذر صعود الى الرفق الاعلى يسقى ذكره بدوام اسما في السني
 وصافي العليا قبا اول ما سطع دلايح من افق سما العا في ملك يا بر مدعا شهد انك
 اقبلت الى الله وشهدت بانك قد قبل خلق الارض والسماء ان الله لا الاوه لم يزل كان قدسا
 من وصف من في كوت الاشياء ولا يزال يكون بشا قد كان شهد انك فزت بايام
 ربك الرحمن اذ ارتفع السدا عن بين البقعة النور او خلف قديم لك يا اوت الذر هتكتك
 في انك كمال لوسلاسم وسطوة كمال امير وانشيت كمال عالم طولي لك بافرت لك على في ايام
 ربك مالك الاسماء قد كنت بوقت ايت ربك ومتوبنا الى وجهه وصعدنا منزلك من فنه
 في ايام فيها نحت الاعراب من خشية الله رب الارباب اسهد انك فزت
 رحمن البيان الذر جبر من قدر ربك الرحمن وفزت باذنه الملك الاعلى وكان امره
 الا بهر فية لك وطولي لك ومن اذكر كذا اياك وادركك في سبيل انك موجدك و
 خالك ورازك وفيتك وفيتك ان كان ملك في كل الاحوال شكور و هو العزيز

النقص والاثم هه في المبدء والاول انتهى الى الحمد بحر غفران موج دهر و در حلال
 روح و در میان قسم با تائبان معافی که در حین نزول زیارت جمع خوانای الطلوع
 و ترویح دایه واضح نفوس موقفه علیه راضیه مریضه مطمئن کمال ارجل امتدادیم در مشرب
 حاضر ذم نقصان در دست قدرت اوست و از نه شفقت و نهایت دین رحمت او
 بیک کلمه علی نور را از نریا بگذرانده اوست نعمه و یک در دست خاک کوهر پاک بدر آرد
 در دست راجع تبدیل فرماید در لیلی و ایم این عباد بر خیزد و اولیا نفس را بجه
 و نه تیش ایجو بر تا کمال من غیر سبب و عجب بخشش نافر بکشد و برضات ایش
 قائم الامر رسیده فیض ایش و یکم برید و حلا فزیه الحمد اینکه در باره حقوق مرقوم
 داشتند بشرف امضا فائز قوله تبارک تعالی یا حسین آنچه حقوق بر دوش عید بر درگاه
 و شما بوده کل را غفور نمودیم اهلین فیض مولا که دکن من بش کون انانیتکم علمکم
 و وفات حکم فضلا من عندنا و رحمة من لدنا هدو و علیکم فی تسبیحنا تحت بیابان
 امر آن که معکم فی کل الاحوال لا یغیب من علم ربکم من شیئ و عولتی و اثم الغیب
 انتهى ثم انما تبه نسبت کبر فائز شدید و لغایت حق عزیز موی کم و ان بیکم وجه
 الله ربنا و ربکم و مقودنا و مقودکم و مقود من ذالک و لا یغیب من علم ربکم انما تبه
 بجنب حاجی احمد عید بهاد که از بابت حقوق و غیره رسیده کل با بنیادیم فانی رسیده
 الختم بایسته و دیانت اسئل الله تعالی ان یؤتیه و یؤتیه و یجعله من الراسخین انکه و با

[illegible]

صفیه و فضیله و عظمی شریف اگر این اختلاف بود حال جمیع عالم نبود تو حید متور و مژین
از حق بطلب الغاب عطا فرماید و نامش را آگاه سرخشد لغو سبک از این امر اظهار نموده
و فرماید چون در الجبل سکونت مشاء نموده از سوراخها بیرون و دیده نه در از حق ضعیف
سالم که آن لغو سبک را حدیث فرماید و از سر سخن غفلت محرم سازد و لکن بسبب مشکل
است چه که عمل نموده آنچه را که فراموش و جابجه عمل نموده یا است لغو سبک با علما و
یوسفون و دیگران اگر قرصیون نور از وضیاء که عیدها بجا آورده نموده و برون نام و در باب
موض شریف و شریف اصفا فائز و طریک بد که قدم علی مقصود و تبارک و تعالی بسبب الخلق
العبیدین را نور که قدح سحر البیان و نیز کر که مقصد و بابت را بیدار نماید مانند الملوك السیدین
و بیشتر که لغو سبک و معنی و با غیر یک الیه آن ریکت و بوقت و التذیر قال لیس الکی قد
اقتت الی مقصد الی اعلی اول یامی بسند خط هر قدر یک و شرف آید یک و سطح
بینا که آن تقدیر لی من قلم امطار یا منی یک یا یک الاسماء و فاعلم اسماء و لا
الاولی است المقصد العظیم الکبیر یا ضیاء کر که المقدم با یکد از عرف بیان ریک
الرحمن طوی لک و لمن مع و قال لک الحمد یا مقصد الدین و آخرت بیا فی اقرنها انها
تقر یک لی سحر بیان ریک العظیم الجبر که لک الحمد ان اعظم یا نه و لمشیه غایبها تخرج
و کمون من اشاکون قل لک الحمد یا لکی یا مفضی و حدیثی و قریشی و از قضی و جلیقی
ناظر بد کر که و مقبلا الیک الیک انت المقصد العظیم

یا صبیح قد ذکرنا السور و نصیبا فضلا من عندنا فی هذا ایوم انذر قمری علی عتار و صلی
 و فقهها بها انک اذا نزلت و قرئت قل لک الفصل یا مولی العالم و لک الجود یا مقصور
 العارین البهائم بشرق من افق سماء شیخی ملک و علی احکام و علی کل ثابت ستیم
 الحمد لله العلی له عظیم استحقاقناکم برادخان او هام از آنکه نام محروم است خود در الواح
 منزلت و در حق و در حق ستر و اول ورود و این ارض کل اجزاء فرمودند بطور ناحقین را خط
 باید انکب باس را حفظ نمایند و لغایت حق سدر دارند ایوم حزب الله اکبر ضلالت
 حزب قبل و اقبال و اجل شان اکامی نمایند بر حرط ام خود را استقیم شده کنند
 مستقر است که سائر کدام عمر ظاهر ایران و تابعین را اخذ نمود که در سنین اولی که یکنفر انبار
 قرب فائز گشت و با سبک هم اهل حق میزدند و فقره قائم در حقیقت کل کتب جهان که حق
 ظاهر فرمود اگر قدر نظر نمایند میبینند و کوشش از امثال آن انکار بطور نمایند
 از حق تو فرقت میطلبیم انکب را مؤید فرماید بر تبلیغ امرش از علی کل شیئی قدر و ستان
 آن ارض را بگیرد نمایند بگویند انکب را دشمنان بشید و انفس سیکه با او استقامت
 بلکه نامش از حق محروم گشته باید در سر مقصد و عاقلان بهن جلال ثابت و کس باشد
 امروز روز خدمت امر است و روز اگر دشمنان طوبی مسامین و طوبی للعالمین البهائم
 و الکبیر و انکب عظیم و علی اولیا که خاک و درخت و خزه و شرف و عنایت و کرمه و فضل
 خ ادم شهر جابر اشانی ۱۳۰۲

محبوب نژاد حبيب جنت روي طيرها والاله الابرار فاعلموا

بسم ربنا الاعظم الاعظم العلي الاعلى

سبحنا الله مقامه ان بدرجه برتفع كشته كه از وصف ذكر خارج است چه كه در عين
شهادة الله ميشود و در عين مقام بصرت حصر مقدس چه كه بيش حد مشرق آيات
و مطلع جنات فائز است آيا اين فضل و اين رحمت و اين نعمت را چه سزاوار بود
و هست نعم محبوبنا المنن الاشياء عالم و خزان و كنوزش خاص و مستور و در مقام
قابل ذكر نه بقت عظمت ربنا و عظمت قدرته و اقتداره سبحانه يان سحر الشان في كماله
و لم يدري باني ذكر يستعمل نام غلوت النور و جلك و عزت كماله و مقدره و مقدره العالم و مقدره
و محبوب الام كل فصيح كليل و كل بالغ صغير و كل قدير باجر و كل في شريف و كل عظيم
لا يفتني شي من الاشياء و لا ذكر من الامجاد و لا وصف من الاعراض استكبار و تكبر
افان القلوب نور من ذلك بان توريد او ياك على خدمته ام كه خدمت برتفع به او ام كه
و بعد ذكر كه و ما روت بفضلك اي رب عز و جلال و قدام العظم القدره و حكمة و جلاله و بايك و مع
نمايك درج باهر كه و شك في السبل بارفع به ذكر كه بن ملك و خلك به رتبه قدر
كه بالقرآن اليك في كل الاحوال و يكون له مين دون و صا جاك انك انت بطوب بنور
لا اله الا انت العزيز الوود و ناما ان محبوب بنا سنج است و جام و مع الاعز بود و
و صا ان متوضع في الحقيقة آيم هنر و لغا راجله و ان از لغت بزرگ حق كل

جلالت اگر قرب حاضر نظر بکشت بدنه چند راسخ و خندانند بواب هر سوار بر
 وجه عباد خود مستوح فرموده اگر تبار نه تا در فرق ر چاره نمایند و لکن نور و صلا را بقدر دیگر
 قلب ز فرح با بیکدیگر باز نماند و ضیاء سر و مستور نکرد و ضیاء فرموده لا الحمد لله المصلی و لا الحمد
 ولا المعایه ولا الحمد لله الکرم ولا الانضال فی المعبود لاله الا هو معنی المصلی و الحمد لله
 قرأت و من عدم و لا حظ قصد فی اعلی بوده ایم و چه موی بود که من و بعد از اذن نام نام
 و غیر شده و بشرف صفای فائز گشت خدا با حق بیسان رتبه اگر کنن فی ملکوت ابرین
 قوله عز و جل و جل بر حانه

بواسطه الحجب

له المرحم و من شکر و تواج بجز این که چشم تمام من عده نواز و باز هرانی از حضور مدد عباد
 شکر و حمد لازم چه لایح اعراض اصل عالم و عدم و کشف اگر تمام و من و معین و خداوند
 معاندین بیا قدر بسیار لایه های ترا بصدد و غایه قصور راه نمود و حاضر فرمود و علی سلف
 و عظم اقتدار و قوه ادراک از محمد یارین فیض عظم عاجز و قاصر است او بیکر الهی و از بشر
 مظلوم تمیز بر آن بگو بعد نماید شاید از فرات رگفت تا متعجبی که از قلم الهی جاد است
 مردگان و ادر غفلت را ازنده نماید و نه الهی بر مرده را تازه کند و علم الهی عالم شده
 آنچه که لازمال در گذر گشت و باقی و خیرین حکمت الهی مستور و معین بوده و تبلیغ امر الله
 شک نماید که الحمد لله است کبر شتقی و خورشید مرزین و بجز خود و انشائش نگاه باید و
 بیالی بایم تعریف افنده و مذهب بجهت و حکمت و این مشغول پیشی است و سر و بهر این

کلّه طاق ملک مسعود اسجد و سجود با کجوب این صبر خود را به هر حدیست و در آخر وقت از
 جین جمل و انانی نجاست بخشید بر سر کمر استقامت خود و تمام اعانت فرماشت بخیر و احسان
 فرمود و فرقی در حقش شبهات میدین داشت داشت تا تعین کمال از میان بر خیزد و از نوار
 بر نقشه کسین و شتر زید و انوشیروان عالم را مسخر و منور سازد ای در جیم عبادت را از سماء افضل
 و ای که در کرم محروم شد بیکه از او به نام را به نور و جلال و عظم و کمال بدین معنی تو را
 آن مقدر یک عالم مشرکین و منع بالین تراغ نمود یا اینکه الملک و سلطان الهی است چه ایم
 قضا و حجت و مردگانیم نام درشت با در روح بدیع زنده تا و بعد از جدید ترین فرما
 هم از جنت را ساقیم و هم نور فضلت را طاب الله و سب کرم و از عبادت
 مشرکین و فخر و ست سماء فضلت را بدین علامه تویی بخشیده و هر یک از آنست انعم
 الملائک بلو ام و نور حضرت و در خدمت است عرض و امور بر جسم موی کج و نایه و عیال
 تقوی را بر فراز و شلال با در جدید قسم با نایب حقیقت نور نور بر سر و بر معین بوده و جنت از
 حق بیستیم کل اطهر فرماید با عیال و اطفال و یک نسب عظم عالم و انکار اسم است حق الملائکین
 و غیره و لیکن الحمد لله رب العالمین انتمی فضل محو کس نیست شهود در هر کج و از کج
 الهی کج و رکعت و آج و از هر بیانی از بیانی که ما را سوز و سما و حقیقتی نازل از حق میطیسم
 باشد هر این لغت را در هر نفسی ظاهر فرماید تا کل بجان دروا کس نیست بند و از کج این لغت
 با در روح ابرقیت فرماید و جان هر کج نیست سبحان الله که نور بیان امکان را

[illegible]

شرفی نمود آنچه که سبب تقدیس و تزیین و عزت باقی و دروست سرمدیه و ارتفاع
 و ارتقاء نفوس بوده و چند سده علم و احوال آن توقف رفت تا بالاخره محض عبادت
 و فضل سال شد و امر حقوق از قلم اعلی جابر و نازل مع انکه این امر در هیچ کتب
 لکھی از احکام محکم مذکور و از قلم ادا و مسطور ادلیار امر نمودیم بحال نهانید چه که اثر این فضل
 عظم سجده عباد راجع و هر نفسی از او نماید یا بر لطیف خاطر و کمال روح و برهان امانت و کمال
 حکم بولی العالم فظلاً من عده علی الامم باید متبیین بعد از امر الله تا خبر باشند و آنچه که سبب
 ارتفاع امر الله است طوبی نمود که فی سبیل و لا اله الا الله که امر بر هر مسلمین آنچه بود و الله عزوجل
 عیدیه بیانی و قضای و رحمتی رسید و امر بر هر مسلمین قبول طوبی العالمین و حب علی بن ابی
 سنی بالمؤمنین الاولین من اممین ربهم که هر همراه آنچه را که بطور از قبول فائز گشته اند کثیر عیدین
 هذا المقام الاعلی و مذکور که کاذب گناه من قبران و بیک بر المستحق الکرم انتهی المهریه عمر شامیر
 و سعی شما شکور فی المعینه فائز شده و آنچه که از است ان عفت و از قبول آن بهنگام
 احل ملکوت رسید فظلاً من التین حضرت امانه و الوجود و خاتما حول امرش و لکن من
 فضل الله لولیه من شفاء آن علی کل شیء قدر ذکر جانب آن خیر خدا بر هر قوم و قدر نماز
 و سعد عیدیه بهاء الله را نمود و بعد از عرض امام و در مقصود ما و مقصود من فایده الارض و السماء
 این آیات از مشرق علم امر مشرق و الاشج قول و عزیزیان و جلی ذکر و جانب محقر نقل
 رضا مکرر بد که مالک ملکوت است و فائز گشته خدی قبل ارسال شد آنچه که عرض

عالم را حاضر نموده از حق بی‌ظیم اورا بید فرماید بر آنکه سزاوار ایم دوست آن باده ناز
 باثر بی‌شماران الحکوه و البیان فیض حضرت فائزین صمود اورا احاطه نمود لعمریه که حجت
 الاطلاق عن اکراه و تهاکه و التوکل من ادراکه طوبی له و للطاهرین از حق اینک هر قوم و گشتند
 بعد از او درود و شوقاً بر کفح یس هله اوکی غفلت و اولی شرک جز و الاوکی طعنان
 نکودت به خدایه الحکومین باید هم چنین بیان را اجابت نمود که مع این سنیات شیعیه
 و طوائف که عالم در مع را کمر نموده اراده نموده اند که مجد چنین حریفی بر پا نمایند اما
 الله و حضرت بیک من مشرک و اولی و تسلی الله ربنا در کتب و در تشریفات و التوریه بان تو به هم
 علی فرق الحجت التي مستفهم من التقرب الی الله مظهر البیانات فی الحقیقه انک
 مستحیر عالم من غیر عز بیک خود را علم غفلت منم و انداخته و حق اخراج عالم مشاهد گشتند
 در جمیع احوال باید بید طلب کنیم و توفیق بخوانیم آن ربنا هو الفضل الکرم اینک ذکر و شرح
 از توفیق برادرین مرحومین علیهما السلام و غایت در عده را هم قوم داشتند بعد از عرض در
 تحت اسعاده تسلی علی انسان عفت سولی الهه نازل قوله اعلی بانه و عظم به حاتم
 به الله و ذکریم یا قهر الاعلی اگر انبیاء علیهم السلام صعد الی الرفیق الاعلی فی آیات الله رب العرش
 و التوریه بعد از نفیات الوحدی و استغنی من انوار غیر غایتیه ربیه الشفق الکرم لعمریه
 حین الله که گرفت عید من سوا و الفضل و العطاء و محبت من الله که افتد العارفین از حق
 یا منج سوره انور البیاتی الکبر قد اقبل الیک من شطر السجین و انزلنا لک البقره اهل

العفو وكنس واعل برجوت المنيبين تبارك يا حى سبح العنايه وبذكرى حاج عرف السيد
 رب العالمين بغير بيان بدلت الاحزان بالفرح العظيم والدمعان بغيا رجع الي
 سبقت من في السموات والارضين وباقبالى اقبلت صدقات الحياه العليا من الغنى
 لاصفا هذا الهدى العزيز المبدع انما لك يا بديع حوى لك يا بديع انما تهنك
 بهذا الفضل الاعظم كما تشرك بذكر المبعين عليك بآثار ونوره ورحمت والظلال و
 فضل الله اعلم انه هو المنور الرحيم حجج مستبين بايات آيات والاموات فاني
 وبفرح تام بذكر حق جل جلاله شغول كره حال ارفق بس على نعمات من ترفع وفرح
 وسرور عظم اتم كامل خلاصه هو الفضل هو البذل هو العزيز الحكيم يا جود روحاني
 عليك باني وعنايتي ان العلم الاعلى اراد ان يذكر خاك الذي سقى بزین العابدين
 لشهداته فانه بالاقبال فانظر في سبائك جاحلون ونسكك بلائيات اذا علم من على مظهر
 النسخي وامل الى الافق الاعلى اذا عرض عند الزهور وشرب رحي البیان اذ من عند
 عبدة الارض الا من شاء الله العزيز الوهاب طوبى لك يا زين العابدين يا ائمة الله
 من سماء الوحي الالهيه له العالم ان ربك هو العزيز الغفار تسئل الله ان ينزل عليك
 في كل حين من سماء فضل رحمته ومن افق عنايته نورا ومن خزائن جوده وبفرح بقرتك
 وتقربه منك وميزان المستجبين الذين سمعوا واجلوا واجابوا اذ ارتفع النداء من الزم
 رب الارباب سبحانك يا نجيب السالين وعلما المكرهين اسئلك بالوارثه بك و

بنیادک اصل فی الافق ادخل و با مروج سحر حرکت بان تزیین من و در ملک فی کل
 یوم بطرف فضک وجودک و کرک انکانت الحقد علی ثبات لاله الا انت المنور
 اکرم انت النبی التاسع عطا ک جزء الاعراض و لاقصه فضک بنیاد التین کنور
 بالمید و الدب البهائم المشرق الخاخر من مطلع العناء و الحاض و المنور الملائع کطلع
 من افق الاقصدار علیک یا ایها المؤمن باله و آیاته و الحسب کتب فضل و المستبش
 بنیاد کرمانشکر که من فیک و سجد علی فضل عیب انه تهرک حین صعودک و تهرک
 و حه من منسده و هو العزیز العلواء انتهى بقدر حرکت ایزد زمین فانه مشد به
 که حزن قلب و اسیر و تبدیل و نماید یکا اگر بکش بیاخیز و عرش را اوارک کند کل
 سرور شوند و نکر و نایش ناطق گردند لاله کدر فی کل الاحوال از اول امر الی حین لظ
 غایت متوجه بان فحجب و اخوان داخل بهم بها کمال بوده من ایدر این شکر و کبریا
 یا منق لعمره و جلاله و حوده النبی اعطى الوجود اینکه و باده و فانه من فهم داشتند و
 استند عاز و کر بنهر فهم من اولی الامر ان رعن فواید بعد از عرض است است اسع انه کس علی این
 آیات با هر است نازل قوله کل جلاله و عظم نوره یا اولیاده و الله فی فانه ان اسعوا لعل العظم
 انه اکر کم و نزل لکم الا انفسه و اسم الکمال و الککویت قد فرتم با کمال و بعیر بها المعهود و الایضه
 الضاء و لا یثیرها طول العز و الا حصار افروحا بعباده که یصلو ثم الصروه بکراهه و شانه
 و یصلح امره الکمل السین احفظوا اویتهم باسم ربکم که که یاکرم کلم فخلوا من مننه و هو الحق

فاعلم الغیب و بشهود لا تحریر و امن حوادث العالم قدر قدر بهلا عاز به اهل ملکوت الاسماء
 و امن مشاهد که رب الارباب خدای کنونی بقدر آتی تغییر بجزیم و یقینی علیکم و یقینکم من
 مشرقتین کفر و انکه المیزان الحیدر قدرت الجبار و انقضت اسماء و انقضت الارض
 و النجوم اکثر علم المیزان که لکنه الحق اعلم العلی فی ایم حاطه الاخران من کل الجهات
 بما کسبت اید کل کل چهل مرتب امروزه روز دیگر و بیان است بعد نمایند و باصلاح علم
 و تندیب الم شغول شود و یکن تکلیف و بیان در عجم حال بیان ناظر بشید خدا علم
 با اعظم من الزمره و الیواح که لکنه فائز شدید بهیچ که از هر سران از عدم بوجود آمد
 اعلی عالم را شنوید فائز از القرب منح نوازه مشکند بهیچ که خود برزوال و فتران
 مشاهدت میدهند یا اولیاء الله بعد نمایند ید را ز شود به اید سبب جدایت نامس
 کرد و تر خطی که گرداب ادهم شدت و منجر شاید بهم حیث است نجات اطمینان
 انوار آفتاب حقیقت نمود و اید اسم کل مذکور و عمل کل مشهور طوبی نفس فائز است بهیچ
 لا یم الله رب العالمین الهام من لدنا علیکم و علی الذین یخلفونهم من ذر الخلق انهم
 یذکر حبیب روحانی جنب آفات و غلبه از و جنب آفات بهیچ و جنب است
 علی کبر عیدیم به و اید را نوازه بود و اید و اید اسم از عباده و جنب چهره است از روز گذشته در
 افق اعلی حاضر بعد از عرض اسماء مخصوص هر یک لوح اسم الله است و اسماء شریف سولی الهی
 نازل است و الله فائز شود بهیچ که عرف غایت از آن متضرع و از سحر کلمات یاشانه

و نیز گرانده بر سنجی که سبب بقا و جود است جدا گردد می مذکور و منع او یسار فرموده تا خطر از دست
معتوه و لیان خاطر نکند طوی لیم و نعمتا بهم شمل الله ربنا و رب الارضین تا یزید هم
علی ایکست برضی غلایات آقا قدره و العاجبه جبر یغانی لازل طلب نموده و میناید آنچه
که سبب نمود ستوات آن ربنا هوک مع لطیف عرض دیگر آنچه سبب می خست که آن
محبوب از قبل مساکت الله کس ارسال نموده مخصوص کمال لوح فسیحه عقد که نازل
و ارسال شد و هم چنین جواب ملاحظه که با آن محبوب بوده که الله محمد نیز غایت مشرق
بحر فضل ظاهر گشت آن گفتگوش غلش گشت چند فرزند معصی که حاضر است
الهی و نبات و نباتی بود و ارسا شد است و الله الی بین رسیده و گشت سخن که خود
آن محبوب بفتح و انگاهند و هم غرضت و کی ایت اله که مخصوص کل از سبب غایت نازل
شد آنچه که عین ابرار شده اند و دیده از حق اینجام غانی سلسله میناید از آنان
مالم را تر بیت فرماید و از اولادش کل را ستود دارد و ذکر اخوان و احل بیت و فرعون علیه
بهانه و طرفی علی عرض شد و این لیلی و بحیران آتی حاضر علی باغ ازین قول مبارک که
هو تا خطر ان حق علیه السلام الخیر یا حواری روحانی علیک بهانی و فیما یخیر از قبل و بعد و گشت از
تکم علی جابر و هم چنین اخوان با ناله فائز هر یک از قبل مضموم بکبر برسان الله الله از حق
حب الله است میدید و از بیانش در یوم بیام قسمت بردارین نسبت عظیم است و از بخشند
به نیاز خاطر و اگر بزرگتر فیذا الله هم در وقتی و بشتر عا بر حتمی و شمل الله ان بوید عا

در نفوس علی ایجاب و برخی کبر علیها من قبل طوبی لها و کمال امتیاز است بر بها و عادت
 بانا رعایت هوا العزیز را که می یافتم آنکس من سستی بخورده بودیده اند که علی کبر العزیز را تحویل
 قد خیر میگردد / مظلوم و از آنکه عند الفوج المستعین لیاخذک السوء و فی ایام حکم العفو
 و یفریک الیه انه هو العزیز الحمید یا ضیاء الله جللی لاسک و لمن سناک به افصح بزرگوار
 من کشف حرف غایتی از حاط الاکمال انا از آنکه میگویند باقی بقادر العالیات ان
 رکب هو العزیز الوهاب البهاج عوید و علی ابیک و لک و علی الفزین ما شتمتم قواصف
 الاسادات و الاشبهات الذین کفروا بالک العزیز العظم یا جوان روحانی مکرر ذکر
 یتائیم و سر میکنیم و در آن ارض را از قهر مظلوم کبر برسان آیات الله و عبادت نما
 نما و آن فائز شود با سجد که از برای آن خاص شده و از عدم بوجود آمده اسم هر یک از قلم است
 در صیغه حمزه مذکوره و مظهر علی اسم و مرثیاء اسمی اوسع سحر غایت در کفره انکار و حیا
 آفتاب حقیقت احاطه نموده را الحمد و لا الشکر و لا الشفاء و لا اله الا هو ربنا و
 رب الارض و الشری البهاج و الذکر و شانه علی خاتم و علی من سکرم الفزین انما بالک
 العفو الواحد العظیم البخیر و الحمد لک ربنا و رب الکونین فی الرفع ص ادم ذمه شهر حبه ۱۲۰۵
 محبوب تو او حضرت جوان روحانی علیه السلام را ابر و مظهر فیه

بسم ربنا العظیم المعنی الالهی

حدوث شکوه بهاء مخصوص ذات اسع اندک حضرت مقبول است که حکم ظالمین و

و عرض دامنش تنگترین سر صفین و منفرات منفرین او را از راه باندراف شیش نماند
 و راه پیش غالب بشاید یکمین غیر نام و صین و سمن که همش نام لغت نموده باشد که حال در
 لباس ملک عالم و در آرد و علماء و علمای این ذکر کرده و هست کانی اجرت اخذ نمودن سلطان و
 عفت آیات و منزهات و در حال رفیعی شغال میبهم که اولیای خود را بجهت مبر و سکون مرآت
 و نور و اصحاب و نور و از حق بطنه حضرت ملک را که سلطان قدرت و شوکت او نیند بر ملک
 و در این فرمای و هم چنین که رفیق عطا ناید تا باین مصلح عالم و مصلحتات نیز دهنده است و الهوت
 انکس و السلام الخیر یا محبوب فواد و دستخط حضرت تعالی مکرر رسیده و لکن توقف در جواب
 سلیق است بعد از آنحضرت و دستخط آخر آن محبوب که تا رسید قره شمر جیم بود و ظاهر فرمود
 و بهجت باز به بنشید و قبل گفته اند یا یار یا یار یار یار یار و بعد از آن حده و قرأت
 قصه در و غنای و حکومت اعلی نمودام و به مولی بود و عرض شد و بشراف و عفا تا تو قوله
 جل جلاله و عظم سلطانه و احاطت جمیع و در جانه انانیت که نام و وجهه الوری فی سبح عکاء
 یا رب العالمین و الی عزایم و عرش و انش رب رحمت بیانی اسع ندانی انکه لا اله الا انت
 الفردوس العظیم الخیر یا جان روحانی اننا انما نعبدک بشیر انکس بسوء ملک و ملک ظهور
 علی عرش الظهور تقا ظهور استوار عرض غنای الوری الا ان شاد و الی رب العرش العظیم کل
 یا قوم اتقوا انک قد اتی من کان موعودا و ظهر من کان مکنونا و بر زمین کان مخزوننا و ظهوره

را بگویند و آن که از آنهم من الظالمین فی کون فی المبین اولیای آن ارض را که میخانهیم و اگر
 که سبب شش سال و طاعت الطاع است یا بهیچا النفس فی سحر حقی و قدرت است و فکر نماید
 لغو و بطلان این شرع انصرت فرمود و بقدر نمود از اول ایام الی عین ام و جوهر کل قائم و طاعت
 شایع بجز برای آن که اسم علم بر خود است اند و خود را عوام آن بلاد و مکه یا کربلا را از طاعت
 امر باز داشت و در هیچ احوال با یکدیگر علیا شکم قداقی نماند و بلکه که المهرین انصرت
 که با حزب است و ستم است و بهر آنکه اسم کتم من الراعین یا چند است و بعد تم عفت است
 به شکستیم که کتم من الظالمین و اگر کتم را از طاعت خود را بفرمودیم تا علم از کتب و از
 خود طاعت و در اینطور عظم علم مذات حرفه و رایت رحمت سبوت سر نفع عسکر الی انظار
 جب و لشکر شش احوال بر خیزد یا جوان روحانی اگر چه و این ستم مغرب است مغربین و
 ظلم ظالمین از هر حتی احاطه نمود و لکن بفضل اله و ستم فرخ اگر در هیچ احوال خام و مشهور
 و طاعت آن نیک و لیا بپرونده و لیا لک است از آن و در هر حق کلی از طاعت و بعد از
 افشای و قتل و تنبیه نمودیم قریب چهار ستم بای و از آنرا که ستم از ستم و از هر
 بلطه ظاهر عالم بر حزب اله وارد آورند استی که صحنه و حجاب است و اگر چه احل و نا
 مستحق است که بر اینان وارد شده حسب الامر و بکمال صبر است که نموند و بذر بر محیط نسبت
 گشته شدند و نیک شد گواه و شهادت فقیر و افتخار و آن ارض حشر نموند و آنکه در
 که هیچ ظاهر عمل نموند ستم که حزب اله تفرغ نموند بلکه از ظالمین و ظالمین شایع است

نموده غنیان را در بنای نام از حق بی تعلیم و تربیت فرماید بر ایشان و اتفاق شد که
 اجل علم متبذره شد و حق الهی جگره بود که من فرما و حق درین قسم بطراز العدل ای
 رتب بقل و حق را در حق نیست بجز حق لا اله الا الله و رب العالمین که حق را در حق نیست
 بعین العدل آنکه است بلکه الفضل و بیک زمانه که از امور من الاولین و الاخرین امور
 است مع الملائحه من افق سماء اراوی عییک و علی احک و من مکه و یحیی که لوح از دست عیسی
 از حق یا کجوب فوادی است آن سحر است که چه ذکر نماید اعداد حل عالم تغییر کرده قوه
 با صوره منتور شده قوه سحر و سحر و سحر که هر که ظهورش از آن است بهست که از آن
 سحر که از آن است عالم را از طغیانه از آن الحار نموده اند این الحار کوه باری انبیا است
 و این عدم صفات حد بر حق سبحان الله آیا بسبب این چه بوده و نیست و نیست
 نبوده و نیست که جز از افعال است که کما را محروم نموده و کما جز عجز و اتمثال در کما
 حضرت بار خدایه اند الهی الهی هر سال که نام خود را در تبیین الی صفات الاحیاء
 انظرون اسسکه بسبب الوجود با سکه که در سحر است نیست اشهد ان لا اله الا
 الله ان عن قبار الا و هم و طرز هم بالنوار الا ان الله است بلکه الا یان لا اله الا
 است انظرون الکرم ذکر برادران کم و در استان معظم حضرت اخوان علیهم بهاء الرحمن
 در هر موده بعد از حق در حیات است که بر اعلی این آیات با حیرت از مشرق آیین
 معتقد و مالیان اشراف نموده خدا ما نزل الحجاب لعل علی بهاء الله قوله عز و جانه قبل

برحمة الله تعالى وهو المذكور يا محمد فسرجه يا محمد اسكنك في مقام جلاله سبحانه المشرقين
 يا نضره نيك حرف نوحه الله رب العالمين احدهما اقبل اليك المظلوم من شطر الحسين وازلك
 لك يا محمد رب العالمين الاعلى وكان الجنة العليا واطل جبال المعجدين حكومت الالهيه و
 شرق من افق كل كلمة من المطاوعة من لسانه يا محمد حكومت الالهيه يا محمد من المظلوم من كرك
 اذا احاطت البلاد بذكره اذا نزل فضعت الكتب تمام يشهد بذلك واما تقدم فيه انقام
 الترفع انه لا تشعير الجود والاعظم فرغته الارض قد خروا ظهره والارض سبجان من
 في السموات والارضين اذا اخذك جذب الله او قبل الى الافق الاعلى وقل لك يا محمد
 يا الله يا سقيني من مخرج عطائك كوتر يانك بسلكك باليتالي مكنونه في كرك خجرك
 وبيدك المنزونه في سماء شيتك ورسولك من الاعظم المبرك ط العالم ان تكلمت في
 من تلم فضلك يا نضره نيك اليك ويكلمني منقطا عن ذواتك انما انت المعتمد على ما
 لا الاله الا انت العزيز الغضال وهذا ما نزل لجباب على طير بهاء الله

هو في الافق الاعلى

يا علي اخذك جذب بيان ربك ان شربت ربحم الانقطاع من يد عطائه كم كنت
 من است كينين نسل الله ان ميتر نيك بالرسج الاعظم في هذه التجارة التي تسئل
 بها العالم الاعلى وينور رسلك تاج الوجوه ويحجبك من نور أسس منار الحكمة والبيان
 في هذا اليوم الذي تشرق فيه سطور ملكك الطور على عرض الجود رنجا لكل عالم قريب وكل

عازب بعد قل یا ایا ربیة زینوار بشکم با کلیان ذکر مشدی قال و قول الحق و قد کتبت
 جوهره فی ذکره و علی انه لا یستدر بشارتی و لا بانزلی فی البیان ایاکم یا ایا ربی
 ان تستدلوا بما عندکم لعلکم لا ینفعکم ایوم کتب العالم ان هذا کتب الذی یشهد
 یحقی انه عزاله لا اله الا هو فحقه العظیم الکفر قل لا ینجیکم حمزات الهام و لا الهدی
 الله تر کفتم بما نوح باطل سسرا و حق مغطه و انکر یا و فی ایام الله ان من یز الحمد قل ان البشر
 بشکم و انخرکم و قال کل البیان کنتم فی اصواتکم نیت تم اسر الله و انکم ما تعلمکم یحشر
 المظلمین کذلک لعلکم تلتفتون فی هذا المقام کما فیج نور و کروج و انکم ما تعلمکم یحشر
 الله من هذا البین الی ما کانتم انتم من افق ارادة الله رب المسمی الرفع
 و هذا بانزل الی سب حسن علیه السلام

بسمی الذی راجع بکرم العطاء

یا حسن علیک بهائی زیات الله کامل را احاطه نموده و از سبب عطا عرض امطار آسمانی
 حکمت و بیان باریده نادر طور برقع و بعد نظر بطور ناظر و لکن مظاهر تعجید و مبالغ
 تمهید از جمیع فیوضات یوم الله محروم و منسوج سرخسین بیان هزاره کرده از زمین
 فرقان مظهرند بیرون القدره و بکفر و نهالیسمون الالات و لبرخون منها سحر الهام
 و وجه مظاهر و لکن آن نفوس غافلند عدم بصیرت بهین و یسار شایع کثرت یدیه بر خستی باید
 و این تنگ جویند سحر را حوت باید و انوار الله ظاهر شد ید صبا عالم بر نفس

به بحر نبوه و دیت بگوای اجل بیان بدل و القضا نظر کنسید و حکم نماید اگر این
 ظهور عظم الکافه و احد بر اثبات مظاهر ماکونه یشهد به که هذا الامر المبين و
 هذا النبأ العظيم البهائم لکننا علی اولیائن اللّٰهین خذوا کتبکم بینه بعدة حجرات
 عن سفیة قدرة من فی السموات والارضین انتهى ثم تصفی شراکت و له به محرم عباده
 انما هذا فضل و فضیلت حق حمل جلاله در جمیع اوقات از صفا و منزل آیات نازل شده
 انما که عقلت مدو جیت اجل عالم است و فکن انهم اکثر غافل و یخیر از بر سر و یوم
 زندگانی از جیت ابد و نفست سر در کده شسته اند آفت لهم ولا دار الا لهم یضیی ان
 اقم و فی هذا المقام ما نزله الرحمن فی المیزان بقوله تعالی یا ارحم فی خود هم یفصرون
 و تمسک بذكر الایات اهم و به قول الورد فی منزل کل واحد منهم یا ایها النبی
 اسماء و صفاته انه هو اشفی الکریم هذا ما نزل کتاب اعدا الذر حصر و فاز بقوله جل
 جتة و عظم بر حانه و عزت آیاته بسی الذر سطح التور من افق اکمالم هذا
 یوم فی استور انم الکتاب فی حکومت البیان علی سریر المعرفان و لقول یا ارحم الامر
 اتقوا الله ولا تتبعوا الذین اغروا بربحانه اذ ظهر و نبذوا آیاته اذ نزلت و بحجة اذ
 کلت و بر حمته اذ سقت و لبنایه اذ اجات کذلک دفع ببالمضج طوی النفس نعمت
 و فازت و دویل لکل غافل لعید هذا کتب من لکننا لمن اقبل و فاز و ثمر حق
 العرفان من کاس غایة الرحمن مرة بعد مرة و ذکرناه فی الواح شتی بذکر الاشیخ

آيات كتاب الحيت وظهر من بشرت بظهوره كتب اليه العزيز الودود انما ذكرناك من كتاب الواسع
شئ طوبى لعبد غافله كبر وطلق بشائي وكتب بجمل المهرود فسل الله ان يورثك على ما
يتخو عوذ بن العبد بدوام الكلب الكلوكت سبقتي الدنيا ربي في ما نزل لك لعمري لا ينقطع اناره
في لك فينه بذكرك من فقه ملح محفوظ الهاء المشرق من افق سماء طيبي عليك وعلى من سلك
وا من باله ملك الوجوه

وهذا ما نزل لرب با على يد الرسل بالكله الاسماء بسبب التي بسط نور الله رب العالمين
كتب نزل الحق لمن اقبل الى حراط الله المستقيم يا با مسح الله من شطر عظمه انه لا اله الا
هو انه الواحد العليم الخبير قد فتح باب السماء واني انا ملك الاسماء باسمه لا يعظم معجود البسوت و
الارضين انك اذا شربت رجح العرفان من كونه عظمه ركب الرحمن قولك الحمد يا الله يا اله يا اله
لي اكان ستورا من عبك وعرفتي اكان مخزونا في ملكك بسلك باكر العبر والنور وملك يا
مولي البر وباسمك الله انطق سميت الاسماء ونبهك الله اسلم خضعت لافواه ان تجعلني في كل
الاجال غافرا الى الغفل وناحيا شاكيا وناحرا لاسررك بالكله والبيان اسمك يا الله لوجه خلك و
فراديتك ورجعتك التي سبقت عبك وخلقك اي رب انا سبكت وامن عبك تاني شاكيا
بسببك وراجيا براج فضلك بسببك ان لا تخيبني عاقبة تة لاصفياك وادبياك انك انت
الذي بامر كظهرت الاسماء وانشئت الكف بركنه التوكل لا اله الا انت المهيمن على كل

وما يكون

وهذا نزل لب ميرزا محمد علي عليه السلام

نصير المؤمنين شرف تيراليان

ذكر من نزل لمن شرب وجبت العرفان في أيامك لك يوم الأب آتيا اليه من نصر السجود
والقول له انك كنت به حق في الاشياء فبهذا اليوم المنزلة في المذاق من منظر عجايب الحكمة لدرت
الارباب يا محمد قل على عهد الله بايكم في قريكم وسفارك كونه الظهور في خفية ملك يوم الظهور
وهذا ال هذا الامر التبريد ذلك الامم الا من شاء الله ملك الامم ومن بعد من بقي و
ذكرهم ياتي ثم اقرء ما نزل لك بالروح والريحان حسنة يوم في ذات الامر وادع
العباد بما روي المظلوم من المؤمنين انكروا حجتهم ورحمته وحقه اما مردوا في امم البيان في التوا
الله يا محمد المرحمين نزل في ملك يوم المؤمنين بسطة قلب من ذالدين في شرف قد صغر ملك
لهم المظلوم والنزل لك يا محمد بيت به افدة السرايا الذين سمعوا واجابوا او كلف من اجل هذا التهم
ضد الله مالك الامم خذوا لك بياهم وقل لك الحمد يا محمد العالم يا ايدي على الاقبال في ذكرتي
بافاج به عرف الغيب في البلاد والارباب ترسمهم الغفران يا محمد فيك يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد
به شرف الامم ان نزل على من بسب فضلك مستأجرا فيك يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد
وأيامك يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد
وامتدرك لاله الا انت الفرد الواحد العليم الحكيم
وهذا نزل لب ميرزا داود عليه السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

و آیه آیت الکرسی از هر طریقی تا زل و بیاتش بنام استوار از حساب فضل حاصل آنچه مسطور
البرم شود و حکم طریقی غیر مستور و حجاب امام و جود باطن نفس بپوشانند و بعد از آن اعلی
مرتفع طریقی از هر نفسیکه است یا جوج او را منع نموده و این یا جوج بپوشانند که از قول آدم
الی جن مبعوث از شریعتی از منع نموده اند فیما نفس مانعته نور خاتم و با صفت قوتهم و با خوف
مسطورهم اولنگ ببالا نرود و ذکر هم می گوید و در بره و الراجح یا داود انشاء الله تعالی و
قدرت حق جل جلاله حجاب ناظرین را غرق مانی و کمال با نبی عظیم است و می شاید از بحر
عطا نموده هم مانند جودنا و از حق مسکت کن تا بداند خود را از فریاد است ایتمس منع کند او را نماند
و قلوب داود متقلب قلوب اما و گوناگون من قبل و هرگز که هر طایفه رب البیت و ملک
هذا المقام الرفیع و بهاء البشرف من افق سماء رحمتی علیک و علی آخرین شهد و ابا شهید الله و در خوا
با نزل من القلم الایلی فی کتابه السریز البسیج

و هذا ما نزل الخیاب نیز المجدلین علیه السلام

هو البین العظیم

یا البین علیک بهائی البین طریقی از هر نفسیکه نور است و بطور اینست ازین است و اگر
الروح بداند با علم طبع و اخلاق و حقیقه ام نمودیم و لیکن بعضی نصیح اکثر انشینند و بخواه خود
متکبر نموند و بر حیل نیست از نورش ناظر ظاهر دارد و شد آنچه که معین القرب کرست انظوم

در ایام و اقامت عباد الله را با یقین و بصیرت نمود و لیکن از آن آلوده با مصفا سازند
 المحب کل العیب که از با یقین غافلند و با یقین هم و بی شک هم متکبر و مغرور و باطل و عالم مجید
 شود و عیال عدل بر سر بر طرف می نماید و تمام کلمه مبارکه انشاء کل ذرعت ختم طاهر و مودرا
 کرده از حق بی تعلیم کل را با نور بر عدل منور فرماید و از دانش منقطع سازد و اوست فاکر و
 اوست مستند الباء علیه و علی الذین تسکروا جعل النقص من امر الله رب العالمین
 و هذا ما نزل فی جنب لیسوق لعلی علیه بهاد الله

بسمی الذین یخبرون انزلت الامین السید

یا یعقوب یا یوسف الهی در بر خالین ساکن و در هر آن بر او وارد شده آنچه که اصل مدائن
 عدل و العرف نوحه نمودند بابت امر نمودیم بخیرات متکبر جسته با طرف دست کردیم بهشت
 نشین نمودند با عدل و حق از غافل و محجوب ایرون بیدار و فی اللوح و یکتون و الا
 برون و یحرون و لا یحرون سبحان الله خلقت بمقامی رسید که قدم و داد از آن کش ما جزت جز
 یمن و سألوا ان یمنظروا ایمنی فلا انت امرضوا و انتم علی اعظم عظیم قد مضت اطوارهم من العزب
 الی الله العزیز الخیر نسل الله ان یو یک و اولیاته علی الصرة سره با کلمه و البیادیه که حکم و الاموال
 و الاطلاق الله هو الحق القدیر فی الامر الهی تر عیالک المتعینین بین عیالک المرفین و نور نرنا
 احاطت الاحباب بسکک بالوارث بر عیالک و با کسر العود و فی الواحک ان تو حتم علی ارجح
 لیک و انقرب الی الله طریک و الیوم در حبص عیالک ملک است

الحمد لله العليم الخبير

الحمد لله الذي انزل علينا كتابه وانهزل علينا كتابه وانهزل علينا كتابه وانهزل علينا كتابه
 انزلنا من حق مطيعين بهاء انما يدعي بان فان لم توفقه وكم نهد يا من يدعي ان فضل طاعة
 الله ما لا يدرك بالحق سبقت الوجود ثم انفس اسم كبرك يا دود وديتو قوا الى النار وكم
 يستطو في خلق فيك اسهتد اكنه انت الفضل في كل الاحوال لا لا انت العلى السعال دكر
 قرع من نور الله وحياء الله عليه بها الله را فرمودند بعد از عرض در حست مع الله كس اين اذكار
 از مشرت وحي نماز ان قول عز جبار و جعل بر حانه بنام اوست در بان يا نور الله
 ودين جين كرمه مالم اسمن نظم مشي خيا به تو توج فرموده و ترا ذكر منيد از حق مطيعين بهاء
 بستان عرفان و از اساطير فضل و عطا سیر آب نایه تا بتمام طرح كه مقام ظهور ناهيت بر سنده
 اوست ساح و اوست مجيب انت و الله و دخل غنايت كنه من حق جل جلاله ساكن بهشي
 و با نور نور حكتم طور سوره اود الحمد بهر بنظر كبره ان و حنونه قبول مرئين قدس الله كوني يوم
 في منع من لا معافا كثر الود و شرب رحيق البان من يد عطا و دكر الرحمن طوبى و دكر دكن سكتم
 في هذا اليوم البكر انفس نيز البانج الهيا من لمرنا عليك و على كل قبيل غا به الله الامم اعظم
 و هذا انزل انصيا و الله عليه بها الله

بنام خداوند كبريا يا ضياء عليك بها الله ملك الاسماء كمن تصور و ما ليا ترا كرا از عدم الوجود
 و از نيتي بطراز مستي مرئين فرود در ايامي كه از بر آن شبيه و نظير نبوده و نيت تو و نيت

الله في الحقيقة تمام بوجوده اید طریقی بصلاب فایزنده انکه از ابدی لایطاعت لازال
 متوجه بوده و است کماله یا الهی با زور است فایزنده القابین خود معرفت و اعقت پسند
 بنده کرم و شناخت و انهرت لایم باکان مستور من اکثر عبادک ای رب قر برهم سجده ک
 تم از دهنم کوثر بیانک ای رب است اخذ القدر و انک انت الموفق المکرم یا حیان
 و جانی بلیک بهاء الاله الابرار اهل و متبیین خیراً را از حق مظلوم تکبیر برستان و کل
 را بجلالت انوار غیر فضل و عطایا است او قل طوبی لکم یا قر تم بایدم ای رب سرش
 المصمیم و انکر سخی الریفج او یای سران ارض خیراً را از کرموده و بنیایم قل یا اولیاء الله عز
 و جل ان بجزر منکم باسمه لا تنقطع ناره بدو هم حکم لغیا لکم و حجه علیکم ثم لقین مسلک
 خیر القابین و لا المؤمن القدرین انما نرسلکم بالحق حکمت اهل و انعالی است که سب
 اکاس فایزنده عالم است و هم چنین نکت تقرب ایشان است سخر رب الله عبادک بیاورد
 را از بسب عالم با دعام تربیت نموده باید مکر ارض لکال را رفت و صفت مباد را
 بشیر لیت که و مشرق فایزنده حوت نماید اگر بجز از آگاهی فایزنده کما عطف اول
 کردند یا حزب الله از حق بیطلم است که از نه ظاهر فریاد استانی که شبه و مثل
 نداشت حزب قبل را خون و دوا هم از مشرق و حق الله فرمود نموده خود را از هیچ عالم نیستند
 و در یوم ظهور حاضر عالم مشاهد گشته قل انما نأمرکم یا حزب الله من غیرهم
 و ادعاهم و اعالمهم و اولاهم و انما نأمرکم چه اگر اهل و انعالی بود البته باقیان را

[illegible]

قوله تبارك تعالی یا جبرئیل روح الله القدوس ایضا علی اداء ما کان علی من حکم الله المبین المحموم
کبر من قبل علیه و تبرئه قبول علیه تسلسل ان فی الخلق علی وجهه البوب الفضل والوطاء و وجهه
له ان یکون لولا له ویشی الام وجهه فی کل کلام من طو القدره و فی الذین استواء و علوا المزمزاه
فی کما بالمبین اعتراف ان مبدعهم کثیر پرستند و از حق جل جلاله بواسطه ایشان میطلبند آنچه را
که بانی و دهنم است و در حق هم مشاهد شده و اجترار قبول امام و جبرئیل گشت و باقیه
باید بموجب فراوان حضرت امین علیه السلام برسد که در مصلح خواجه توبه با و خواهد شد که در حق
صادق بعضی برسد عینا علی الدین و العارین و اگر چنانچه در مسین علیه السلام آمده تواند و هم چنین
و اگر صفت ایشانرا بعد از عرض در حق استخ الله تسلسل این آیات با هم است مخصوص اواز سبب سمیت
اکبر است و صفت با نازل قوله شریفا و جل مرعانه

سورۃ صافات

کتابی است و در آن اخبار باطنی میفرماید و میگوید یا طایفه ارض قدر لایم که در این دنیا و خود را از این دنیا
لاستحاجی الی الله محروم کنید این لایم را شب و شبی بنویسید و در شب گفت بیان و نام این معجزه
از سماوات غایت عجیب امکان ندارد حقی از برای کسی که اقبال نمود و فائز گشت و در این طایفه
با حسین معجزه امالی الهی از شکر سخن بگویند و خود را ذکر نمایند و نزد جبرئیل و جبرئیل و جبرئیل
اطلی نمود است و علم و نمود اسم باینکه اگر کسی که نماید قل لک الحمد یا مولی العالم و لک الشکر یا مولی
فی السموات و الارضین صفت شما نام و در خود لطافت غایت فائز و در خود تسبیح فضل الهی نظر نماید

احديك وذاك قد تمت نعمات مجربتك في بلادك واجعت احل مملكتك
 بالاسى لما اهدت فضلك لانتع عبادك عن التوجه اليه لا تنظر بالحق الى عبادهم
 وشؤونهم واجعلهم فانظر الى عظمك ومواجبك وقد تركك ولا طامع في عزتك لا تنظر
 بعين العدل كل مستحق من غضبك وسيط قهرك خذ يا ابنى ايام الخلق بالافضل
 ثم طهرهم باهو خراسم عما خلق في كسوت الانشاء فشهد الله بانك انت الله لا اله الا
 انت لم تر ان كنت وما كان احد همك ولا امرالك تكون وما يكون غيرك سلك بالابصار
 التي يرونك مستقر على عرض التوحيد وكروسي القهر بان تنظر بجنتك باسك الاعظم
 ثم افهم اني قد علم ليريد ان يذواتهم واسمهم بانك انت الواحد اله لا اله الا انت
 اتخذت لنفسك شركا ولا شبيهة لك انت العزيز المستعان
 و الله الله انت جبار عليم بجهنم

هو الباقي الراض

افانك كره الذين توجهوا الى الوعد وتوعد علم على حم علي من حب الله وسخط امره انه لا
 يفتح اجرا الماعين انا دعوا الكل الى الله من انفس من سبع النداء وابق ومنهم من
 سمع واعرض ومنهم من لم يسمع كذلك فصلا الامر في لوح مبين قد خسر الذين انكروا حجة
 الله وبرهانه وتوجهوا الى كل مشرك لم يجد لعل الله شرهت رجعت اليهم في ايام ربنا
 الرحمن وويل للتي غفلت عن الله رب العالمين كذلك نطق الله ان العظة اذا كان

بن عبدوس ذاکرا انزال من ملکوت بیا فی التجدیهم آیات ربک و تقرهم فی مقام الایم
 فیه الاثر غایة بملک اسریر الوهاب ایکن ان تمنعک سطوة العالم عن ذکر ملک
 القدم او شمس الملک و من ملک الاسماء قم باسمی شی خدمت امرات ربک بودک
 نقول من غده و دعوا المقدر العزیز الفضل قد یسمنک اللغه الفصحی غریه ان تسعک
 لست ان عجمی سبین جمیع عالم از بر هر طرفان حضرت مقصود از ندیم بود و او را و چون
 اصبح از این سببات را شفیق نمود و اشاره ت الوار ظهور از افق فضا سبکی فرمود و کل
 معروض و شکرت عده گشتند از من شاکر که سبب ان الیوم جزا خرب شد و احضر
 احزاب عالم دیده شدند عمل نموند استی را که هیچ ظاهر عمل نمود در سنین اولیه حرا بر
 اعراض قلم و بعد بر شک دم اطرش نمود و او را اندک نظر و اعل آن حزب و افعال شان
 در ایام قبل و بعد از من سالها با من هم سر منک و بر من بر طعن یکدیگر مشغول و لیکن خود
 خود را علم و ارفع هم میگردند و چون بر اتمان از افق سماء حلت مقصود عالین اشراق
 نمود کل بکسر راجح حال هم چون سر ضین بیان در عربت حزین بن به عرب شیه نموند
 قل هذا یوم الذ الذکر فیالکوهو انجب باید بود بر یعنی و کل و انقطاع و حوازم
 رحمن طیران نمایند و حضرت امرات مشغول گردند جدا باینکه شک ایستی بر دام ملکوت
 ربک المبین بقیوم بکوه عبدالآذان و از اصفا صحر بر قلم اعلی و خیف سدره ثمنی محروم
 بنمائید تا دوست و تذکرک فغات قیام کنید نیست امر بهم ربانی که از افق سماء قلم

من سطر عكاه ان لا اله الا هو اسروا الخير قد خسرنا غير ما ارادوا ففلسوا من بعده وهو انفسا العظيم
 انك اذا وجدت نفوس الروحى ومثرت رحيق المنسل على التي التي لك الحمد يا كشت
 الى وقد عني ال صراحتك وعرفتي امرك الاظم وبنك المضم وسققتي من محاسن طهارة
 وكوثر البقاء تراقى في التي مقبله الى انك العلى ومعرف من الذين اعرضوا عنك وامرنا
 انور رب امش المش والمشهد بوجهك وفردايتك ونوكتك وهدتك وسلكك
 اسلك بالفي انز تنور بانوار وجهك والقدم انز تشرق بك وبصر ربك وبأيت
 عفتك بان تدر لي يا خيرين بكه ويضعني في كل عالم من عوالمك في الاظم مكان منورنا
 في علك وانت اعلم به مني اسلك بك انز بهت الاسم الى صراحتك الاظم
 لا تحسب عمادته لا صغيا لك انك انت السعد على كماله واني قبضتك زمام الاشياء
 لا اله الا انت اسلم الكليم
 جنب ميرزا علي نايب

بسم الله الرحمن الرحيم
 سبحانك يا من اقر كل امر قدرة بالمعجز عند ظهرك قدرك واعرف كل امر علم
 بالجل عند ظهورك عليك انت الذي طرقت وبياج كسب الانشاء بطراز اسك
 الابهى وزيت وجنة الوجود من العيب والشمس وبطراز النقطة البادرة عنها الهاء
 ليتم ما نزل من عندك على مظهر لك العلى الالى فلما فصلت النقطه بالباء واستقرت

على الجوارح بسيفك واجعلك فرعوناً برتيك وحلفك الآمن رقيم على جبين من فلكك لا
 هذا ملك منك البقاء والبقاء على الأشياء وهذا هو الزاكر على فلكك البقاء
 هذا النفس التي خصصت لاجلك وقد رزقها صفيك وما كان ذلك الآمن ففلكك العاقل
 وجوارح ومواضع من دون استحقاق أحد بذلك لا اله الا انت تفر على من عدلك
 يمشي كاشفك وسخطك استوك بان تفر الى الجاني من عين ففلكك وحكك
 اذا استحق وحكك وعنايتك وكمرتك وحكك اي رب مخن عجزاً وانت القوى
 ذو القدر العظيم ومخن فقرآ وانت الغني ذو الكرم العليم بكون من ضا في
 عنك وهواك وبما بين من عام في برية البحر والعراق استوك بسك القربى ذات
 الاغواق بسيفك وقدرك خلعت لوجودك في الوار وحكك بان تحفظ من
 شدة عدلك الذين يفر ويخونك واخر ضوا على مظهر فلكك بعد الامانة في ظل البراءة
 فظهر معاني الكثرة في الواحك وبنت شهيد ففلكك وحكك وحكك ما هو انت فلكك
 فلكك اي رب هرب من دوكل وبنت من ذكر الهواك ففلكك خال ففلكك دنا
 لربك وناشرة لا اله الا انت ففلكك فاحفظ يا الله مولاه الضعفاء في خلا ففلكك
 وبنو الله الفقر في سواد ففلكك اي رب كبرية القدرة تشهد بضعفها عند عجزها
 ففلكك وكبرية العلم تشهد بجبابا منه ففلكك ودانية العلو تعرف بجرورها
 ففلكك ففلكك وسعدك ومع من فلكك لم ندر باثر ذكر ففلكك وبتر وصف ففلكك

وباقى قدرة نزلت على له سماء أمرك فومر بك ان متعقبا بحقيقة ربه عز وجل وان
وان فقرنا بآية يطلب غناك اى رب قد انك منقطعاً عما سواك ومهما
ان شاحل رحمتك وانفكرك وسحر عقلك وانذارك لا تسحرنا عما عندك وسلوك
بمحبوبك الابرار ان تحفظ البها من ستر اعدائك فومر بك ابتداء بنهم على شان لا يذكر
بالبياك ولكم الرحمن لا اله الا انت العزيز المستعان

جنب ميرزاى نايب

بسم الله العلى الابرار

نار الرحمن من سدره الانسان في قلب هذا الرحمن على الحق موقوداً ومنطق كل
جذوة من جذواتها بانه لا اله الا هو والله قد كان من الدالين غنياً وبها تحدث طرارة
حب المبوب في القلوب يستحب الجيب الى سقر قد كس منبعا وبها تستعمل
الكلمة المشقة وينقطعون عن الاتقان كذلك كان الحكم من فم الاعلى على لوح
البضياء والحق مرقوما وقد علم الرب انك تستعمل بهذه النار وكنت من نعمات الله
بمجد وبها ان احفظ النار لئلا تستجدها مياه الارض است من انذيتهم كفروا بالله وكانوا
من نعمات الشمس محروما قم على امر الله ثم بلغ ان الشمس عند البنا القوم من فرج من
في السموات والارض الا من عصاه الله بسطنا بيننا قايح قوم قد جالتم الامتحان
من شطر رحمتك الرحمن والمسركون حينئذ في اضطراب عظيم قل انعتبه فنته للدين

بشر بها منها لا تزول عذابهم من شئ من شئ اولئك هم الذين آمنوا في ظل الرحمن انفسهم
 منة اين لا تسبحوا هم عواطف الامتنان ولا قوافل الافئدة وهم في كف النطق لمخوض
 اولئك يصليين عليهم اهل الفردوس في كل يوم وصيلا كذلك القناك قول الحق وانزل
 اليك يا فرج به قلبك وانشد كل مؤمن بصيرا فالحق الكبير من قبل الرسل ووجه
 الذي منهم استرا باله وكانوا على الامر مستقيما ان ادخل الناس في دين الزوال انصبر اقل
 من حينا وهذا شرب العبد في هذا اليوم الذي في الآخرة بهر بعلبا ان اجتمع اجبا في
 دكن اعم في الامور مينا والبهاد عليك وعلى ابك وحبك من لادن عليم شيئا والبهاد

رب العالمين قريبا

در خوش جنب میرزا علی علیه بهادر

مونساح البیاب

یا علی علیه سلامی تو از نوسه مستی که در اوقایم اقبال بود و از کس عرفان نوشیدی
 و بعد حوادث عالم در جمیع اتم جایل شدت تو در مظلوم و در ستم تو در حق ظلم
 نمودت قائم و قادر و مقتدر و غالب نوسه مستی که بر اعراض قیام نمود و از بنای جفا
 بلعبت مغرورند سوف یا خدایم که از من عنده و یحیی آیت و یظهر امره و یثبت براف
 و غلام و لادن جلال و بایات که رب العالمین بایست عز و کرامت امر تو بنی در
 تابد و در قبضه استدار حق جل جلاله و در خواهد بود حق سبحانه که یا من بهرک

أخذت الزلازل في الأرض كلها. إن توفقت على خدمته أمرك في أيامك وتوفيت
على ما ينبغي به ذكر من أناسك بسنك. ففخر العالم ومعين الأمم وأخضر الأمم الأظم
بالنفس في الذين قبلوا أن أنك الأعلى تسكنوا بجبل عنايتك يا ذا طراسم أتمأت
في حجر الأخرى والأولى أنك أنت العالم من الرشي لا الألات المنور الرحيم
جانب من راعلي نارب عليه بها وال

هو السميع البصير

يا علي أنا ذكرك بالذكور الذكور العالم في هذا اليوم بكتك. أذنزلت خضعت
لها الأيات ولدتها من نسجك آيات وأظهر لك بينا في وخلق يدك. يا منجذبك لم أفق غيتي
كذلك حق من المظنة في هذا المقام الذي جعله لك على المقام في هذا مني وقم بين
عباده وذكر علم بآياتك وتوفيتهم بنور بيان ركبك. لك الأيمان في هذا طراسم اليوم بركم
النور والكم الرحمن بالخلق والبيان ولا تتبعوا الذين نفقوا هذه كوشافة واركبوا
فابت به الأكراد فاق قد فتق باب السماء وما حج سحر الكرم لهم ووجه العلم ومشرق نور البرهان
من أفق سماة البيان النور والاتباعوا كما فاق من باب ماكم أن تصنعكم رذا في الدنيا
عن قول المور أو سطوة أهل الضياع من أن ذلك للبيان صنعوا الأوامم وراكم ثم قبلوا
بوجه بفضاء إلى مقام تطلق في المرات الملك لله رب العالمين يا رب العالمين
يا رب العالمين عرف عندي قل الله الذي أيدته من ذكرك وذاك وخدمته أمرك

سعدك يا ملك الوجوه ودر بخت لشدود و در بخت بختك و اسرار كنك و در بخت سحر كك
و باهر ك الزر سحر است به بلاءك و عبادك بان تجعني قاتل خذتك حيث لا تصنع خذ
العالم عن التوجه اليك يا ملك الخدم و لا تخوفني فوض الامر و لا تصنع قوتهم و قوتهم و
اقتدرهم انك انت القدر على انت و لا اله الا انت القدر الغالب السيد
ارخص حب علي

بسمي الاعظم الاكبر المكرم

قل اللهم انك انت سطر المصالح و مصدر المنكر و مطلع الصالح و مشرق المشرق و مهد
باسمك تمزيت سماء المعرفان و مخرج بحر البيان و مشرقت شمس العلم الا ان سلك
نا تجعني غنيا من و لك و مستغنيا عما سواك ثم انزل علي من سبب جوارك يا تصنع
في كل عالم من عوالمك ثم افقني على خدمه امرك بين ممالك على شان انظر من يا ثبت به
ذكر بر بدو لم يكتو بك و جبروتك اي رب هذا عبدك الذر قد توجه اليك الافر جارك و سحر
فضلك و سحر الطافك فافض الي يا مني الغنى و اجعلك و موحدك و اعز لك
انك انت القدر القدير و بالاجابة جدير لا اله الا انت المليك الخبير

حب آقا ميرزا علي نايب

هو الطاهر المستور

قل انما سافرنا من مشرق البقا و المشرق الى و جدنا قوه من الطورين كانوا

على من الارشيت موقوفاً اذا انظرنا لهم من سر الاظم في هذه الكفة الاكبر على المرزاني
منزلة اقل من ان يحصى اذا انصعقوا على التراب كما نرى ما خلقوا في الارض ولكن لك
قضى الامر من معين قوتاً وانك انت قم على صفة كبريائك انظر ركبك ان لا يديك
بسطها كان على الحق قوتاً

دخش جنب مبرز باقر عليه بقاء الله

هو اسع البصير

كتاب انزلناه بالحق انه في كل الاحيان يبارك من ذال الحن وفي يوم الحشر اطاعة
الاستقيم هذا يوم في ظهرك الكتاب ونزاع من كملت البيوت ما خضعت له كتب
القبول يشهد بذلك هذا الكتاب الذي يطق بالحق انه لا اله الا هو الغفور الوهاب
الغني ثم بالاستسناد الكبر على شأن لا تحركك شئوننا من الغنى ولا تنجو فك
ظلم الظالمين الذين نبذوا عن ربك عن ذلهم بما تبعوا كل عالم بعيد ان يشكر
الله بهذا الذكر الاظم لعمركم ان الله ما عند الامم ان ركب لهو المشفق الكريم هذا اللوح
بقوة من عندنا ثم اقرأ برؤوس اهل الفردوس ان ركب لهو مع التعليم كركب
نريانا فوق اللوح بسهم كركب العترة الصديرة ان اجدر في ايام ركب في ظرك كركب يعبده المخلصون
عرف محبة الله رب العالمين البقاء عليك وعلى الذين فازوا

بهذا الذكر الحكيم

جنب ميزان بنسبه عليه بها ذكر الذين فاز بتحرير الآيات

بولن خرم من افنة الاعلى

يا بقر كن مستنداً لا صفاء نذا وركب انك نيك كرك من منظر سبب الاغصم العام الذي فيه استوى
لكم المقدم على عرش العظيم كرك من منظر صنف وبشر من كرك القدر او كرك كرك
الغافلين الذين اذ ارتفع النداء بين الارض والسموات وضعوا اصابعهم في قوائمهم واذابوا
اليوم من الى اورد افرضوا وقه لواءه مع بر كرك من الماني وبيان يشهد به كرك
الرحمن في حسد القدر المميز قل يا قوم انتموا الله ولا تتبعوا عوادي الذين كفروا اليوم ابرين
هذا يوم في جحيم البيان في الامكان وقررت حركات البرهان على الاغصان الحكيم
لقد افترى الخبير طوبى لنا طلق بشارت ربهم والذين فاز باصفا نداء واعين رأت
آدمه وليد اخذت كرك وتعلم فاز بتحرير آيات ولقلب كركين خور معرقة ورجل
سبح الى حراطه تقيم البها من كرك نيك كرك وجه الذين تشبهوا بغير الحاية فمكروا بكيدهم

فانين جنب ميزان بنسبه

هو المقدر في جحيم البقاء

ذكر ان من سدة القدر في بقعة القدر اوس قد كان على الحق شهودا فوفى بغيره
وذا في الغلام على براق الحرآ وميضى الامر من مقدر قديرا اذا سجدوا لشر كركين يربون من
اليين واليساء قبل اليوم لا قرب لاحد الا من قطع من كرك من في السموات والارض

وَيَسْتَقَرُّ عَلَى كَيْفٍ كَانَ فِي أَزَلِ الْأَزَالِ لَمَّا دَوَّاهُ كَذَلِكَ الْوَيْلُكَ بِكُمُوتِ ثَابِتًا عَلَى الْأَمْرِ
مُقْبِلًا إِلَى عَمَمِ الدُّمُورِ كَانَ مِنْ جِهَةِ الْمَرْثِ مَرْفُوعًا يَا بَاسْمَ سَعْنَانَا مُلْكٍ وَدَارِنَا
أَقْبَالَكَ ذَكَرْنَاكَ بِمَا يَبْعَثِي بِدَوَامِ الْهَلَاكِ وَالْكَفُوتِ ذَكَرْنَاكَ مِنْ قَبْلِ دَفْنِي خِلَا الْعَيْنِ
تَشْكُرُ رَبِّكَ هَلْكَ الْوُجُودُ أَنَا أَنْزَلْنَا مَنْ أَرَادَ الْوُجُودَ مَا يَشِيءُ بِعَيْنَانِي دَيْتُ الْوُجُودَ فِي مَنْ
أَفْنَى الْأَقْدَارِ بِأَمْرِ الْوُجُودِ مَوْجِبِينَ مِنَ الْأَسْبَابِ الشَّهَادَةِ لَكَ مِنْ عِلْفِ الْمَرْثِ فِي هَذَا

الْقَامِ الْمَجِيدِ
الْمَاءُ الْكَافِي فِي أَرْضِ

الرَّابِعُ لِزَاهِي

هَذَا الْقَابِ مِنْ لَمْنَا إِلَى الْإِلَافِي أَمِنْ بَالِهِ الْوَحِيدِ الْمُخْتَارِ لِيَقْرَبَنَّ الْبَيْنَ الْخَطِيعَ
آيَاتِ الرَّحْمَنِ وَيَذَكِّرْهُمْ بِهَذَا الْمَذَكَّرِ الْمَرْثِيَيْنِ بِالْإِلَاحِ بِالْمَاءِ الْكَافِي أَنْ يَسْتَمْلِكَ الْبُذَا
مِنْ أَسْدَرَةِ الْمَرْثِ عَلَى الْبَقْعَةِ الْوُجُودِ أَلَا لَاحِظُ الْمَقْدَرِ الْمَرْثِيَيْنِ أَنْ
أَشْهَدَنَّ كَأَشْهَدَ اللَّهُ ثُمَّ أَذَكَّرْنَا فِي الْمَرْثِ وَالْإِلَاحِ أَنْتِ أَوْرَقْنَا سِدْرَةَ أَمْرِي
تَمَكَّنَ بِمَا بِسَمِيِّ الْمَرْثِ رَاحَتِ الْوُجُودِ وَفَرَّتِ الْأَبْصَارُ كَيْفَ رَأَتْ ذِي جَوَادِ الْبُذَا
وَمَا جَدَّتْ لَوْجِ الْوُجُودِ الْمَرْثِيَيْنِ الْقَدْ خَلَقْتَنِي لِلْعَفْوَةِ كَذَلِكَ قَطْعِي الْأَمْرَ مِنْ لَدُنْ
هَلْكَ الْبَرْثِ فِي الرُّبُوبِ وَالْإِلَاحِ أَنْ أَفْرَحَ بِمَا أَذَكَّرْنَا مِنْ قَلَمِ الْأَمْرِ الْمَرْثِيَيْنِ جَزَائِرِ
الْيَوْمِ فِيهِ الْإِلَاحِ الْوُجُودِ فِيهَا تَجَلَّى الرَّحْمَنِ عَلَى مَنْ فِي الْأَمْرِ كَوْنِهِمْ تَجَلَّى مِنْ تَجَلَّى

التي بشرت من اني الوجه لتقصن ان لو كن يا يدكن وتلقن ان حسدا او كسوبا
من في الارضين والسموات طوبى لكن يا ذكركن لدراسكش وانلقن ان مطلع الانوار
ان اذكرن الله في كل الاحيان وسبحن بحمده الله مع ما الله يشاء وعباد الزهاد
انما البهاؤ عليكم وعلى الملايكة امن بالله الواحد الجبار

اما الله

باسم محبوب آفاق

عهد محبوبي اسما انظر لطيف كبر حدث ابراهم ص حيث اهل عالم فدا فرمود و كيايت
حال كسيكه در اين مقامات بشا به صباح بر خورند و جهان عالم بغير نايه اگر كبر خرم ملاحظه
ملاحظه رحمت نمايد شا در مقام خرد آريده ايد و با عدم با جمع و دستان و اهل جرم در دست
اعداء بجا در اين سخن كبر بزرگ دستان حق مشغول اند بر شما لازم كه بشرايط حجب حق نمايد
و بحق ناظر و البهاؤ عليكم

امنه الله

هو الله تد على نيت باسمه المهيمن على العالمين

ان الورق يظهر على السدرة ان لا اله الا هو العليم الحكيم طوبى لورقة تمسكت بها شانه
باستطقت من ارجاج الاقنات انهم من خيرة الابرار انهم انك الاسماء يشهدون لك
كل عالم بصير يا مني اما وجه نامر ف حيك و كبر و نزلان لك هذا الكتاب المشرقا انما في

العلم والرحمة قبل ان يدرى رب العالمين اذا فرغت كتاب ربك ان يشكره بشكر
يتعذب به احل الفردوس ان ربك لهو الامر العظيم انه الهاء على الذين آمنوا وعلى الاولاد
آمن بالله المقدر القديم

دفع شجب جواد

بسم الله الفرد الواحد الرحمن

ان التذكر يذكر في هذا الفصح البين والمتصور نيلايك من طرفة العين العظيم و
المعبود يدعوك بالحق ويذكرك على لمن به طار الامكان شوقا لرب الرحمن ويتعذب
افدة طلاء العالمين لا تخزن باريت في سبيل قدك شهيدا على ما ورد عليكم في هذا
الامر الذي بطلت القلوب من خشية الله ربك رب العالمين ان صبروا في الله
ثم استنصروا بالله انه يصبر من اينه بقدرة من عنده وسلطان من لونه انه لهو
المقدر القديم قد خسر الذين بنوا العدل واتخذوا الظلم الا انهم من الهالكين
طوب لمن فاز بالافانز بأكبر الخلق الا انه من المخلصين يذكره الرحمن في اعي الجنان
هذا هو افضل الاكبر والقام الرفيع انه الهاء عليك وعلى من اقبل الى الوجه منقطعا
عن السموات والارضين

جانب كرم بلاني طراحين عليه بهاء الله

بسم الله من افنى الاصل قد حال في حل الحياة قامت على اي وافنى العظيم

الكلية وحل انت اعدت قل لي ورب العرش العظيم وحل الايات نزالت تامة
 انما طنت الآفاق ان انت من العارفين وحل الميزان نصب تامة انه سادى
 ويظن بين العالم يشهد بذلك كفى غيب بغير يا حل الارض القوا له ولا تسبقوا امره
 ان اجتمع من انكم سلطانا بين انك انت اسكر بكت به اقل اليك من منظر كبح
 الاعظم وذكر كره بالانوار اذ كان العالم وما ضد الامر ان ركب بر البين العظيم اياك
 ان ينمك شئ من الاشياء ومن ذلك انما ساكن في شفاء بذكره وقا على خدمته
 مرر وتشتبأ بذيل المسير البها من الدنيا عليك وعلى من تحتك بحل ان القدر القدير
 بجنب كره بالانوار حزين عليه بها

بسمي الرحمن بفضوح عرف البيان في الامكان

كن ب انزله الظلوم لمن آمن بالكره من القوم يستقر بين الرحمن ما مقام لا يرى فيه
 الاستبديت النور وجه رب العرش الودود تامة قد ارض صر منظر الاعلى وحل في سورة
 المنتهى للرب الاذن سمعت وويل لك غافل محجب ان سمعت نداك نادياك من
 بين السقف النوراء المقام انظر في انطق ذلك انما ساكن باقرت به الصيون يا ايها انظر
 الى اوجه المسح اياته وفكر في اخر من كبره وحل يدا اليها تامة قد انت ساء المعرفان
 بنموس مشرفات القوا من انكم بربيت الايات من امر الله ذلك هذا المقام المرفوع
 قل لا تخشاكم اليوم مملوكم وفنوكم ضعوا وما انكم مقبلين اسبح الله انزعج هذا الاسم

لنذر ربك الوجود قل يا ارض الصنوا فيما خلق بالحق ولا تعصوا على النذر قبل الزوال
الى ربكم ما كان وما يكون كذلك انزال الآيات وادرسها اليك ثم كن قد ستر
في كل حرف من حروفها سحر لافي والبيان لو كان انكسر ثم لم يفرق ان في السحر
المعالم ولكن القوم هم لا يشعرون البقاء المشرق من افق ملكوتك عليك وعلى الرحمن قانوا
الملك لله المهين العظيم
در جنب جلال عليه بقاء الله

بسم الله المهيمن على الاسماء

سبحان الذنر نزل الآيات بالحق وانظر البينات مع الناس يمشي عندهم و
يتوهمون الى وجه المشرق من عند الافق المبعين قل قد ظهرت حجتي الله و
برهانه وبرز ما هو المكنون في كتاب الحكم العزيز البديع من الناس من راي آيات
الله واعرض عنها ومنهم من سح الشك وقال في احب الاقلين ومنهم من نبذ
الدين عن دونه مقبلا الى الله رب العالمين قل يا قوم ان الصنوا في انفسكم ولا تعصوا
انفسكم عند في الصنوا الله والوجه ولا تشبوا كل فاعل مريب توجهوا الى لبر الاظم الله
ينطق في قلب الامم انه لا اله الا الله العظيم العظيم قد خلقت السموات والارض
لعرافات الله وامره ولكن الناس كثرهم من المتوهمين يتبعون كل باعق فيقولون
كل متوهم الا انهم من الداهين قل يا قوم دعوا انفسكم وتوجهوا الى الله عند ما ينطقكم

انتم من العاديين تاملوا اليكم اليوم كتب العالم ولا تصفوا الاولين انكم يا ربنا لعبد
ان يشكر الله بما عرفكم بالحوالذ كورني الالواح وحديدك ال صراط مستقيم ثم كتب
الله سر فاضل للذين كفروا بالحق انا في باله حيان واكرموا قدره الله اذ ظهرت
بسلطان احاط من في السموات والارضين

جنب سيد جلال عليه براء الله

هو الحق في كل وقت

كتب انزل العظم من قبل الله اليه المهدمين الضيعة لتجدي نفحات الوحي المطع
الامر وترى ما منع عنك الهلاك كذلك لنطق الحق بظلم العزيز هذا الملك بامر
من عند القوة لا تمنعها شمس العلاء ولا سطوة الذين اضروا بالناهد وشمس سود
قد حضر اسبك ليرسلهم ذكرناك باليقين الى الله العزيز الودود كن قاتلا على خدمته
الامر ومقبلا الى المطع كما استركب ملك الوجوه كذلك لخلق العلم الاعلى اذ كان العظم
بين يديهم خافل محجوب البهاء اشرف من افق سماء في اهل الذين انقضوا ايامنا
الله وحده فامسوا وقالوا الله ربنا ورب العرش والعرش والملك الاخرة والاولى انهم اهل
البهاء في العرش المحفوظ

جنب ميرزا محمد تقی

بسم الله القدوس الابهي قد تبدلت الاسماء على شان تهر الزباب في القصور والملك

العلو في احزاب البرية كذلك تضي الامم من لدن ربك العزيز المحيّر قد جعل لك
 قصورهم قبورهم طوبى الاولى البصار ان الذين فقت البصائر بالهوى فانيتم ربهم
 الارض اركبهم يرون المشيئة الا وقد يرون فيها قبلها لهم ربهم ثبت الارض
 وتطهرت سبب ان الدنيا في كمال الاحسان تاهل الانس وتقول حل تريد الوفا معنى
 فبفسس ما كنت سوف ترى نفسك في فكر خسران طوبى لمن يندامن دراهم مقبلة
 الى مطلع النوار قل الدنيا هي ما ينعمكم عن الهوى العزيز الواسع من انفس من يجعل فيه
 دنياه ويترفع عن سائر الصراط ونسهم من يجعل دنياه وهو في غفلة وصلوات
 منهم من يجعل فقره نفس الدنيا وهو غافل عما عليه كذلك فصنق الامر في الزبر والامح
 ان اخرقوا الاحباب عند رب الارباب قد في ملكوت الآيات من الكس من
 تمسك بالظنوت سرقا من العلو تال ذلك يا ايها المشرك الرباب يا ايها
 الامر على شان قلت لا رقيب من غرب من هذه الكاس لا يحجبه حق الذين
 كفروا ولا سمحت الاشارات كم من حكمهم منعت عن انفس سبب الاحكام وكم من
 صبي خرق الاحباب كم من عاقل سخر في نفسه وكم من غافل اقبل الى ان دخلت
 الهوى العزيز المتعالي قل الفضل بيد الله يعطيه من يشاء من خلق الله الهوى العزيز المتعالي
 هو لمن اقبل اليه ويل لكل متكبر بجاهه كذلك العنكر ونزلت عليك آيات الامير الاول
 في الارضين والسموات لتأخذك لغوات الوحي في هذه الايام التي فيها نزلت الوحي

ولعل الغريب البراء عليك وعلى كل مؤمن متبر
 حبيب يستوفى على يد براء آل

هو من مع الحبيب

شهد أن لا اله الا هو والقرين ان هذا اسم الاعظم وكان كمننا في اهل الانزال
 من قبل البيرة قدنا به فاذ بالقرين والقرين ان من اشركين في كذب مدين سينا
 الدر افتر كان مخفون في العلم وستر في أسد المرسلين قداني بالحق وخراراد
 ان هو الفرد الواحد المقدر العديم ان ذكر القرين اخذ علم جذب بيان ربهم الرحمن الرحيم
 ليقرهم الذكر الى مقام السمع عند وصف الوصفين ذكرا الذكرين قبل تلك الجوزة التي بها
 سيجتي كوتر يانك وانزلت في القرين اليك اسلك بهجركم فمسن فضلك بان
 تقدر في خير الاخرة والا دلي فمكتب ما كتبت لعلك انظر في انك انت المقدر العديم
 لا اله الا انت القدر الغاب العليم الخليم

حبيب انظر قبل على

هو العزيز الوهاب

هذا كتاب نزل من لدن عزيز وحاب لمن خضع وانا اب اذ انا الرب على رباب
 ان الرب للرب هذا لوح سكتاب نزل بالاسماء قدس من اللطاب ان فضل اللطاب
 قل قد احاط بفضل واسواه لاط افلتم من امر هذا شين حبيب قبا قدم ما تبتون

ورجعكم في الرقاب ام ترون العذاب اما نخرجكم بالاياب يوم التآب هذا اوك اليوم يا
 اولي الابواب قل اليوم يؤخذ باصحاب الكتاب هذا ربكم والذين يا بايرون والكتاب ان
 افرح انكم لم تروا عذاب النار بل انكم ترون العذاب ان يشربوا يا قوم هذا هو الشراب
 انه كذو ثمر الجوزين للاصحاب الذين قبلوا الى لوجه بالآداب والذين اعرضوا عن اهل
 العذاب سوف يجذبهم في النار والكتاب يقول اليوم يا ليت كنتم تهابون ان
 انخرجكم بالاياب قد رزقنا راسك باكليل الذكرين الاحباب هذا يكفك عما
 ظنوا عذاب طوي لمن خرق الاحجاب واذا سمع النداء اتبل واجاب انه سوفي اوعده
 هذا يوم الرب والمقبلون تقربوا وشياطين خردوا بالشراب لا تتحركوا عما ورد من
 من اهل الكتاب لم يركبوا الذين اعرضوا عنه ربكم الا بالاياب ولا يخرج من اولهم
 كافرين الذباب قد رزقنا عملوا ان ربكم بالمرصاد ياخذ من كفر انه شديد العقاب
 ورجب انظر على عذراء الله

برالمؤمنين على من في الارض والسماء

كتاب نزل الحق وبه يدر الله من يشاء انه لهو العفو لكم وبما نزل في السابق و
 اطلق البيان الكلك لله العفو العظيم الجبر تطلق الشياخ باسمه المهيمن على الاسماء و
 لكن العفو في حجاب معين ان الذين اتقوا واتقوا اولئك من اهل البهجة في لوح
 خطب انما امر اجابنا بالعرف لتعلمن بانسنة الضميرين ان الذين فسدوا

دانشد و او را که نسبت به این امر نشد اقرار نمود از اینین خدا و یا اجابتی روح الله بعد از
من منتهی هم اقراره فی آیهایی و آیهایی که الله را سبیل مستقیم
دانش جنب نظرش بخاطر عباد الله

هو الباقین السلام

یا نظر توجه الیک لحاظ المظلوم من ظلم السبیل و ذکرک بذکر طاعت من الاطهار الله و
الی من قبل الیه و ذکر من آفریده بین الانام حقایقیم فیه خطر امکان کثرت واتی من کما
موجود فی الزمر و احوال من انکس من اعراض عنه و منهم من اعترض علیه و منهم من اقبل
بخطم تحت برکاتیه و من درازها اهل الخرد و کس فی المشی و الاشراق قد کفر و ابته
الله بحد انزالها و عملوا باحسان و اقامت الطوب و الا لایا و اکثر اعدائنا
علاء الارض یشهد بذلك من عند الله کتاب قد کتبوا بالظنون و منوا ازمن مظالم
العلم فی العلم و تمنا کلمه یسمی الجمل و کذا ان العلم یخبر و منکم فی کمال الاحیان ان
افتوا بصدایم ثم اقموا به منکم ان الشمس اشرقت فی وسط الزوال و یال لایلم بذا جمعه
و خد ما امر به من الله رب الارباب کذلک انما انقی ابرهانا بتهر الیایان علی من
مشی و ویل لكل غافل کفار ابداء من لولا علی النور تمسکوا بسجل غایه و برهم ملک الانبیاء
جنب نظرش بخاطر عباد الله

بنام خداوند کین نقطه اولی سفر یاب اگر نفسی حاضر شود و یک آیه بیاد و تکذیب کند

انسان خوش و خوب چہل

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

حضرت مولانا

مہران علی قلی حکیمت ایسی

ان يا جاهل فيكر العنق متصل فاما ان لم تدرك فيك الله وتثبت به اعقاب ان
تذكر انك من قبل وانه كرك فهذا اللوح مشهد به شهد الله لا اله الا الله المهيمن اعتراف قد نزلت
الامارة على شان باقى لها قدر بين ان ليس الا لمن اوقه فبهم اليد من امر الله ملك الوجوه ان
المسلمين اليك ان الشىء شيتا فهم و هو مستقيم كجود الارض كونا يشهد بذكر الله من خلق فهذا الله

الموجود بعرف الشمس فضع هذا التذكرة الاظم في حدودها واولاهم وانفسهم تسفل باسم كلمته من
 هذا العلم الذي جعله الله معلوم ان اعرف قدر ايات الله ثم اعلم اني في اليوم السابع
 اذنيك بالروح ويدحرك بهيئتي بهيك في كل مرة للمعز الممنوع
 جنب على طية بها آية

بسم الله الرحمن الرحيم
 سبحانك اللهم يا ذا التي ترفي اليوم في سبعين بين الاملاك والدين على اقرب اسم وجهك
 اي رب هذا صبرك الذي نسبته الى معلق فانك وشرق امرك اذا ولدت لي بالفرق بامر
 عليه علم فضلك وذا الثوب رقيق الوصال اني بالسيح بر من بك وبياك وكان يخدم
 صبرك الى ان دروني بهذا السبع الاظم اذ يا ذا التي قد رينا في سبيلك وتكرر ماور ويلي
 اتيك في هذه العصبة الروح فيها تحت القبائل ومن ورائها اهل ملائكة على اي رب
 به وفرة وسجدة بن تسفل على جادة تسكن به قلوبهم وتصلح به ارحم الله انت المقدر
 على ان شاء الله الا ان المقدر المقدر

جنب به آية عليه بها آية الله

براقه بعد فاد الاستياء

قد نصيب علم اقدم باسم الاظم على طرفة العالم صوفي لمن سرح اليه بالكلوب ان الذين
 غفلوا اليوم اولئك ليس لهم نصيب من هذا الرقيق المنعم قد شملت البدار من نادر

كله الخيرة ولكن الشراء لا يشترط ان قد ارادتم فرائص الوجود من خشية الله ولكن
 التوكل لا يقتضون طمأنينة بالهوانهم ولا يفرحون بانفسهم ولا يحسبون انهم يملكون الموت
 فخذتم عدوا من عند الله وانما المقدر المصور كدجك اذ كان رحين البياض ان شرب بهم دجك
 المدين يقيم قل يا ايها المستوفون ليس عند يوم الوفاء ان سرعوا العقوب نوراً و
 شظيرة دجك العزيز المحبوب ان اعرفوا قدر الايام ولا استبقوا كل غايم محجب كدجك
 تذكرك وارسن ايك نفحة الرحمن بهذا اللوح المستور

سر جاه
 كجفضل

الاقدمس الابهي

كتاب بين نزل من الرب العالمين لمن شئت بجد الحكم المدين يذكرك في بسن عبده
 يسفرح يا رب الرب المشرى المضمين اياك ان يمشك في الدنيا من ملك الاسماء ان
 شرب كدجك الحيوان باسكي العزيز المبرج قل يا مكر توافي سبوا الى حرم وحك دجك كدجك
 سلك بجدك المشرق الميزان يجمعني باجاء على جك على شان لا يتوكل في سطوة الضالين

سر جاه
 كجحسن

الاقدمس الابهي

ثم قل يا ايها القوا الرحمن التمرضون على الذكر جلد الله مصلح قدره وسلطان وجهه البيان
 يدركه القوا الله ولا استبقوا كل مشرك من باب هذا هو التمرضون الكتاب المذكور وجلد

اِنَّهٗ دُرَّةٌ كَرِيْمَةٌ اَنْتُمْ يَخْلُقُ كُلَّ دُرَّةٍ مِنْهُ قَدْ جَاءَ الْيَشَانُ وَاقْبَلْ هَٰذَا يَوْمَ الْمَطْلُوقِ حَبَابٍ
 مَنْ وَفَى بِالْعَهْدِ فَيَهْدِ الْيَوْمَ الَّذِي تَقَامُ لَهُ شُرَكَائِهِ لِيُثَقِّلَ
 سَبِيحَ رَجَبٍ حُضْبَ آفَافٍ لِحَمْدِ عَلِيٍّ

بِوَالِدِ الْاَمَامِ الْاَبِيِّ

يَا اَكْبَرُ كُلِّ لَحْمٍ بِأَعْلَى فَجْرِ عَيْدِكَ الرَّضْوَانِ وَفَاذِيهِ مِنْ أَمَلٍ أَيْدِيكَ يَا رَبَّنَا الرَّحْمَنُ كَمْ مِنْ أَجَابِكَ
 يَا أَلْسَنَ رِيَّافَتُونَ فِي بَرِّيَّةِ الشَّامِ ثَوَقًا لِحُجَّتِكَ وَنُصْرًا لِمَنْ لَوْدُوهُ فِي سَاعَةِ عَمْرٍاءِ نِكَاحِكَ بِمَنْسَبِ
 يَا هَامِ أَعْدَاكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِكَ وَبَسَطُوا بِكَ أَسْرَافَ فَاظْفَرُ حَصَاةَ بَرِّيَّتِكَ بِمَا ظَفَرُكَ مِنْ مَرْتَبَتِكَ
 قَدْ بَطِنُوا فِي الْعُظْمِ إِلَى مَقَامِ الْإِقْدَامِ بِحُجَّتِكَ الْاَنْفُسُ الْعَالِيَةِ قَدْ رَضُوا بِجَنَّتِكَ بِسَبْحِ
 الْمَدْخُولِ فِيهِ وَحَمْدِ لَارِضَتُونَ بِذَلِكَ بَغْيًا عَلَى مَخْطَرِكَ عَلَى بَصِيرَةٍ بِمَرَّةٍ كُلِّ يَارِ وَطَيْفَةٍ بِسَبِيلِكَ
 مَلُومًا قَامَ وَاعْتَرَا أَمْرُكَ يَا الرَّاحِلِينَ وَمَرْثِيكَ يَوْمَ يَكْتُمُونَ مِنْ تِلْكَ الْأَرْضِ كُلَّهَا عَلَى ظَهْرِ أَعْدِيكَ
 حُلَّ الْمَهَادِ الْإِقْدَامِ لَأَنَّ كُلَّ مَيُونَةٍ خُفْرًا لَأَسْفَاكَ اِنَّهُ نَوْرٌ لَمْ وَنَارٌ لَأَعْدَاكَ لَوْلَا سِتْرُكَ
 مَطْلَعُ قِيَمَتِكَ فِي السَّبْحِ الْاَعْظَمِ لَيْفَ نَيْشَرُكَ وَظَهْرُ سَهَابِكَ وَبِلَيْنَ أَقْدَارِكَ وَتَرْجَمُ
 أَيْدِيكَ بِأَيْدِي حُلَّتِ كُلِّ الْبُلَايَا عَلَى نَفْسِي جَبَابِكَ وَتَلْطِيفِكَ أَسْرَافَ فَاَنْتَ عِيُونُ حَبَابِكَ
 لِيُرَوِّكَ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ سِتْرًا عَلَى عُرْشِ عِلَّتِكَ وَدَائِمًا
 عَلَى مَنْ غَارَتْكَ وَهَامَتْكَ أَيْدِيكَ نَيْشَرُكَ
 عَلَى مَنْ غَارَتْكَ وَهَامَتْكَ أَيْدِيكَ نَيْشَرُكَ

فان قد نزل محمد بن علي النضر في ارض الحجاب المعروف

هو الباقي القديم

ان استمع يا عبد الله من شطر الله نفس ولا تفت لها الذي نهم لفردها وشركوا كيف
 بركم ثم التفت عن العالمين جميعا انه سحر سكر من رمي الشيطان وبغيره كذا مشاغل قدس
 محمدا ذكر نفسك في محل عين فلا يحجبك الاشياء وكذلك يارك تلم الامر من هذا الاصبع
 النضر خرج من جيب القعدة بسطها مبينا ان الحمد مع اجزاء الله ولكن نصرا لاسمه ورفعت
 عن اقل من جينا ولقد ارسلنا اليك من قبل لوفا ومن قبل لوفا ثم هذه التي جربها
 الله من نفس الله سكر شعورا واذا بلغت ايك خذها بروح وريحها ثم خذها بنسب
 عز ديجا وانما القميص قد ارسلناه اليك لتبد منه رديس عز محبوبا ثم على الامر سكر من لونا لونا
 تكتب القعدة ويرجع النضر الى اصل الشجرة وكذلك امرت من لونا من زيكها خذها كاش
 الى بيت من انما المومن ولا تفت الى شطر الشيطان في هذه الايام التي قام على مكر جديد
 تالفة شجيرة من مكره مكان السموت والارض اكان الله على ذلك شهيدا ثم ذكر من نزلنا
 عباده الذين هم آمنوا بالله وآياته وامتهم بهت الشيطان عن جبل الرحمن وكانوا على الامر
 مستقيما ومن دون هؤلاء لم يكن لهم من شان عند الله وح ذكرهم لان يوسخه لمن هم
 عندك فذكروا كذلك القيتك قول الحق لتسبح امر بولاك ويخمد نفسك اليه سبيلا والله
 نزلنا لا نيك لوفا ورسنا اليه لتقر به عيناه ويكون على الامر مستقيما

جانب صخر علی
بسی البهی الا بهی
یو الباقی فی حوالہ

ان شيخنا الميرزا محمد باقر الحلي في تفسيره في قوله تعالى
 عن سورة الانعام ونضج في محض قلب المكان باقى ان الله لا اله الا الله
 المهيمن القيوم وانك يا سيد ذكر جليل الله وعلقت ذرات الرب من غير ان تلتفت
 اليه وشرحت كونه لمرءان عن يد الملائكة من قبل ان تعرفه كذا لك يمتنع ان عين من يشاهد
 من عباده ووجهه الذي تراه منوا ويطبق الحق في صدور الغرهم فيقولون فيضاً لك بما عرفت
 وكيف قبل حرفان الموهوبات اذا فاسح في نفسك لتعرفه او فاعرفه بك . يمكن ما جاء عليه
 لان هذا اعظم من خلق السموات والارض ولا ثبت عليه الا المخلصون اذا فاسحوا
 باختصاصك لجبر وارسل اليك بالفتبك الى يمين بقاؤه وليركبك ان مقام من تقرر هذه
 شجرة الامر ثم فوق من انوارها ولا تلتفت الى الدنيا وما عليها . وقال يقول المشركون
 ثم اعلم بان الدنيا تحت عدائي والاغراض عن جلالى محمد من الميرزا الميرزا الميرزا
 الميرزا من آيات ركب الميرزا الميرزا الميرزا

چند میرزا محمد علی خلیفه بهادر
 بود که تمامی شاهان و اعیان و اهل یقین را که در حاکم عالم نزد خراب

الآن سه ام و مقنود است و لحاظ عدد شده و بعضی از کلمات بعضی در برخی از اقسام و اقبال
 نفوس مضطرب میشوند نفوس متبک که امروز با مضطرب از آن فانی شده و در بعضی اوقات
 قسمت برده اند. جمیع عالم را بعد از مدتی در حلقه کنند گمان هم این شیطان کورانی و کورانی
 بشنود و از این مضطرب را فانی باید از سبب ظاهر و در حواشی مجدثه و باطن اعلی
 متوجه ساختن باشد که آنچه واقع شود سبب منع و اضطراب نشود و تکیه است حالیکه
 در جمیع احوال یکدمت قائم بوده و حجت قائم معذوره و ضرورت فانی از سبب که بهر
 احتیاجی مانع نموده و نخواهد نمود با یقین کامل در صلاح وجود جدید شایسته بر حقیقت
 بطرف آنکه هیچ مزین نشوند و با نور آفتاب و باقی شود و وقت را غنیمت شمار و اولیا را بزرگ
 حق جل جلاله سرور دار الهی که ملک و علی من فانی بفرمان الهی و عمل با امر به فی کتاب البین

جنب آقا احمد

بسمه الباقی بعد قاء الاشیاء

شهادت آنکه لا اله الا هو و الذی ظن ان له الموعود و کنا فی الکونان و ما عند الرحمن من
 صمدی و در بر و کتب المحدثه المبارکه که استی از لفظ علی البین و المرسلین من فانی به توفیق
 کل الکتاب لانه الصمدی با علی من فی الاشیاء و کنا با الاظم من الامم و الوحی محفوظ و علی
 المبین بل ما کان و ما یکن و انه لیس الین من فی الارض من شرب من قد فانی و مرجع الحیوان
 و من ارض الله من منع من هذا الروح ان یخلق فی کل لاجیان من آیات که المبین القیوم

ع جنب اقبال رخ جنب بیل طریقه بیاورد
به المومنین علی من فی الارض وسمی

عزایوم فی وقت بین العالم باورد علی که ملک تسدیم الله الوالبعین العظیم اسمینا
جدا سجن بلسن الاظم نظردا ف ذاک ولا یكون من المظلمین قدور وحینا فی عذره الاض
الاورو علی احد یشهد بذاک کما نصف البصر فی کما یوم وقتا من کما سس البلاء الا اطلع
بها الا انک البصر ان اصبر کما صبر مولاک ثم شکوه کما یدرک کما عذرا الاسر مطیع الذر زلت
منه اقدم العلماء والفرقاء الا من شاک وریک القدیمر حولین عمر البلاء حب الله ان من
احل هذه المقام الکرم لا شمرن من شیئی قل باطل البهائم اذا اذنتکم الاخرنا فی ارض
علیکم بارض خمر انما وصفت من لدر الله اعزیر العظیم البهائم علیک وعلی من فانه لیتفان
عند العبر الذر ما قدر لمن اول ولا من اخر ان ربک لهو لکمکم الصادق الامین
رخ جنب عباس عید بیاورد

بسمی تکلیم

قدور وحینا فیسبیل الله الاورو علی احد من بزم بحیث حکم عین من لم یکن لافقا ان تکلیم
الیهون فی السام نظردا ف الذرنا دشانها عیر الله یو کما ان دیاشان و منرله علی حدارسم
الابره له اخرنا مروزه الیهوم من صدایت الامم ان الذرین علو المرف باخذهم العذاب
من کل الجایت یشهد بذاک اللوح ومن حدار العقم قدور تم الذرنا علی شان امر منوا

من انك الله وقلوا من نوح بالعلم والمعلم قد تبذروا امر الله من ذنوبهم واحدوا يا سرور
 بيمين كل جاحل امر من دفعه عيناك بافرزت لغير فان الله وشرب رجح بقاء من
 يدركك انك اقدم
 جنب عباس عليه بهاو الله

ہر ایک شخص کا عظم

اكرم من لدنا لمن قبل اليك وامن بآية او اقرئت انك عبد الله لموشا بعد اعظم
 يشهد انك العظم لمن قبل اليك الا على رفقته الذين كفروا به رب العالمين ان الذين
 اخرجوا اولئك منكم امنوا بك وامنوا بآية الله التي انزلنا حامس بها فاضل
 انك انما اكرم من قد فتح بابك وفتح لك الدنيا وفتح لك الدنيا وفتح لك الدنيا
 قبل من ذكرك فضل من لدنا ان ربك هو منور المكرم هذا اليوم في رفقته استباه بالاسبق
 جبال العظم او الاستوى على رفقته الا عظم ولكن اناس انكرهم من العاقبين حتى ملك بوفيت
 بعد ربك وامن بآية الله ان ربك هو له على اعظم ثم علم ان ربك قد ساخر له
 ان دخل الغر او من وقام امام وجه رب العظم والقديم واوتياها فوكل شجرة فضل من
 عندنا ان اظن وكن من انك ان ربك وعلية على من موكب فيا انك عليه ان
 ربك هو اعظم

بسم

الاعظم الامين

انا اسمع الله او من نظم لكبرياء في بقية القدره ايضا من كبرية المنه الله لا
 الله الامور رب الاخرة والاولى اذا اقبلت وسكنت من جهة اليه كونه الاصل فم باسم
 ربك بين جوده وذكركم بهذا الامر انتم من نظم بانه اول من اياك ان الله
 ما في الاكوان من اتوجه الى الله ربك الرحمن ان اقبلت يا الله ثم اتبع من بين امش
 ربك فالتق الله والنور كذلك اليقين ان يخرج في خرابك وتكون مستقيما على امر الله ربك
 على ابي الله من ربه من على الله الى الله الذي يتكلم به الله والاعظم الله به
 الى الله طوبى لمن يذكره ويخشى

قائمه كبرياء جبار

بسم ربنا الله الاعلى

فسيان من نزل الازمان وحملها سر جبارا فاقوم ان استقبوا بضياءه ولا تجعلوا
 فيكم من انوار الامم محمدا ان اتقوا في كل حين فضل الله ورحته وان رحمت كانت
 على العالمين سبورا ثم اعلم يا ايها العبدان الذين هم امنوا بالله واثباته واثباته والوحدانية
 رواهم على حسن الجوارح من غير امش بين خلقه من ذلك وانما كل شيء مقدر
 قديرا ومفعل عليهم من انوار الجلال والسمعة فتمت البسم وقرآنهم ليعلم منيها وانك

انت يا مبدع اعرف فضل الله ورحمت عليك وعلى الذين تسكروا عبادة عز وجل
 بسم الله الرحمن الرحيم
 هو الله تعالى شانه الكرم والاحسان

قد فاض بحر العلم وفاض نعيم الوهم في انوار الحق المبين بسمي لطيف ان الذين كرموا
 الى الله وتسكروا بانزال من عنده وانهم رجال عاقلون والذين نبذوا احكام الله وذاخروهم
 اولئك قوم لا يقفون شهد بانهم سمعوا ما آتاه وما وجدوا حواصة البيان الا انهم اهل
 قد فرق الناس في بحر العقول الا الذين تسكروا بالجلال اعظم وتوجهوا الى ربهم المهيمن القويم
 وتسئل التوراة عن منزل الآيات تقول قد اتى بلكوة القدر من العزيز المنيع
 الذي ان ليحقر الاذان يستمع ان تسبوا ربهم الرحمن ويسبونه في العقيم والقصور
 لمن فرق الاحباب واحرق السموات التي نشأ من الربوب الغيب واشهدوا
 قاتلوا في خدمته سواك وتوكل على في كل الامور لهم من تبتكر في العز والاولى لا يحقر
 ان رب الودع وتبذره لغيات الوحي ويحذفه سقطه من الذين كفروا بالله ورسوله
 اليهود ان الشرايع نازل وبقر قد خلقتم للنور الى متى تمربون ولا تشعرون هذا
 يومى الاكبر وفيه يخلق ملك القدر الملك الذي لا يكون قم بسمي في خدمته امرى
 لعل ان تسبنيتم وتبرهن الى مقام المحمود ان اخذ لوح الله ثم قرأه انه يملك
 الى بحر اسرار كذلك زينا الكتاب برشحات تملئ الاعلى من هذا من خلق عليك تسكروا

المستزید الوردی

مکرر و یا عیسیٰ علیه السلام

بسمی الهی علی من فی الارض و السماء

اتنا البیان کان کفوتاً فی ملکوت علی فلما اظهرت نفسی انظرته وانزلت علی من یشاء
 من عباده وانا انزل الی القدریم ثم کان نزلیاً بکرم کتب الی من یبایع بیدیک کما یتلم بصیرته
 حضرت ابی المظفر لیسر الوجه من ستمی یا محمد الذی نزلت الیه العظیم الکلیم انما نزلت بیتیابیاد الله
 بالامر قدوتی ثم شهیدت بک فی الارض فی قمار الرفیع طویل ولا ینبذ فانه اوزار من انکره انما نزلت
 التین بسید الامراء من ورائهم وکفر و بالذی انی استعین عظیم یا عباس انا انکرناک من
 من یبایع و نکرناک فی هذا الاسم و بشیرک یا جبرئیل ان انیک مکرر منی انما نزلت بالامر الکل
 شیشی فی الارض ان شکرت الله بک العفو و الکفریم ان اجبر فانه ثم استقر علی الامر کما نزلت فی العظیم
 اولیاء من تبروا انما الله العظیم الهمم و علی الذین تشبهوا باذن طایفه ربهم الرحیم
 ضلع جنب عیسیٰ علیه السلام

بهم کما خلدونه انا

یا استی امروز حق جل جلاله و کلام است از برای نفوس سیکه با حق اعلیٰ توبه نموده اند و لغزبان
 مالک اسماء و فاطمه سمانه نرسیده اند هر یک از اوردن و انا که امروز سختی اقبال نمود و ناله و غم
 و در کتاب الکی نکرده و مسطورند قسم بقیاب افق معافی که ان آواز که های ارض عظم و اعلیٰ

سرچشمه جنب علی بن من فانه
بنام دولت یکتا

باعلی مبارکست این چنین و نمک است این یوم و عمر فرات است اینوقت که حق جل جلاله بر پیش
ستره و بابت خلق میفرماید و ترا و اگر میخواهی چو بیه از انوشی که مقدر این یوم بودند و کمالی فیض
و اجتهاد از حق تعالی تقاضای طلب میزدند و کمال از او میخواستند و منوع گشتند و بابت آنی
که حرفی از آن عمر از دست فاش شدی در هیچ جا به یوسف که پیش و برادر کوکبان آن
معلک میشد و برادر استیج البصر آن نگار من خدا را تم علیک و علی الیک و علی الذین آمنوا
بالعقیز الحیه قد کتموا بولک مطلق این اعظمه بآیات و ناسخ الزلات الکامله
مستور و معارضین

جنب عیسی علیه السلام

براساس من افعة الاعلى

تدانی من کان کفرنا فی کفر العلم و منحر و یا فخر من المعصه و الحذر و مسطور من العلم و الاثر
فی کتاب التوراة العالین قل فی عشر الراء بسوا انذار الاله الی که نسیب انفسکم التوراة
ولا تکرر من العالین الاله لعل الامام العالم الشهد بک الکرام الاعظم الذی یسوی علی العلم و السلام
مبین ای کم ان تفهموا انفسکم من کون البیان اقبلوا لوجه نور و خذوا الکونین بايديکم
والرضا ثم امر لواء منها بهم و کتب انفسهم لایحرموا لایحرموا لایحرموا لایحرموا لایحرموا لایحرموا

شربچین از فن که ستمه و سادین است و از دست جوی و دست عرف و عایش علی بن ابی طالب
 لا تفرق نفسی فی جوی علی خدمتک و بهر دست حده نوار و بهر دست وافی لاصفا و مذاک
 و بهر دست که کنایه از عظیم است و رب است که بعد از تو تو بگو و دست که و بهر دست و عفت که و
 سلطان که بان تو میری علی و اگر که بن عبدلک که نیست لا تمنعنی خبر و العالم و امیر الامم است
 انت القدر علی قس آ لا اله الا انت العزیز العزیز

مرثیه حد استیج

یا محمد ان افرح به کرم المظلوم من خطر السبک فی ایام فیها ارفع حنین لاصفیه من سکن
 بطنه و دایره خیر به است ابرار العالمین ان العالم تمام علی الارض و ربک بانح و ربک ان
 انوارک و دست الاستبانه به کرم من اقی من مطیع لمرحان برایست السرفان جوی
 لمن رای و سمع و ویل للعالمین انک ان شکرک شکر است الفلک ان افرح السرفان جوی و عطفه
 الشیخ احمد من غامرک و الارضین سرف یحی الاله الالهین لغز و اویله تمام کاش
 قبل الاله و کان من الموقنین کن حفا ثنائی و قاتنا علی خدمت امیر و علما با امرت به
 فی کتاب البدر ان اکر اجانی من قبل قل اسم تحت لافظی و قدرکم من العلم الاعلی بار و
 قدرت به یونان المصلحین ان حفظوا هذا العلم الاعلی باسمی کرمک دنیا کتب اسمکم
 سیر و ذکر سرف سرف السبع البها و عجب و سیرم

من لمرک الله رب العالمین

خوف جنب خوف يديه با آ

بسم العزيز الكريم

يا رب نفسي سمك يا مولاي العالم ونصير الامم والظهور بكمل اعظم منك بجزوت نفسك
 وبرد ذات منك وشؤونك قدرتك واتخذك ان تجلس في كل الاحوال مستقيماً على
 امرك وثباتي فيك يا رب اري عبداً مريضاً منك وقهين على عطاء نورك واغفر
 له سددتك اسئلك بالقدرة التي احصت الاشياء وببرك المهيمن على من في الارض والسماء
 بان تنزل من سماء فضلك على اوليائك بحفظهم من شر اعدائهم ثم ايقم على الاستغفار على
 امرك على ان لا تنزل ثقتهم من عزة عطاء عبداً ولا من ظلم الذين كبروا به منك واغفر
 بسخطك وجادلوا بابائك ثم اسئلك بالارباب وعاظمتهم ان تصلي من ذلك الاشياء
 فيقضي ذلك عالم من عوالمك انك انت مقتدر على كل شيء واليك انت المهيمن يا مولى المؤمنين

الاهي الابهي

يا الهي ازل العار الطوب نور وجهك يا محبوب من في الارضين والسموات ثم استقم عداك
 على شان لا يمتنع الاحباب من التوجه الى خطرك اسئلك بوجوبكم من عبداً يا الهي فصدوا المقصود
 والمبلغوا بالكتب ايد العظماء يا رب قدر الحق بقدر قدرته فانه الحق بك وادروا بحكمك
 وسوء آياتك لانه لم يمتنع منها الا الذين تروى اليك يا مولى المؤمنين يا مولى المؤمنين
 بسلك الاعظم بان تفرهم بما اودت لهم سجودك وجهك انك انت مقتدر العزيز المتفضل ثم

والنور و هو بكل شئ كانت من ثم آيات معصوم را ، لیس ، یکدیگر ان کون ، بن علی مر
 اندر کون من فوق العرش مشهورا

خ جاب احمد

بنام مستود عالمیان

ای حمد ذات شنیده شد و ترجمت در الضموم ذکر کرده ام یعنی بیست و اربع سبیل
 حق باری / مستغفرا و ایدر و از بزرگتره هم نور مر حله از ذهن خارج نمیشود مگر آنکه آواز و دنیا
 علم الحق آن را اصلاح نماید و حق در عالم احدیست مگر آنکه بهرستان در است علمت حد
 شود و پس با یقین مبین جهان آسمانی بر تو و برادر تو در سبیل حق وارد شده و رنگ ب
 اسرار قدم اعلی نیست شدت به آسمان ظاهر منظر و معروض شود و لکن اگر مراد از قدم قدم جاری
 فنا آنرا اخذ نماید و بدوام اسرار و کرامات و دائم خواص دهند و چون یک به ایدر از حق و یک
 و فرست بهذاللع الذکر فی شهد الرحمن با یکدیگر ایستاد و از نو به شومر هر آنچه در الحق
 صحیح است آن را ذکر کرد و یک و یک الی آخر این است و در وقت سبیلک و السلام
 فی امرک الکه انت المستود علی شئ لا اله الا انت اعلم اعلم الباء علیک و علی خلیک و غیر
 فانه بایم ربک و اسن و لغوا الجهم

بر خسته جاب احمد اندر فرست

بر بنفوس الرحیم ذکر من لولا من تصد لمعالم الاعلی و قطع البر و البحر الی ان ورد فی قبۃ نور

المقام الذي انقض في ذللك الاسماء وما علمت ان لمع الله داخل فانه كان ذكره في الكتب
 وسقطوا من العلم الاعلى في الزيادة والوضح يا احمد ان هذا انما ياتيكم واولئك من ذلك الحانة
 التي لا يغيرها في الملوك ولا في البرية يشبه ذلك اسما الرحمن في ملكوت الربان
 شهيد انكم حضرت وعرفت ما منع من حرمانه اكل العبد قد انزلن الكتاب من ذكره
 لاسم الوجه لوجه شهيد لفضله وعلانية طوبى لك ولكل عبد يستقيم ضمنا من اخذوا بالعبادة والعبادة
 قد انزلنا الفتي وسمنك خدائي وابتدئك على عمر خضعت له الاعمال لا تخجل من خذرو عبيدك
 قد رويانا في سبيل الله حجت رأتهم في دنيا تحت به الاستبصار انما كان مودعين معبوده فمري
 قد استقبلوا للاعني ووجهه انه عرف ربنا الاله كذا في فتي الامر من لاسم الله رب الارباب انه
 وفي بيان الله وعبده به شهيد الله قبا الاشياء ان لا اله الا هو له وحده الحق الزايف
 من ان ساء انقض والمنفرد المنفرد من قديم مطلق العدل عليك بين امت بالله واما في
 حاشا في سبيل الله ان فرست باكان يكون في علم الله وسقطوا في كتب شهيد به لك من عبده
 انما الكتب شهيد انكم سمعتم الشراء واجبت ربك وفتيت الميراثا للذين تبوءوا الاكاس
 وما ندم وكفروا بانك اذا في عبادة وسقط عليك به في عبادة وما من فسر وان
 عظمت بهاء كل مستقيم خضعت قدرة الامراء وما هو قوا الله وقوا رب الارضين والسموات
 يا احمد جديك محبوب ليدان را ترا في فرد برتني در كل شئ ذكره وان ظلم على مشهور واول دور
 سجن خضعت ان انصافا لافان فوهم الامر الحق به الا الله ربك ونبأ قد سرنا شئت وتلاوه وان خضعت

احوال جوانی چند اشارت نمود و بعد تمام دیگر فرمود قسم با خدای تعالی من اگر افسوس آمیز
 مقام اینک از سر معدول است ظاهر شود که از فرض مضیی شوند عالم از بر سر امم غافل باید کرد
 شفا میگوید که بر فراز او شهادت داده اند قابل توقف نبوده و نیست مخصوص لایح
 بجزده مطلقه ظاهر و در کل حق راوه طهرنا دارند و لکن مستحیات حکمت با نوحه جوی
 ز صابرند الامم بیده و انکم فی بقیته محزون پیش حق با تو بود و دست لکال فرج
 سرور این آیدم فایده را سجدت حق شغول پیش از قبول الحق و بعد از سبیل و محو
 البصیر است ترا بکبر برسان و بغایت حق مسرور دار اوج مرطوبه با جنب این
 یعنی الواسع علیه بهاء الزلال شد است و در اعلی باوه نه شوند و نه بیارهن کوثر
 حیوان بیاضند طوبی که دنیا که امروزم حران نیست وقت از دست مرده و گشت
 در سات اندکس بوده و هست و صیت بنایم او بر خود انگشت با شمس غافل را از نایه
 رحمت حق سبقت گرفت بر غضبش بمقتضای حکم کهید با شمس با ارضه بعضی جزو و بعضی
 مبرک که اگر از حق طیب یافت شود نه سس نال معافی در پیشگاه نزد آلاء المحمت اول البهائ
 الظاهر لایح المستحق من افق سماه حق تعالی ملک و مل اوینا الذین تسکون سبحی لعتین
 قاین خباب کریم الله

هو الله الزاهر العظیم

یا محمد از قبر عالم حق و گشت ظاهر و جبر شد قسم بشیر اعظم که از افق عالم طالع است و در

خداوند باو تسبیح را خلیل احاطه نماید و یا در کج انداز که کند پس مشکوین کنندم را که ترا با این نفس
بزرگ که خاتم مهر بود از پیشتر نامت و اخذ نامت دنیا کند و مسخر ذین بهش گفتند و در زمان اولی غایب
که در حجابان ظهور ظاهر حق چه گفته اند و چه کرده اند این همه در بزرگست و تمام است
بسیار عالی است و الله به دست که بشی و بیا که دست یکنای و ایم را معرک داری
میفرماید جمیع عالم از برتر آن است که یکبار در حق اندکس مذکور آید انه الحق بالحق و الهیوم
لا یعقوبون انه قد ظهر بالعدل و الناصر الی یسرون انه یبصر و علی العدا و الاحزاب لا یحسبون
الا من شآء الله العزیز العظیم الهی و علی حکم و علی الذین فادوا بهذ الامر المحموم
سرجه جنب کریم احمد

الافتتاح

هذا کتاب کرم نزل من جبروت مشیت ربکا علی العظیم و فی کلمات الجود سبحان فی فطره
العارفین ان الذکر هنر لغات فیضی به کدن کل کلمه من کلمات الله فوجاست به الرحمن
الا انه من الموقنین قل یا قوم ان اعزکوا البغی و الضلال انما خلقکم سعفا فی ذلکم کران انتم
من العارفتین قل یا عبادکم الهی لا اله الا هو انما یعبدکم انما یعبدکم انما یعبدکم انما یعبدکم
انتم الاله من احق ان یفعلوا و لا یستوی کل مشرک مررب قدسوا انکم سعفا فی وقلوبکم الحقی
و انکم الذکر البدر الی فی الشیخ بالید لکم الا ان فخرکم بالاله العزیز العزیز سوف
یعنی به شتمن به اهل الهی و یبقی الحک فاعلم الایض استقام ان الذکر اعرض من الهی

أَنَّ فِي ضَوْءِ الْعِيدِ تَسْكُنُ بَيْنَ رُكْبَتَيْكَ ثُمَّ اقْرَأْ فِي الدُّعَاءِ وَالْآيَاتِ أَنْ يَحْفَظَكَ بِالْحَقِّ وَ
 يُقَرِّبَكَ إِلَى الْغُفْرِ الْكَبِيرِ إِنَّ رُكْبَتَيْكَ لَمَوْالِكُمْ عَلَى يَدَيْكُمْ مُسْتَقْبِلَاتُ حُبِّ مَوْلَاكُمْ عَلَى شَأْنِ
 الْإِيضَةِ بِكُمْ بِمِثْرِ فِي الْأَرْضِ قُلْ رَبِّ اجْعَلْ لِي مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا وَجَعَلَ
 رَاحِلَتِي خَالَةً لِي وَجَعَلَ لِي مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا وَجَعَلَ لِي مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا وَجَعَلَ لِي مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا
 وَجَعَلَ لِي مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا وَجَعَلَ لِي مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا وَجَعَلَ لِي مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا وَجَعَلَ لِي مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا
 الرَّاحِمِينَ كَلَامُ الْحَمْدِ يَا الرَّاحِمِينَ

الآيَاتِ

لَا تَحْزَنْ فِي أَخْبِكَ لَعْنَةُ اللَّهِ فِي خَلْقِهِ وَجَعَلَ رُكْبَتَيْكَ الْعَزِيمَةَ الْعَلِيمَةَ يَقُولُ بِالْبَيْتِ الْيَوْمَ عَزَمْنَا
 الْعَامَ السَّيِّئَ أَنَّ فِي جَوَارِحِيهِ رَبُّنَا يَرِجُّ بِطَرَفِهِ مِنْ عَلَى الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَجْعَلُكُمْ أَسْلِيمًا الْخَيْرُ
 رُكْبَتَيْكَ وَتَشْكُرُوهُ وَقُولُ كَلَامُ الْحَمْدِ بِاللَّهِ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ ثُمَّ أَذْكُرُكُمْ لَكُمْ مِنْ فِي حَرْكِهِ
 إِنَّ رُكْبَتَيْكَ لَمَوْالِكُمْ أَرْحَمُ

سِرٌّ جَنْبُ كَرْدِي أَحْمَدُ عَلَيْهِ بَرَكَاتُ اللَّهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

كَمْ مِنْ عَبْدٍ اشْتَغَلَ بِالْهَوَا غَافِلًا عَنْ خَلْقِهِ وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ تَرَكِيَ مَقْبَلَهُ إِلَى مَوْلَاهُ الْعَدِيمِ وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ
 مَنَعَ الدَّلَّ عَنْ الدَّلِّ وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ انْقَضَتْ فِي هَذَا السَّبِيلِ أَوْجَعُ اسْتَقِيمَ وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ اشْتَغَلَ
 بِهَذَا الْمَرْءِ مِنْ عَدُوِّهِ إِنَّ مَا يَنْفَعُ شَيْئًا عَنِ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ يَنْفَعُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ الرَّحِيمُ

ان اجنبها بامر المبرم المبين قد خلقت الدنيا للدين ابتداء لها الا ان لا امل انهم
 يتقون بها جسم بدين وانها لا تمنعهم من هذا الذكر البديع ان اؤكده الله في القابل
 الايام انه يكر من اجاب الله بوجه طاهر ليس انما اليها عيبك وعلى النزين وجدها عرف
 الرحمن من هذا الشطر الرفيع المبين
 سر جاه انما ان وضع جنب اجد انما عزة

بما تقوى الرحمن

يا ذرها صلتك بالكم ساء كما تراهم توشى كوني من رواد وبكى زرع صين بنسبه ان امر في
 مقامه وكوني من انك كرت في لحي العظيم جميع عالم كلكا قدره من نبيد وجهه من دار كوك
 وملاكه وملكه كمنظر ايم الله بودند وليدانه خود راوم السركي بهر خد شغل از او
 محبوب وكونه ترقات انوار آفتاب حقيق فائز شدي ودر سحر عهده فتنه شامير طوب
 لك ولكل است فائزات هذه المقام الرفيع يا تر لا شخره من شين توكل في كل الامور على الله
 رب العالمين اليه عيبك وعلى المني في هذا كذا في صمن را جين سوليمت اقديم
 سر جنب من اكبر اخ احمد عليه بآ الله

بما التقى المبرم المبين القيوم

كتاب تزل الخلق لمن توج لها الاق الاصل وان باله رب العالمين قد ظهر لك
 ويظهر في يوم القاب ان لا الا انا العليم الكليم قد خلقت الخلق لعرفاني فلما اظهرت

نفس كغفوا وادعوا من شأركم انك السليم الجبر قد انظر اليك ايام الولاية فلا انفس
 المتصل اعرضوا عنه واتبعوا كل عاجل بعيد تطلق الاشياء كلها في ذكر ملك الاسماء ولكن
 انفس اكثرهم من البراقعة طوي لمن اتبع من ذواته ونبت الهمر مقبلا الى الضم والرحمة
 العزيز الجبر كن على شان لا يجرى احجاب العالم ولا تنفك سبب الهم من هذا المنظر الكريم
 كذلك يعلمك من علم آدم الاسماء كلها ان ربك لهو القدر العظيم
 سر جاهد حجب على آثر

الانع الاقدس

هذا كتاب من لسان من تقرب الى الله المهيمن القديم طوي بك بما وجد من العقب و
 استحدثت نفسك من هذا العالم المحمود ان الذين انخطوا في حتى من برآئي اولئك
 من خيرة الخلق لولا الحق واولئك هم المخلصون والذين توفقوا بعد اجابتهم البينات قد
 تدرهم عذاب غير مردود ان الذين اكرموا الغيب اولئك قوم مكررون قل ان من هذا
 اللسان يوحى الهم الى سم الاظم طوي يقوم لغير فون ابكر ان يحركك اثار رب الاس
 او يملكك كرات الذين كغفوا بابت احدهم مشهود اننا حلف بفضلك وتوكل عليه فلا امر
 انفس من الملاء ونصير الذين نبذوا اليهم واقبلوا العزيز الجبر كذلك العيونك قول الحق
 ونزلنا لك في السجين تفرح به

المعقوب

سرچاه جنب طاعی کبریا بهادر

موراد تعالی شانه الکبر و ابرین

یا علی قلی کبریا المستنوم بزرگوار من شعر منظره اکبر و دیگران با بصیر الجمیل من ربیب هو الصبار
 القدر العزیز العظیم لا یستحق من حوادث القدر قد قدر لمن اقبل المرات بین الارواح ان
 رحمت هو المنصور الرحیم قد قدر الاولیائی فی الفردوس الاعلی العالی و الاصل فی الارض کتبیه یشهد بک
 من شہد کن سبعین قد خاضت فی الارض من کمال الخصال به کسبت ابر الخصالین
 الذین خیروا الکتاب و انهم متکین بالادام و التمشیل انک اذا سمعت نداء المظفر و مشرب
 الرحمن المضمون بسم الله المبین المبرور علی التمر لک الحمد به جعلت فی ذلک فک لا علی
 و ذکر فی عین شرف آیتک و منظر لک و اگر کن بین ابر الاعداد اسکنک و کما اقدم
 و سر لایم بالاسم الاعظم بان تجعل فی ثبات علی امر که در سقا فی و یکب سحبت لا یمنفی من و الی الجلاء
 و لا سطوة الذین اکرموا و کما و برحمتک و انصروا ضدک و یشاکم ثم قدره و ملک المجد و قدرته
 للمقرتین من امر فاکم انک انت المقدر علی کمال و لاله الا انت اعزیز العظیم

سرچاه جنب طاعی کبریا بهادر

بنام خداوند یکتا

جنب احمد فائز و شمس المیرزا مقبول جمیع عالم بشما انک و درین لوح از قلم اعلی جاری
 شده مساوی نمی نماید انت و ان سوید شود بر امور که لایق بام که است و انتم اعلی

رضا را خنجم هم و نهف الذين كفروا به و عدواني كل كذب وكل صغف وكل ذبر وكل جح نعيم
 انما ذكرناك من قبل و فينا الذين هم الذين منك و اثنين سوا و اجابوا بولهم انظروا العزيب
 سر جاه ابن جاب احد طبرها و آله

بوالعبد العليم العليم

شهد ان لا اله الا هو و الله تعالى ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو
 في جهنم البقاء و طبع الله فيهم انهم الذين من خوف في ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو
 من مولود و شهد بذلك هذا القسم الذين حولي من قوله الى بحر و آله و ان لا اله الا هو
 المنبر يا اكرم الله في شهادته الكذب و الله تعالى ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو
 الذي يذكر ان لا اله الا هو في سائر الاطراف و يدعونهم الى التمسك ان اقر و آيت الله في
 الليالي و الايام لعمر الله ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو
 بر جد جاب لله رضا ابن احمد الله عز و الله

بر الساج العجيب

نا و رضا و رحمت الله عز و الله ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو
 ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو
 ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو
 ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو
 ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو ان لا اله الا هو

من افتر فضل ربك ابدال الكريم ورسول الله صلى الله عليه وسلم من افتر فضل
كل كمال استغاثت بافتقار الله ورحمت طيبا وقرودوس اهل مساكن وطارط طوبى لايك انما
بالعناية الكبرى يشهد بذلك اسم الملك تبارك في هذا المقام الرفيع العاجب انجب اهل طيب
والامم من انما قد حضر في المقام بافضل من قبل من طهر الله وفاض بالقبول ان شجرة
هذا الفضل العظيم بهاء الشرق من افتر ساو غاشي طيبك وعلى ايديك وكن على الذين حكم
وعلى الذين هناك انما كرم وبنشرهم برحمة الله التي سبقت كل في سموت والله صديق
ايام توجب بغير تصور وجاهزة چه كه مدين ومانع من بر منع قديم نودمانه ان اميرت ربك الصابرين
سرجاه جنب طهر رضا اين من فاز

بسم الله من ارمال

شهد الله في كتبه وخطبه اني بالحق بسم الله به العالم والسموت ووجه الامم الامن من
بالمرودة الوثيق وتوجه الى الحق الاعلى المقام الذي قد تفيض سيرة النفس في لاله لا طهر
التيوم يا طهر فاضلا انما سميت وكررك وكررك ووجه انما من جيك راسن اليك هذا الحق
من عرف غدا ربك ملك الوجود طوبى لايك الذي تصد المقصد الاقصى والندوة العيا وسلك
البر والجهنم الى ان درو استبين الاظم الذي فيه استقر ملك القدم على عرش الاظم ان ربك هو القوي
العزيز الودود قد داخل وحضر ومع نداء ربك كان واما يكون طوبى لك يا طيب التي

اذا عرض هذا الخلق الا من شاء الله فكذلك الغيب المشهور وحقه يعلم كليب آيات واهل الخلق
بشائى ولو به كوجه الى صفات المحمود والبرهان عليك وعلى ابيك وبنك وبنك وبنك وبنك وبنك
الذين امرهم من الامم والخلق من المسلمين لبيان الحق عزائم الغيب
سر جاد جنب آقا محمد رضا عليه السلام

هو المسمى من افق البرق كمن ب انزال الرحمن لمن في الامكان يجذبهم الى مقام يسبح من خيف
استجاره باسمه ابن حمران في خور العرفان انما الذين سموا النساء واجابوا بجليلين باسم
حل الخرد ولس الاصل في المسمى والشرى انما لم انفسكم حيث الامساء عن ملكها و
سلطانها وعلوا عندكم وعضوا او تسميتم بين امرائكم الغرض انكم يجب ان تستمع نداءي ان اعظم
بيدكم من شهر ستمين وديعركم اصطلح الالبست تحتك بحبل الاستتار ثم اثرب رجعت المولى
باسم ربك كذا العباد

سر جاد جنب آقا محمد رضا عليه السلام

هو المشاهد الجليل

يا محمد قبل رضا انه ذكرنا باك الشرف الملقى وقام ام وجهي دمع ندى وذكرناه في اول كتابي
دارونا ان نذكر اخاه الشرف المسمى بعل كبره في حق كبره في حق كبره في حق كبره في حق كبره
من لينة امر من مننه انه هو المفضل العادل طويل كبره في حق كبره في حق كبره في حق كبره
الذين كانوا ان يذكره في في المسمى والشرى يسبح نداءي من حكومت بيان انه خير بك

الى سادى حقى وفضل الانوار من فى الارضين والسموات اياك ان يحزنك شئ من
الاشياء فى امر الله تعالى والى الله مرجعنا وانا اليه راجعون اياك
انك اذا فرغت باقى ايامك من الدنيا فاقبلى الله اياك بغير حساب
اخر حقى وحقك انك ان تجلس فى كل الاحوال باسما على امرك وراسخا فى حبك وحقك
بذرك وشاك فاه آه يا مولى الود فاه آه يا رب البرس فى فرس كذا النفس فى البيت
وامس نراك من شجر السمن وحزنك يا موصود وشوقك يا منقطع منى الفرح والسرور غدا كذا
بين سادى وروايتك بين فلكك وعزتك قد جعلت حزنك ايام الخلقين كالحل لكانك و
ميشهم كالصبيبة العالمة والزوية المهلكة لم اذ يا الهى وسيدى وسيدى ما قدرت لعبك
الذئب نراك كجبلك وتبست بذيل عطاك حق قدرت لى الهى يا اراؤ من سمح فلك
وشمس جودك اذ لو تف فى ذلك فلك الاعلى ان نعمت ظهرت مشيد وشوشت
ارادك قدر لى من شمس الاعلى اجر لقاك واخو يوم عرشك ثم اكتب لى الى الاسرار وناظر
السماء خيرا لآخره والى الله اياك انت العبد على ثناء لاله الانس المليم الحكيم
ن جنان محمد رضا عليه بهاو الله

هو الله و هو الميم هو الشفق وهو الكرم
يا محمد فاعض عليك يا مولى الود نامة انجيب كباقة محمد عليه بهاو الله

بدیع که بجز آورده و چنانکه خورشید لاله‌الحمه زهر کلاه آن حرف محبت الهی متفوح و زلفان
 هر حرفی نور مودت ساطع و ممتد فیض و فاعلیک به آواز ملک الاسما که بختین مبین بدان فائز
 شد برین بجز که شبد و مصلحان شده و آن کلام که بگوشت رحمت کبر از خرافه غم اهل مخصوص
 اولیا و لدلی حکمت و بیان طاهر هر نفس بآن خورشید و برادر مستقیم ماند اولی که خیر فائزات
 یوسف یرفع الکر و ذکره فی العالم و سیدین الهم انما ذکر بکیر باکر من قبل به رحمت به را که
 قیصر البیان فی الاسکان بکر کریمه صبح بکر المنقران و شرف بکر العفو الکرم من فوق
 العالم اشکر الکر بکر بهذا الفضل العظیم و ذکرنا انما کر فضل من لدن ان درگاه هو فضائل
 العفو از جسم از تن مظلوم مستبدین را بکر به ان هر یک حیاتیات نور بکر غایت حق
 جان جلالت از تن به جسم من فی و در رحم بیا فی اولی ان ارض ارض المظلوم مذکور و در هر آن که در
 لایم الا لعل اولی الخیر ان و الکون ان رگه هو الحق علامه المیوب قال و ضرب الکر الیوم یومکم
 کونوا کالتاری فی حب القمار و کالتور فی الکر مکمل صدور و کالبیان فی البیوت و التور و
 کالکیر فی اجماع الامم و کالتور فی لیس که بهذا الحیا الدین این ایام نامحزون و دعا
 علیه بهانی و فانی بکسید و رحم چنین اما حمد علیه بهانی و فضل و بهایه از سبب الکر ان
 بیدار و لیونقا علی اضره امره بالکره و البیان و تیزال لیس سبب المطاک و سبب البیان
 الاحوال انه هو الحق المتعال قال عباده احمد اسخ ندافی من نصر سبحانی انه لا اله الا هو تادم
 الکلیم و صیت ینا نیم ترا بدارا اگر از او خبر کلاه لا یضی شنیده باشد باید تر تا بیدار

عنود ابراهیم مقدم داریم و سنجی بر او وارد شده و این امر نظر نماید آنکه سنجی
 سبیل الدنایا بحاجت اهل الفردوس در هر حال در باره اوصیت و سکوت اول
 واجب است و حکم را مظلوم فی سبیل الاصلی ذکر جنب علی و ائمه علیهم السلام را نمودی
 لوحی مخصوص او از سبب غایت نازل باد برسانید بفرج و بگویند من اشکون اگر
 حقوق الله در آن ارض یافت شود بگویند بگویند و یا این برسانید الباء المشرقی
 من ساء و رعیتی تنبککم علی عبده و انی الذین شرکوا ارجی الوحی من هذا البحر المبین
 سر جاده حبیب روحانی خبیب آنکه بحر خایه بپاورد و حضرت زین

بسم ربنا الاله اعظم العظم النبی الایم

عمر مخصوص عالم و مولی الامم و الایق و سزا است که هر که بگویند حضرت زین را محض فضل ظاهر فرمود
 بیان دارد این جدید بخشید و کتاب را طرانه بدیع کلمات عالم بیان را روح صفای داد و عالم
 الفاظ را لغو حقیقی بدو بخشید و قدرت عبادت منع نمود و طوطی من فی البلاد از الاله
 باز داشت بخت ارضی الصلوات بر او و هر که بگویند بگویند هم منع نمود و در دم جیت
 بخشید و انکساری او صراط را از نظام میزان از او و هر که در هر فی از حدیث است بحر عرفان
 ستود و گویند ایتان کمون و این کوثر و بحر کفوف او الی الوده و هست یعنی لغو سبب نیست
 دشمنان اهل عالم ایشانرا منع نمود از کمال صبر و شهنشند بگویند که ستم را از جانشینند
 ایشانند مظاهر صبر و در جاده خیار خیریم صلوة الله و عنایاته و رحمت الله و مواهب بگویند

يا سولي السماء وناظر السهول اسلمك بالودع مرشدك واسراج بحر رحمتك وشرافك منير
 فضلك بان توتير اودياك على خدتي امرك وذكرك وثنائك بين عبوك ثم فخرهم على الكثرة التي
 نزلتها في ذبرك والواحد ثم اسلمك بياك الوجوه ودرتني الغيب المشهود بان تغفر من
 معدايك ارفعني الى النك الاعلى بقدرتك ووثقك وصلواتك ونسبتي اليهم بهم اركم
 انت المحمدر العزيز الفخيم لاله الا انت العزيز الواعد العزيز الوهاب وبعد ان
 جيب روحاني اسيد وداياي كجيب جوان روحاني عليه بها والله الابرار وسبحنك
 ودرغل موجد ومرتين فوج بذكر وتناسقهم وخالصين لودع عالم سرورك ولا بعد
 من بعده واطاع تصديق اهل نوره نقا وجو عرض شد هذا انزل المقصود في الجواب
 قوله تبارك وتعالى بسبب الذكر العظيم قد حضر كتابك من المعلوم وعرفنا عبد المضر وجدا
 من عرف حبك وخضوعك وثنوك واقبالك الى الافق الاعلى ومعناك ضيف سدة
 السهي وسفحاتك على هذا الامر المزمع زلت الاضام انما نزلناكم من قبل نطق بفضي
 وفاضي وشهد بجهن وعطاني كذالك قضى الامر من قدامك اتركاب وكان في كتابك
 ذكر من معدايك فحق وثقتني الى الغرور والاعلى والذرة العلى انزلنا له بالعبادة باثمة
 الاخيار يا تلي الاعلى اذكر من سبب الحمد الذي انقطع من سوائى واقبل الى افق وحضر شد
 في سبيل وسع شانه الاسماء انفس في ايامي وكشف المقصد الانسى والافق الاعلى
 قطع اسبيل للقاء الجليل واصفاه المحبة والميل من شان ربة العزيز الجليل الى ان ورد

فی السبع وتمام الدرب وسمی الشدا ویاونه ودر افق الاعلی بعینه شهادت خانه بانو له
 الرحن فکتب القبل بشیر العبد به بالنفل واخذ کس اللقا باسم مولی المور وکوتر
 الرحال بانو الجلیح طوی له ونبیاله وحنیا وصریاله انه حضرت فانه وسمی واجاب
 انما طرنا حین صموده وخرنا ففلا من فدا وفسل الدان نیزال علیه فی کل عین
 نعمه من فده ودر حده من لونه انه حوار هم الاعمین واکرم الکریمین وهور النفل الخیم
 حولین فاده بالطق به تکی فاسی وجر من لسان فاسترا من اهل هذا الکام وضع
 فاحمد رضا عیک بهاد الد فاطر السدا قد ذکرنا اباک بالایام واکر من الاکار وکسر کت
 بهذا النفل الذریه انارت الافاق انما ناکرک والذین مکک بالبصر الجلیل وانا الصبار فلیم
 لعمره لویظر فقدره اقل من سم الابره تعبر الدراع وستر الاحبال ان رکت بر انما طوی فی
 التوب بلان پارسی بشنو الح فانه فاشد فاسی که در کتب الهی از قبل وبعده بود
 وسمی است شنید وود فاسی را که از برادر اندم به جواد قدس صمود وبعده بانو قلم
 اعلی فانه کشت قد ذکره بذکر لویطی علی التراب بهتر وبقول لک الح یا مولی الاسما
 وک التا ویا فاطر السدا ترا وسمیت بیانیم بصیر وخطار وعلی خاص فاک چه که اود
 ستای است که میشود وچیند هیچ لور از او شتر فدا وسمی است سبع ویران ونبیاله
 السبع البصر وسمت ان ارض واکثر ذکر نمودیم ففلا من فدا وسمی بانو لک بر عمر حیدر شهر
 وقریه فانه لشد فاسی که در فاش قطع شود و فصح بیان اولیا را ذکر نماید طوی فانه فلیم

لقد رب العالمین استی لدالحق قبل از صعود کعبه فائز و بعد از صعود فائز شد با سنجی
 که مقام ملک و ملکوت باقی و دائم است و در حین نزول زیادت و اعلیٰ هبیباً ناطق
 و میریاد اگر فی الحقیقه این ایام ایام صعود است چه که فائز میشود انسان با سنجی که شده و
 مثل نمائنده و ندارد و در هر حال حقایق الفضل و العطاء و تمام الذکر و انشی در مقصد
 قدرت است اندک هو الفخر و الوحدان شفیق البلال المکرم لا اله الا هو العظیم العظیم و اینکه
 هر قوم داشته اند تا به خبر از رحمت صعود و زنده گشته قبل از آنکه که این مرحوم
 بطور از رحمت ظاهر و بزرگ بود جواب نامه آن حبیب کرم ما این بعد از شد و لیکن
 نظر بعلوم خالی که بر سر و ملکوت این ارض ساکن و ارسال آن تا خیر است چو که آن خاتم
 بر لایم در صدد بود و بعد از تغییر و تبدیل او آن نامدار شد امید است بحال رسیده باشد الحمد
 بعد از رحمت منبع قدس که نور بود و حسیده تا خیر جواب را سوار است ایام سبب بوده است
 چو در این ارض نکرین و در زمین ملک است لایق ناطق اگر در ارض تا خیر است و لیکن حق جل
 جلاله را از انظار امر هیچ شئی از ایشان نه از با است و نه از خیر و نه از حق معصیت و نه از انکار
 معصیت و نه از سلطه طاعتین منع نموده و نخواهد نمود آن ربنا و ربکم و مقصود ما مقصودکم بود مقصود
 الله بر دین چنین ندان که بحسب دریا جنب آن محمد علیه بهاء الله ارسال نمودن رحمت
 الله پس سال نمود و نام و در این فائز و از هر مرحوم مرفوع علیه بهاء الله در رحمت و
 فضل طیب بر زشت نمود و علم چنین بود از متسین مرحوم تا که جمیع سلسله کرد و بعد از هر یک بکار

مقصود عالیه و عنایت و غمیش نازگشتند و احدا بعد و احد لیسر الوجه مذکور این خام
 فانی از حق بطلید از هر کل خیر دنیا و آخرت را معتقد فرمایند و اینکه مذکور نموده اند
 یعنی قبر را سنگ نشاندند و لا اله الا الله بعد از مسود و هم بر او در آمدند آنچه که ملا علی بزرگوارش باطن این
 شنیده است که سبب تحریر و بی عیال و عز و دل بلا یا از قبل و بعد شده بعد از عرض این فقره
 در حجت اینست که ملا علی فرمودند از این فقره مخزون باش قسم با کتاب بدل که از افاق
 سواد مشرفی نموده اند این عمل از فقر عالم و صفت آنکه سخن او حد شده مشرکین حضرت قدس
 را بعد از شهادت سرچشمه و نقطه اولی روح با هوا و نیا و بعد از ارتقاء روح من غیر نفس و
 سر عقل نموده آنچه که از شقاوت و کثافت آن لیسر و در عالم ملک و ملکوت باقی و دائم
 است یا فقر دنیا از ظلم فرعون و ارض و جبار و فقر نه هر شده و آنچه که احاطه این بدل و اندک
 نوحه نمایند جمیع ملا که از اول امر تا عین با مظلوم رسید و چون بعد از آن در فی سبیل آمده
 و هست نموده تسبیح از جانب مظلوم ذکر نما و تسبیح ده بگو اگر جایز دارد و بر نفس حق فکر
 شود عالم وجود در جوار عدم نماید آن بر یکم هر اعتبار و بهشت و دایره اجازت با ستر ابد و بعد
 البیض فسیب جنب کعبه از رفاه و طبع و بگویند حاضر الامر الوجه را از قبل مظلوم بگویند
 آنرا ذکر آیه من قبل مذکور جمله آنکه الا انکار آیه تعلیم و حق من خشک سجود الله رب الارباب
 استحقاق انوار بحر رحمت و در پی تکامل اوج نه هر عینی از بر آنرا سیکه این آیات مسود
 نموده چه که نازگشتند یا آنچه که شب و شب داشته و ندارد و با هر آنچه که کل ما کسیر شده

والله برحمة رحمة يمد مجلد آفاقه ثم نذكر ما ينبغي ذكره في كتاب الذي نجله شود الله ربنا الرحمن
براهن عزه انفس السالكين والذكر والجهاد على عباده الذين يستعظمون صفات الامور من التوجه
الى الله الملك القدوس رب العالمين
جانب آفاق الرحمن

براهن الرباني

كتاب نزل الحق ومن ثم عرف القبيح لعل القليل من نفسه الرحمن لمن في الامكان وانه
الحجة الله من في السموات والارضين لم تنفرد ان بعين لم تزد مطمح سمائي المسمى بظهر صفات
العلياء وكل ما سمعوا من القيوم وسئلوا كما كنه ذلك ينكم من منزه وروح حقيقته كنه سبحان المستعان
في سبيل الله وتثبت بذيل المنبر قل يا ايها الذين آمنوا اتقوا الله ولا تقفوا على اعقابكم
الاسم ان اعلوا ما تم في موسى البديع انما نفي الكل من شتمات انفسهم والهمز واهم
بما ينفعهم في الآخرة والاولى يشهد بذلك بانزل في كتب المهيين العزيز الحكيم

جانب آفاق الرحمن

براهن الله في الامكان وما يكون

قد نزلت الآيات اظهرت المعاني والارواح بطون بين العالم وبشارة الامم واسم الاظم
الذات من في السموات والارضين طوي الجاهل قبل الى الافق الامر ودليل العالم ارض من
الله رب العالمين من حرف الله وبطلان امره انه من العباد ولو كان اهل الجاهلين والذوات

انه من الجلاء ولو اتي بعلوم الاولين والاخرين كذا لك غيرك على الاعلى لشكره وكذا تخليج
 سبعين اياك انما يحجز بك شئ من او سمح لك حجت الذين ينفذوا الامر واسمعوا بهواه كل غافل بعيد
 انما الهباء لاهل البهاء الذين تسكوا بالعلماء المحمدين وانقر لواء الى الاغصان النخيرية
 بسبحه تعالى الاعلى

سبحانك اللهم يا الهى تشهد انى انك انت على كل شىء قدير
فقد ظهرت منك اذا يا الهى فانظر هذا العاصى الذى ظهر ظلم يزل كان فانظر الى شطر قفرك
وعلى متوجها الى فن نفسك وروايتك واني يا الهى من اول يوم الذى خلقته بهر كره وحيثنى
من حيث جود رحمتك ما توثبت الى ابد ووكى وقت في محابة الاعداء بسطتك
فقد كره ورويت الكلى الى شىء على سحر نو حيدك وسماء قمر تغربك وبارودت في ايامى خط
نفسى من خلقك خلقك على الامانة وكرهك بين برتك وبذلك وروايت الاصل احد من خلقك وكم
من ايام يا الهى كنت فريدا بين الذين بين جلودك وكم من ليالى يا صبحى كنت بهر بين
الغافلين من خلقك واني سواد الناس وارضاه كنت يا حقا بشاء نفسك وارضاه وكره
بصلاح وكرهك في ملكوت امرك وخلقك ولوان كل ظهر منى لا ينعى سلطانا غير وحدانيتك
ولا يلقى لك واندك فوخرتك يا محبوب لم حبه نفسى وجودا فقاء وحين عزك وكن
ما يدى ان اتى نفسك بشاء ينعى فوازل ان وكن لم يقدر ان يعنى في حواء ملكوت قرك
او ان يصيد الى سائر جهنم لكانك فوخرتك يا حبه واني لو اسجد لك في القرب

الآخر الذر لا آخر له نسبت اليه انما يصنع لاجل نفسى بعيدا عن التقرب اليه واما احدهما
 على نفسى لم يلل كان محدودا بمقدور نفسى ولما اخدم احدهما من عباده بحيث
 اقوم بين يديه بوام كلوكه واما وجره وبعده نسبت اليه انما ليق فرغته لاجل نفسى
 متصرفا عن اداء خدمته ومحمدا على يمينه لان في هذا المقام لا يبرر الاستعانة الى اسمك و
 صفاتك انما الذر كان مشاهدا لك كيف اجد ان يذكرك الذر بشارته من اصدبه ناسقت
 الراسه وكونه بالصفات وجره وها وبشارته اخره وكتب الكاف بالنون وانهم سبوا
 محرم من عرفانه اعلى افئدة المقرئين من الصفات انهم من عر المخلصين من اذالك فرغته
 يا محرم بدست ميم في مخار صفاتك ومعالج قدرتك واما احدهما نفسى باجرا من عرفانه
 انك وكيف عرفان انك اذا استلكت يا الله انما الذر بشارته من اصدبه ناسقت
 واهية سبوا استعانة الى صفاته قرك واما انك بان ترتب من رضوان عنايتك وارج
 الاطمين على المضطربين من اجالك في تلك الايام التي احاطتهم اربع الاوقات من كل وقت
 بحيث انظر بفت النور من سطوة فضلك ونزلات اركان الوجود على انزل عليم من
 سماء تدبرك وبلغت اضطرارهم الى تمام اكاد ان تتخذ في مشكاة قلوبهم سراج جاك وذكرك
 وانك انت المتقدر على تشاه وانك انت المنور الكرم في الكون وسير تسع صبيح مجيد و
 صبح نجم من كل لا اقلع بارود عديم من الذين كانت قلوبهم محدودة من فضحت جاك وبس
 لان من صلبين ليعينهم ولان ناصر ينصرهم كذا لك ليس العاد لهم من ماع ليعينهم من ضررهم

لذا يفعلون ما يريدون ويعملون ما يشاءون اذا فاضر بالشيء بدائع فصرح اجابك
الذين استنصروا من غيرك واثبتوا اليك وكانت غيرهم منتظرة بدائع حكيم
وانطاعك ثم ارجمهم يا الهي بدائع رجلك ثم ادخلهم في حصن حمايتك وعنايتك
وانك انت الذي لم تزل كنت لمن اليقين ولبها المضمرين اسلك بهم
لا تحرم هؤلاء الضعفاء ممن بدائع جودك فانقاذك ولا تدخلك بين ايدي الذين ما
خفقت كينوناتهم الا من ما رخصتك وقهرك وما وجدوا راحة ارحم والاعف و
عزيمتهم الدنيا لغروها الى شان انكروا برحمتك واشتروا بفك وكفروا بآياتك وفكروا
دم اجابك وامانك فوعزتك يا محبوب اركبوا لم يرتكب احد من قبل وبذلك استنصروا
فبك وسياط قهرك خدعهم سبطك ثم سبط عليهم من ارحمهم الا بان يرهبوا اليك
ويدخلوا في خلاص غنايتك ويوبوا اليك وانك انت لم تزل كنت قاررا ولا تزال تكون
مستقلا وانك انت المقدر المتعالي العاقل الحكيم سبحانه اللهم يا الهي فاضر هذا
الظلم قدما ابني بين الضالين من شعك والسكران من عذابك بعد اذ هم منس الا
باذك وامرك قد كنت يا الهي راقدا على المهالك وموتت على قمار بدائع فضلك والحق فاك
والعقمتي بها بسطتك ومواجهك واقمتني بين عدوك شيئا اذكرك واعلم ان كل من فاك
اغرض لي اكثر برتك فوعزتك يا الهي ففنت في حوتم فانهم منهم بعد اذ انك سترهم
بهذا الظهور في حال اكرامك والواحد فضلك وما نزلت من عندك كلمة الا وقد اخذت

حمد هذا السلام من خلقك وبريتك اذا صرت ميمراً يا ابي و لم ادر ما افعلى
 بين هؤلاء وكلما اصمت عن جاليع اذكرك بخلقى الروح بين سهاك وارزاقك و
 كلما اسكن يفتخرنى ما تهب من هين شريك وارزاقك واجد نفسى كبرية التى تمخرها
 رزاق فضلك وقد عبا كيف شئت ابرك وارزاقك و به انتمضى يومك كان بصير بان
 الامر ليس بيدى بل بيدك ولم يكن زمام الاختيار فى قبضتى بل فى قبضتك واقدرك
 فذلك يا ابي اجتمعوا على احسانك ويزلن فى كل حين انفخرج به جنانى صغيرك
 وانك يا ابي اسلك يا ابي بسلك الذر باهديت المصطفين الى كونه فضلك و
 الطفاك و مستجذبت المستحقين الى رفونك ثم بك و انك يا ابي لفتح البصار من رزقك
 يشهدون في هذا الظهور ظهور منزلة فراديتك و مظهر نوار و جلال و جلالك ثم ظهرتم
 يا ابي من الظنون والادغام ليجدون راسخ القديس من قميص ظهورك و امرك على
 الابدان على انتمتع به فسرهم من نفوس شئون روحيتك فى ايام نور منظر فيك
 و مضع امرك ولا يزكك يا ابي لا تجعل ذواتهم مستحقا لظهورك ثم بك و فضلك و انت هم
 يا ابي باقى كنت بين طراد الدنيا كما جده نهم و عشرت موم با حقوق و الاشقياء و اذ هم
 الى نفسك و همش لا مشرق بدايع و حيك و الهالك و دور و على من هم ما عرفت من اذكره
 مكان مد من انك نوزعك يا ابي لا سميت لا وقد صرت جرداً ساهم قد هم
 و اسيت لا و قد دور و على راجع بضم و مع ما جعلنى عاذاً بى شمس و انك اكره

سترت وجبرت ناظرًا إلى سياتك فلما جاء الوعد وتمت النيات حركت ذيل
 الستر أقل من أن يحصى إذا فرغ من جبروت الأمر والخلق الآلهة الذين خلقهم من نار
 حبك وحمو آتوا ثوبك وباد غايك وتراب فضك أولئك الصليين عليهم السلام والارباب
 وسكان مدين البنا فلك الحمد يا الله يا غصمت الموحدين وأهلك المشركين فصقت
 بين الكل بكلمة اضري التي خرجت من فم منك وظهرت من قلم اراؤك وبذلك
 اعترض على عبادك الذين هم خلقوا بكلمة امرك ولبنوا بارأؤك بغوا في الاعراض التي امام
 اخبروا بك وبأياك وحاربوا بنفسك فوعدتك يا محبوب يا ابن لقدر القلم ان يذكر ما ورد
 منهم على ظهر امرك ومطلع وجاب وشرف الهالك فلك الحمد في كل ذلك وافي فوعدتك
 يا الله قد كنت مستأنفا لما قدر في سماء فضائك وكوت لقد ترك الآن يا رب وعلى سبيلك
 هو محبوب ذاق ومتصور ونحسى وهذا المكين الأسجد لك وتوكلت انا الذي بالحق سجدت
 من كل من في السموات والارض وبين اجزاع ولو يرد على صفة العالمين في اليت كان
 جسدته حين التمر في الفلك وحي على وجه الارض بين يدك وشهد في كل حاله التي بها
 شهدت المعجزات من ممالك الصغف من خيرة خلقك فلك الحمد يا الله على قضيت
 بسكان فضائك وتكفني بقدرتك واسمائك بسلك يا محبوب يا سيد الذي رفعت ليلام
 امرك واثرفت انوار وجهك بان تترك على وعلى المخلصين من ممالك كل جبر قدرته في
 الامام ثم اجعل لنا مقعد صدق فذلك بين يدك ككوت كل شيء وانك انت المقدر

العزيز الرحمن

آقا علي صغير

للاقدس الابرار

هذا القاب كريم نزل من لوزن جزين عليم اذ لرحمة من صفنا واذكر طماعين يا قوم جوابا
 من يدعوكم الى الله ولا يفتوا كل مشرك حينئذ ان استعدوا للاصحاء كلمة الله العزيم بها
 انجذبت قلوب المتمردين واضطربت افئدة الذين كفروا بآيات الرب بآياتهم اهل البيت
 قد قضت بسا على الحق واما حق الحق من اصبح الاودة بكم العزيز المجيد قد نصب العرش
 اذ اضطر الى ان ينزل من العارفين يا قوم دوا البور هذا العلم اتي من سماه الاضواء بسا
 عليهم ان الذين يدعونكم الى الطغوت فلا تروهم خلف وحم من اصحاب البهيم حاله من
 عاصم او نفس من ماض لا در بكم العزيز العليم ان اسرعوا اليه قبلوكم ان سخطكم عن الذين
 كفروا ولا يفر بكم الى مقام لو تروا لشعرون يا افاضكم سجدوا للعزيز العليم ان افرح بما
 بهر منكم من التمس الاعلى ان هذا النفس كبر سبع سجدة ربك في العباد والايام
 قل لك الحمد يا محبوب العالمين ومصور في السموات والارضين

سر جاب م علي صغير عليه السلام

هو القصد السليم العليم

قد شهدت الفرائد السلطة الالهة والتمتدح ولكن انكس الرحمن من الميتين قد علم

العبادة بانتمت اليه الكبر والذين يشيرون على منك الارض ترابهم من العاطلين قد شرح
 بحر الميثاق بين الامكان ولكن التوسم في جهنم قد انما افق العلم شمس الكبر والسر نان طرب
 لمن توجد الربا وبالعلم فدين نبيها الله با ابلت له المقصود واداء عرض من كل حاجه بمعية
 جليل عناية ربك وفتكك بهر العزير الهدى لك فذلك تحت شمس الوحي تحت شمسها وتكون
 من الصالحين على خدمه هذا الامر العظيم

حسب لامل صغر عليه به الله

هو انك اكر في الليالي والايام

كتاب انزل الروح الامين من ليد الرب العالمين من آمن به الله فانه يكافأ الخبز
 والبرقي اخر الله من اصحاب السعير يا مشر النار اسعوا ذوا الله مالك الاسماء انه يدرككم
 ويامركم بالاستقامة الكبر في حسنة الاسم الذي به رأت اقدام العارفين قد فتح باب السعادة
 راكباً على سحاب بسطة وفيهم قل انظروا انظروا يا مشر السحاب ولا تكونوا من الظالمين
 انصروا بالحق ولا تكونوا من الذين يروان الايت ويكفرون بها الا انهم من المؤمنين يا صغر
 قد صغر يا رسلة قبلناه فظفوا من عذما تشكروا تكون من الميامين كل لك الحمد يا الله
 العالم وملك الامر باذكرتم في سجدتك اللهم وقلت سبي يا رسلة اليك والاله انبت
 الصغرة الكريم انا وكرناك وخلصك اولئك انعم الله على مناجاة الى ارض الله وفي السنة المانية
 ان ربك لا يعزب عن امره من شئ وهو الغفار العليم

سرچاه خجاست و افعی صفر علیه بها و الله

هو انشا الله الخیر

یا اجبا الله یا مسرأ الارض وارو شد بر شما آنچه که سبب حزن و افسوس است یا من قبل
اصغر قسم یا که قدر که در منظر کبریا پس باقی اعلی قوت میفرماید اگر با من خاف اقل از
سم ابره انگاه شوند جمیع خود را در کف از تبیین الی الله میبایستد موجب در یکدنبالین هم
از مشقت خود فغانند چه که فضل بختی است در باره ایشان اگر بر تهر ذان ظاهر
شود ارض غیر ارض است عده کرده است لهذا مظلوم حاضر و انزوا ملک یا منجی بود که
ان بشکون من الحادیین بر خدایت امر قدیم تا بستاند منی که در مفسدین از ان ظلم
شود و هر سخن که ساکن گردد بگو ارحم اهل به ظلم امر استوار از ملک استماع نماید و
ان الظالم اراد ان یطغی و لکن الله اوتد و بالحق و اراد ان یجحد و لکن شعلت به القدره
واراد ان یفشیع امر الله و لکن علی بالارض به امره ان الظالم فر دهم و کتب علی العین
سین و مسکن ارض را از قبل مظلوم بگیرد بهسان زود است در کلمات و صفیات
و ادبها ظاهر شود و هر یک هم خود را در آن سبب الهی مشاهده نماید آنکه هو الله و ارحم

الیه علیه و علی من سبک من الذین

اتقوا الله الا فی الارض

فی هذا اليوم الیوم

سرچاه جنب آقا علی صفیر علیه بهاء الله

هو الظاهر الناطق المشهود

قد شهد قدر الاعلى انه لا اله الا هو وشهد انك في مقام الابرار قد ظهر الوعد واتى
المرمود بسلكان مبين قد شهدت الاشياء بما شهدت به لك الاسماء ولكن التوهم
اكثرهم من الغافلين يسبون الآيات ويكفرونها ويردون الوار الوجب ويسرونها
بما يتصور كل عالم مربى كم من عالم احجب كم من جاحل اقبل الى الرب العالمين
فاسبى بك يمين بك حدث حمالة الامر على الاطفال وباسمك ارفعفت الاولاد
اسئلك بان تجعلنى مستقيماً على امرك على شان لا تمنعنى شبهات العلماء ولا مشا
العرفاء انك انت المقدر على ان لا اله الا انت النور الكريم

جنب على صفير عليه بهاء الله

سبحي الذكر الحاج سحر العرفان في الامكان

سبحي الذكر انزل الآيات واظهر الآيات والقوم هم الميقنون بما قد اتى اليوم و
ظهر القديوم الذكر باصوبتك ختم الرحمن الممتوم ولكن انك لا تعلمون برون آيات
الله ويكفرونها ويسبون بيان الرحمن وهم الميقنون انما سمعنا ذكرك اذكرناك وشكر
ركبك ملك الوجوه بما قد جبر فرقت الروح وخرج سحر الحكمة واشرفت الشمس من افقها
لكن التوهم اكثرهم لا يعرفون اخذوا الهواهم سر منين عن الله رب كان وما يكون يا

جرت فيها الرضوانا ليلئدبك الى جبرئيل وانه لهما العزيز الكريم انه لمن ينفع نفعاً
 من بامسج فخلد من اعطع من العباد امطار رحمة الله ما من الله الا طوبى ليعمل ما يشاء و
 يحكم ما يريد كذا لك نزل الامر من سماء اعظم السبع المربك وتكون من المؤمنين
 ان الذين هم كانوا في غفلة عن لقاء ربهم واعرض عن جلاله اولئك لن يرحمهم الله في
 الدنيا ابد وفي الاخرة لهم عذاب عظيم فسوف يرحمهم ملائكة العذاب الممومين
 فبئس شوى المرصين كذا لك فصلت لك الآيات وحشرنا حافضاً من لدنا نيك
 تكون من امم كرم والروح والبهاء عليك وعلى عبدة

الذين تخلصين

جانب ولا آفا بابا

هو الاقدس الاعظم الاعلى

تذكر من توجب الى محبي واصل الى افق وسبع مذاق واجب سوليه اذا عرض عنه كما غفل
 بعيد انا دعونا الكل الى الله ولكن الناس اعرضوا ونكروا الا من شاء الله رب
 العالمين كم من عبدنا في الفراق واذا اشتقت شمس الوصال من افق الظهور كغير
 بلا القر والجنير طوبى لذي شتم وجد عرفه ولذي بصير رانا افق ولذي راس ان اعطى
 بتناقي ولذي علم سرح الى بحر علمي العزيز القديم يا ايها الناظر الى الكون انا ذكرنا
 فصولاً من فصولنا وتذكر الذين سرعوا الى رحمت الرب في ايام الرقص وكانوا من الفائزين

طوبى لمن ركب حرف نصي وقامت على خدمته امرى ولطقت ثباتى الجميل ان
 نوصى الكل بالاستقامة اكبر ونسل الله بان يؤيدهم على الاراد ويكتب لهم من قلم
 التقدير ما ينبغي سلطان العظيم طوبى لغنى الفقر في سبيل الله ولتقوى اخذه انصف
 باور وعليه من جنود الظالمين طوبى لمن سبرنى اباسا والضراء جباله يشهد تلى
 الاصل بانه من المخلصين لا تتحزوا عاود وعليك ان افترجوا بهند الذكر العظيم انه يدرككم
 بالافرح به عرف المحبوب في العالم يشهد بذلك اسم الانعم الذي يطق انه لا اله الا هو
 الغر والفقير الكريم كذلك ولعل الذي وطقت حمرة الاسر ولكن القوم اكثر منهم من النافذ
 البهاء عليك وعلى ابيك الغر اقبل وعلى اخوانك الذين فازوا بغرنا ان الله في يوم فيه
 فرغ من في السموات والارض الا من اتى الله بنورين وبشرهم بذكرهم بانه تم
 الفرح الاكبر في ايام ربهم العزيز الغرير

سر جاء وحب واغابا

العلق العظيم

طوبى لك يا من طقت لك من جهة السجى آيات ربك هذا من نصلي عليك لتكون من مشاكين
 انه في سجود البلاء ارجح الاضداد الى الله ما لك يوم الدين ان تتكروا في الامرات الذي
 تكبرونه في منزل من التفتد كروه بالكلية في ايام معدودت ان احرض وتولى بعد ما
 جاء الهمر فاحضوا عنه وابتكروا بكنكم الى الله رب العالمين قد سبقت رحمتي بنفسى

ان فاستدوا بكم في الاخلاق هذا خير لكم مما في السموات والارضين قل ان اجنبوا
سببا نراهم ولا تضرهم والناس يدعونكم الي ان تار القواله وكونوا من المسلمين

بسم جنب آقا بابا عليه بهانه

بسم المستقر على العرش

کتاب نزلی بالحق لمن فاد نور الله المبین القیوم لیاخذہ الفرج علی شان یوم
علی صرة امریہ ویتولی یا قوم اتبعوا من انیکم لیسبغوا کسود ان الذین احبوا من
انوار العرش اولئک لا یسعدون قد خسروا فی تجارتهم وطم قوم عالمون ثم علی ذکر
ربک بین السبل لعل یتوجهن الی الراس فی المبوب علی من قبل الیوم وویل لکل
سرفس یتبع کل مشرک مردود ان فرست بلوح الله فضع علی راسک قل یک الحمد یا
الهی یا منکر علی ذکر کلک الاعلی شهد انک انت الکریم الغفور

جنب ملائکه بابا علیه بهانه

بسم یق خداوند وانا

نصابت دخی عالم را عاظم نموده و لیکن مبارک از آن قافله و محبوب آنچه در کتب از
قبل از قلم اعلی سلطه کل عاظم و حمید و لیکن شیهت مریدین و اغراض منکرین
همس از آفترب منع نمود و از عرف بقا محمود فست امروزه هر نفسی با شرافات
انوار آفتاب ظهور فاخر شد و از مشرقین لدر الله نرگور قل کلک الحمد یا الهی یا

ولم يزل يهدني وزرقتني الى صراحتك وافتاحك وفرحك ووصالك استك يا
تجملني ثابتاً في حرك درستی علی سرک وقاتنا علی غده اولیاک انک انت الخیر

الکرم لاله الانت انفعولہ الرحیم
سرچاه جنب ملافا یا علی بها دار

حقیقه الهمهین القیوم
هو الله الامام وجوه السلام

یا آقا یا علیک بآراء الایمیر حل لعدم من ینذیک فقم لا الاصل وحل تعرف من
ای افق من هذا الافق المشرق المیر افرح بغیة ربک بما تحمک علی ذکرک برقة
البرهان من لمر الرهن لیریک المقام تسع من الفرات لک قد رب العالمین قد جزل
فراست ارجو عن یمن العرش وراج بحکم الفضل فضلاً من لمر الله المیزان المحید طوبی
لمن ینذ انذ القوم فی یوم الله واخذ کس البقاء باسمی الله وشرب من ماء الله
عالم مریب انما معنا نذک مرتة فی اللیل واخر فی الیوم وتارة فی الاسرار ان ربک
یسمع ویرى وعلو انصال العظیم الخیر لا یمیز من علمه من شیء لیفعل یا رب لیست
من منده ویکلم ما یرید ویر القدر القدر النظر ثم اذکر ما ورد علی القوم اذ کان فی سجن
تحت اسلسل والاغلال ونصره الریح والنیب وشدة لاده واخرج لبنا تحیرت
من شدة العارفتین فیا خراج اقبل فی الرزق ولا یبلغ غیره انزل الرحمن فی اخر قات

ولفخ فی اخر ولفصح الطور یون الا من شاء الله رب المشرش الضیم وخرقا الاحجاب
 باصبح الاقصدار وانشفا ما کان مستورا فی کثر قصه الله الفرد الواحد العزیز
 العظیم کذلک انزل الایات وارسلناها الیک لتجد منها عرف غایة ربک المشرق
 الکرم اذا بلغت وقرئت ول ویک شطر السجین وقل لک الحمد یمن فی قفصک
 تمام الامم ومن انصبت ویک قنطر العالم سنک باسک انزی بهجرت القلوب
 ونورت انیب استشهد ان تؤید فی علی یا یخروج یعرف رضاک ای رب ترنا
 مقبلا الی سماء قطاک وشیئا برأ واد جودک وکریم سنک بالقر برأ واد
 خرائص الظالمین واخلقت اشد العبدین وبعثت من فی البیوت وخرقت
 خایة الصدور ان ترفعنی باسک بین عبداک ولقیننی علی خدک امرک بن ملک
 فأنصرنی یا الهی بالکلمة والبرهان انک انت المقدر العزیز النان یا ایاها الناظر
 الی الوج طوی لک ولعلک قد قرئت بالافان به اکثر العیال نذر شید ویکبر
 سبارک لیک لیک یا مقصود العالمین فأنز شدی مقصود از عالم سع وایض شاهده
 وصداء ندی الهی وانی ظهور کرده هست وکن بیه غافل عمت وفضل الهی را انکار
 نمودند وبنیت عرفان ومانده الیقان کافر شدند و بسبب منع بیه وعت
 آن عاصر عصر بوده اند سبحان الله مع انکه بعد هزار توح وندید وکار از مقصود این
 ظهور موعود وقلکش است سبقت بنمودند وچون ظاهر شد عمل کردند آنچه را که طراز

آواک و طلعت اول بر بر باد مقرر اجتهاد نمود یا ایها المهندس بآیات و الطائرین عمار
 حتی جدا نماید بنا به ضرب قیاس باوهم مبتلا شوند طوبی از برای نفسیکه خود را
 از قصص نیکو رفته بین عباد مقرر نمود از برای جهاد کلمه طیبیا قل الله اعلم بآیات مبارک علی
 البقیه تمام اید و البقیه هم تمام لایسفی الایک و البقیه هم تمام لایسفی الایک و البقیه هم تمام لایسفی الایک
 بافسوسم و لا تخفهم من باب فضلك و لا تخفهم من سحر یا یک انت الذر شهت
 الذریت بسجودک و عطا ک و ابدتک و اقدارک و فوهم یا اقصی طوبی الاستقامه علی امریک
 و الرجوع الی رب الطعمرک و الاذیه امام و یک انت الذر شهت لاله الا لاله الا انت
 المفضل ذو الفضل العظیم و البقیه فی العظیم اولیاء الذل قبل مظلوم بگیر بر بنایید
 نصرت بگیر ایشانرا درست نماید و باینجهی که گویید مستثنی که از بایک سر هفت
 حاصل شود عالم وجود و این طائر و این طائر باید اولیاء الا لاله الا لاله و این
 عباد حاصل را باینجهی علم و حکمت الهی راه نمایند سبحان الله انما قدرت و هم شیخ از ایشان
 برزد و آیات بنای اصطلاح نامزد و حاصل و حکم طوری غیر سر و حجاب بر دشمن خود برسد
 بعد از آنکه بکلامی کند و این ذنب و این ذنب و این ذنب و این ذنب و این ذنب و این ذنب و این ذنب و این ذنب
 گشته اند و حاصل بیان از کل ناقص و محجبه تر شده میشود و بعد از عرف لیم الله را بنایید
 بر آت از ضرب شیعیه و بعد از آنکه بر آت از ضرب شیعیه و بعد از آنکه بر آت از ضرب شیعیه و بعد از آنکه بر آت از ضرب شیعیه
 را در آتش موقوف بنید و در آتش موقوف بنید و در آتش موقوف بنید و در آتش موقوف بنید و در آتش موقوف بنید

قد ذكرت كل ما ينبغي الامر وطوره وعلومه واستوفى انت ربك هربا اهدا سليم
 وانما نظر الحكيم جنب محمدا عليه بهاني كمر ذكره شارا موده وناما شجبا واباحت
 مظلوم امسال و هشت و بعد حاضر عرض نمود و اين لوح اسع انور اعلى از سماء عطا نازل
 مشرب منه باسمي القيوم حقيقا القيوم و تقول لك الحمد يا مولد العالم ولك الشكر يا مفضل
 الامم يا ذا كرتي في سببك الاعظم اذ كنت في سجود الاضران يا كسب الابرار اهل
 الضيق ان طوبى لك انك يا شهيد يا شهيد بالكر و القديك يا نور نور العرفان تسلسل
 الله تبارك و تعالى ان ايقدر لك نورا ميسرا ام و جهك في كل عالم من عوالم الله هو القدر
 العزيز الوهاب قد اتي في هذا المين ما كان مكتوبا عن الانوار و مستورا عن الارواح
 باراد مشرق فانية ربك ان لي فتح باب العرفان الالهيك واجيك لعمر ربك ذكر راجح بحر
 العرف و مطهر من امس الله تعالى الامور و ملك ملكوت الاسماء قد احاط بها فهذا المين فضل
 ربك و لخلق تكملة الاعلى و قال الهاء عليك و النور عليك و الروح عليك و انفتحت الوحي
 عليك و فوحت السموات تسلسل ان ينزل عليك اكمل الاجيان رحمة من فتره و فانية من
 لونه و يجعلك من الذين ما شرواح اصفياء و انبياء في العرف و كس الاعلى الله هو
 منزل الآيات و مظهر البينات و ملك الاسماء و الصفات يا ايها الذكر قد فزت
 بالانوار الاشياء اشكر ربك مولد الاسماء الله ذكرك يا مشرق نور البينات من افق
 الارواح و لدك السر مش و قال الهاء يا مشرق من افق هذا البها عليك و علي

معك ويسبح، ذكرك في هذا الذكر العظيم والثناء العظيم ان البحر اراوان ايطر باسراج
 اخرى يبشر لولياء البرية ونظرة وعطاء الله ما من الا اهل الفضل بالمشاء وبكلم
 ما يريد وهو الامر الحكيم الذي لم يبد فانه ذكر الله الاضطر وشرب رجوت الوحي من بيان ربه
 المستحق الكريم يا علي قبا صخر قد فرغت بذكر الله ما لك القدر من قبا هذه مرة اخرى
 شكر ربك بهذا الفضل البين طوبى لك من شكك بالشكر في ايام الله مولو المومر والارض
 من المومر من المخلصين في كن في العظيم قد انزلنا الايات وفيها المومر والحكمى الشئ
 بها حفظا بغيره وانما هم بالحق ولكن القوم الكرم من الفاضلين خذ كتابا بقدره من
 غدى وضع يده الذين انكروا رحمة الله وكفروا بما نزل من عنده الا انهم من الغافرين
 اياها من لادن عليك وعلى الذين اخذوا ما سئس فضلى من يدعاتي وشربوا بهذا
 الاسم الذرى بارقدهت فرالص الشكرين يا محمد قبا حسن صياها من يوقا قصد مقام
 اهل نوره انه وحط طار ارض باسيف لفضاء لهادو فليكل لجا كره انه اراوا ان
 ليظفوا نور الله بغيره يا هم ولكن فقوم من غير ستره حجاب امام احزاب قائم لم تصد
 سطورهم ولا صفوهم نطق بما امر به من لادن امر حكيم سبحانه الله مع انك كل هذا المستبينة
 واما ما راويه انه عندك برام من والى قائم من ليصينا الا ما كتب الله ان سوف
 يروى من جزاء اناهم مدلا من لادن حاكم خير لا سحر من شئى سكتفى الدنيا ولولا
 امرنا وضرنا على كذا ويبقى لك لك العزيرة الحيد اياها من لادن عليك وعلى الذين

شربوا من الاستسقاء فیهذا الامر حکم المبین یا قلی اذکر من یحیی محمد قبل صین
 الذکر قبل الی لہ فیهذا الیوم المبارک العزیز البدر قد احدثت العالم نفیث
 وحق لکما القدم وککن الایم فی ربیعین قل الی الی لک انقض یا قلی وکک
 الشاء و یا قلی وکک لک یا علی صراط المستقیم سئلک یا کک القدم یا سئلک الی
 رب سخرت الکائنات و امرک الذریۃ انکرت یا کک ان کک فی ملک و سخرت فی فخر
 حکمتک ان تری او لیا کک علی ما یفهم من ملک یا کک قد قدم کل شیء قدرة فی کک
 انک انت الحق و علی انت و لا ال الا انت المبین علی من فی السموات و الارضین و کک
 زینا سماء اللوح کک الی الی امر من لک و فضل من عندنا طوبی للعالمین
 و طوبی للمتقین یا کک یا ملک یا کک یا کک ان کک کک بک بک من الی و
 تم کک یجلی و لک فی کک و کک فی کک و کک فی کک و کک فی کک و کک فی کک
 علی خدمۃ امر من ملک و سخی سجوان روحانی فی کک و العزیز البدر حسب الامر
 مرسد این همیشه مبارک و سخی بان احرف ارسال شده و می شود نزد رب نورانی من
 جوان روح علی به آله الی الی و کک فی کک و کک فی کک و کک فی کک
 سر جاد جنب و لا محمد علی به آله

بسمی المظوم الغریب

یا محمد ان المظوم ینکر کک بفضل و ینکر کک بآیت الرب العالمین و یشکرک یا قلی

لك من لمرارة اعتقد الفضائل الكريم سمعا ندامك وذكرناك واقبالك اقبلنا اليك
من هذا الشطر البعيد ونوحيك بالاستقامة الكبر في هذا الامر الذي به ارتعدت فرائص
الاستقامه وانما السامع العظيم قد اعرض عنا البين من منزلة وسلطانه وكفر واثام المميز
الحجيد الا الذين سموا النصارى من الافق الاعلى وقالوا لك الحمد يا مولانا الموروث وديت المورث
والشرى باثنتنا على الاقبال فاعرض عنك اكثر خلقك اي رب تراني مقبلا اليك ونمسا
بجبل الطافك سنبك بنا الى بحر بياضك وبانوار تير برهانك بان تجليني تقطعا من
دورك وانا طفا بذكرك وانا كبح حيث لا ينعش شي من الاشياء من التوجه الى الزاد
وجك يا مولانا الموروث لا اله الا انت اعتقد العليم الحكيم

سر جـ حجاب محمود عليه بآوا

بسم المهديين على الاستقامه

كتاب نزل الحق وبشره الكل بكتب ينطق في العالم ويدع الامم الى المهديين العظم
انا وانما اقبل اليك اقبل اليك من هذا النظام الذي ينطق بشان المظفر اية لا اله الا
انا المميز المودود ان اشكر الله بما ذكرت من على الاعلى في هذا النظام الحمد وقد ارفع
السيوف وظهرت الرايح التي ههنا ما خفنا الكل به من قبل يشهد بذلك عباده مكرمون
صنع الادغام لاحلها ثم اقبل الى الالف اليقين بهم ربك ما لك الوجود وكذلك الحق العظم في
حكومت البيان طوبى لمن سمع وويل لكل غافل محروب

بسم ربنا الاله العظیم الحق الالهی

الهی که ترا می توانم علی خدمت امرک و جانت امام و همک محرمه ایانک در رفعت
 ید رجاء الی ساد عطاک و وجهی ترجها الی حق جوهر اسنک یا مالک الوجود و مرتبه
 الغیب و اشهد بکلمه التي بها اجمیت عبادک و هدیتهم الی صراطک بان توید
 من اجل الیک و شرب رجی الی حق من یعطاک انک انت المقدر علی ما تشاء
 لا اله الا انت المقدر الرحیم

هو المزیه

رسول جنب ملا محمود علیه به والد دو توب برک بواسطه جنب آقا محمد کاظم علیه به والد

سجده سید فی سنة ۱۲۰۲

شکر چاه جنب آقا محمود علیه به والد عاصم فرزند

بسم ربنا الاله العظیم الحق الالهی

امروز حدیثنا باسم اولیای الهی ترین یعنی نور سید محمد شمس ایشا نرا از بلند ترین
 نمود شهادت فدیین و اتفاق مشرکین و مضارر مستدین ایشا نرا از سحر اعظم محرم فرست
 امروز هم انسی با حق علی خاطر و لبر و غایت بهی مشک او از حزب الله محبوب باید
 جمع دوستان جهد طبع بذول دارند تا باین لقب کبر و کله علیا باین اصل است و فائز
 و منتظر باشند بهر حق در حق نظر نمایند غدیر اسرار از برای عبده اسماء که از یکدک شاید

بعد از صفائی کرام وجه است وصل شوید لایزال این عبد فانی دوست ان الهی را بقدر
 مقدور در تحت اقدس کس ذکر نموده و از برای هر یک خالصا بوجه نماید صلیبه ایست
 که حزب الربو حید حقیقی در این ایام که مشرب محقق است خائز شوند جز حق نبینند و جز
 حق نشنوند بجه که در این ایام جز حق مذکور نه سبحانک یا الایوب الشهود و المستوی
 علی عرضن سیک الودود و استغفارک بالودود و سعاد و سعاد و سعاد و سعاد و سعاد
 علی استخار علی مرک علی شان یسعون ایام تحت اقداهم متعبدین ^۱ استکمال الاظم
 و متوجهین الی ربو جهنم و ظهورهم و صدورهم و حیونهم و حروهم و تملک لایقی فی الاکمال اسم
 غیر که یا رحمن و وصف و نیک بیان یک مشرق یز الیه فاعلم ان افق الایقان ای باب
 خدا ادر او لیا یک یا ایزد قدرت یک تم حفظهم من شر اهل الدین امرضوا عنک
 و قاتلک انک انت المقدر علی شأ و انک انت الغفور الرحیم و بعد از آن پنج
 رسیده و هم چنین نامه قبل آن پنج بعد از قرأت و اخراج قصد مقام مالک الشرف
 نموده بعد از آن ایام و در عرض شد و شرف صفات نیز قول علی جلاد و هم نوال
 حواله در شرف استدره باسمه الاهی ذکر من لدن لا محافی و الی فی الدین بنده ایام
 شوقا تقریب و تعافی و عرفانی العزیز العظیم یا محمود و یا کریم الودود من تعبد المحمود
 ایچیک بیان و یک الرحمن ^۲ افق العرفان و یسعدک باسم این اثرها اذ دخل بریه
 الایقان باسم الله و انه لا اله الا انا اعلم الجبر اما تذکر الدین آمنوا من قبل و من

بعد از ششصد و نود و یک سال از ظهور فیض هذا العالم فیروز کلاهی من کلمات
 الهی را کشف است و آیه بین الارض و السماء مع الله لکل واحد منهنی است و کلمات این
 نورانی فی هذا العالم علی اصولیست که من علی الارض الامن شانه الیهم الکلم
 یا طرب الله ضیاعا سوا الله اقی بالحق و دعا الحق له اقی اشرق من غیر هذا الظهور و الحق
 با حضرت است و در مشرق و مغرب و شمال و جنوب و در هر طرف و در هر زمان و در هر مکان
 فی حق کمال و حق است و حق او شبیه کمال عالم اقی علی الله رب العالمین و حق
 با حق منادی الهی را بشنوی و در هیچ فردی و در هیچ سبب امری و در هیچ مکانی و در هیچ
 امری بوده اند چه که در شرق و غرب و در هر طرف و در هر زمان و در هر مکان و در هر
 کلمات است و در هر زمان و در هر مکان و در هر زمان و در هر مکان و در هر مکان و در هر مکان
 است با حضرت و در هر زمان و در هر مکان و در هر زمان و در هر مکان و در هر مکان و در هر مکان
 نموده اند و اکثری بفرموده آن نورانی که در هر زمان و در هر مکان و در هر مکان و در هر مکان
 آن نورانی بوده و نخواهد بود و بیسی این مریم با برکت از جانب تو و در هر زمان و در هر مکان
 علم بر وجود و علم بر مقام نور بر حق است و در هر زمان و در هر مکان و در هر مکان و در هر مکان
 نماید علم بر مقامی و در هر زمان و در هر مکان و در هر زمان و در هر مکان و در هر مکان و در هر مکان
 بیست و هشت و در هر زمان و در هر مکان و در هر زمان و در هر مکان و در هر مکان و در هر مکان
 او در اول آیه بر عرض قیام نمود و بعد علم بر او و در هر زمان و در هر مکان و در هر مکان و در هر مکان

ردس منابر لب لمن سید عالم شغول گشتند و بالاخره لغو بر آن لغو گشت آن
 حضرت رشید فرمودند و این فقره را کامل میدانند چه دیده اند و چه شنیده اند چه گفته
 اند و چه نگفته اند و این فقره را با او عبادت عربیت فرمودند و از شدت غفلت شر او اند و ظهور آن
 حضرت را از جا بلند و جابجاست میفرمودند بقسمیکه اگر نفس بر تو که انکس می شود و همین
 بر نقش قوت میداند باری آن او عبادت سیف جفا بود و در مشرق و غاوار شد
 حال علم بعضی از احکام این از ارباب عالم و غیر علم آن او عبادت را آنچه دید نموده اند و چه بین
 را حفظ فرماید در حوزت بشیر انگیز نماید تر نهاده و هر جا خود را اعظم و اعظم و اعظم و اعظم و اعظم
 شمرده اند و در یوم جزا آن بود که لب لبب لمن و قیامی عالم قیام نمودند و از حزب الله
 خود را با هم حق جل جلاله حفظ نمایند بکبریا کاسل انتفاع را با هم کایب بدایع نوشیدند
 او بستان می که عجم عالم قیام بر شمع نباشد و بسند از علم به چار شد انگیز نماید و شد
 لغو گشت غافل شمار از دستورات انوار حق تب توحید منع نمایند بکبریا بکبر بر انکس نباشند
 امر و از آب رحمت جابر و انقباض حقیقت مشرق و سحر علم و آماج بر نفس فائز شد
 او از اعلی الخلق در مرتبه حق مذکور و مکر این بایا از علم مظهر اسما و صفات جابر و کایب
 نمایند و حفظ کنند بعد از و سادگس خالص و شباهین ارض محفوظ مانند شباهین در
 اول کایب گس دوستی در آیند و به محبت اسما از البصر برند اما ناله و آنگاه من مشر
 حو کلاه یا جانی در سر چاه بیکر کم سولی عالم فی سجنه الاظم و بیشتر کم با منزل نکم

في كتاب الله رجب الاربعاء اياكم ان تمنعكم سبعت الجبال عن الغنى المسال الذي انة
 من سائر الفضل بجود الوحي ورايات الامم طوبى لمن يتوم ويلقون بيلوا ابينا خاتوا
 الله ولانه جبروا الوحي بانكم اتوا الرحمن العزافي بقدره وسدحان اياكم ان تمنعوا من
 اعلمته في ذلك الايام ضفوا الفضل والادعاه قد انما افق الظهور غير الايقان قد علمتم في
 اولي الايام فلاح به سبكان الغرور والامع والذين عاقوا المرس بالنعوذ والاصالح
 ونذكر احل الحاف الذين شهدوا باشهد الله في اول الامر اذ كان المهر مستقانا من
 افق العراق قد ظهر ما عدناكم في التزمير والالواح انما لو صيكم بالاستقامة الكبر من
 عطف الامر القبر زلت الاقدم وباللثة والبرائة وبما يقع به امر الله بين الجبل
 ذكرناكم من قبل بذكر افق ظهر سميت لا الاكبار كوفوا كالبالي في امر الله كذلك امركم من
 من قبل فمن بعد من عندكم الكتاب يا حارب الله هناك اياكم ان تمنعكم سبعت
 السلا او سطوة الامراء على العالم متوكلين مع الله فالك ارقاب البها بشرق من
 افق سماء وجميع عليكم وظل الذين قاموا قالوا الله ونا ربي الارض وسماء وملك المبداء
 والاسب تنقضي انك اين بعدوا كليل نموده قد طوفت وزيدت لدا الجهد اذ قبل ان
 جانب اذا لم ير ان ارض بظلم مفرين وخلصين را طوفت نموده وزيدت هم لعل
 انه انه حق تعالى يشا سائل احزان راقدونيا واخرت عاقرا فانه امره انسخه بقدر
 القوم مقدم است وازال في الاعمال محسوب استقامت بر سر اوده وامت نبش الله

بآن فائز شود و بشکرم قسم داشتید تا صبر کنید و او را دل داشته اند و جواب ارشاد شده بود
 ارسال را بسبب کثرت سخن برپا بود و هست حق است حد و کراهت و حق است یافت
 شده اینها بی سجدت و دوستان و جواب نام اینها مشغول گشته اند هیچ اطراف نمی
 در هر سکت می رسد و از کثرت اشتغال با خود دیگر حسد و حسد در جده تا آخر همان اولیاء
 حق باید از تاخیر آن دلشک نشود چه که غنیمت این خلاصم بن باشد ظاهر و روشن است
 فلک غمخیز عظیم و از حق جل جلاله تو نیستی تا غم تازه اند این امر خیر بر ایم الامریه به فضل
 ایستاد و شکم میزد و اینکه نوشته بودند اولیاء و در آن دلا از رسیدن خبر از دست
 اقدس خط بخند و گفته اند این فقره بعد از عرض در مقام کمال که در مکن مکن شینی بهتر است
 فائز قوله تبارک و تعالی اولیاء حق جل جلاله کمال که در مکن مکن مکن مکن مکن مکن مکن
 حقیق در کمال حین ظاهر و داخل باید اولیاء در هر دو یکجاست و میان در مکن مکن مکن مکن
 و آیات آتیه را قرائت نمایند چه که آیات محدث است و مشغول آن و کمال در جمیع جوان
 بکثرت تاخیر شده و اجتماع هم از پنج آن که از است و محل هم باید متوجه باشند اگر در یک
 محل قرار دهند غافلین گاه شوند و بسبب غرضه که در کمال خود در جمیع مکن و باید آثار آتیه را
 و مشهور و دوست محبتی لم و مفرح اند و مخلصین و مفرحین مکن مکن مکن مکن مکن مکن مکن
 و کمال من ناصر امرها و حافظی زبانه انتهی آنچه از قلم اعلی جاری شده کافی بوده و
 هست مبتین و مفسر متعجب از اینها که منافی خدمت هیچ دوستی است و بکبر عرض نماید

خانه برای کل از حق هیچ استغاثت مستی میکند امروز روز ذکر و نمازست چو که محبوب
عالم میشود و امروز روز استغاثت است چو که با عین غیر محدود و امروز روز تو حیدر حق
است هر نفسی با دوازدهش فائز شده اواز مقرر جنت در کن ب معین کتب هجده نایب شاید
با سبک مقصود است فائز گزیده و از کمال باقی نباشد و از قبح ابر بیاستاید و آن خمر نماند
سود و عالم و استغاثت بر امر اوست الهیات و التاء علی جاکیم و علی اولیاء الرضا و فی
الاطراف و علی کل رجل من رجل عن الطراط الحمد لله رب الارباب و مالک المبدء و العاقب

الح اوم فی شهر محرم الحرام سنه ۱۲۸۰

جنب ملا محمد حسن علیه بهاء الله

هو الناطق من افق الاعلى

خداوند بکریم و بقول انی الی یا اهل العرفان قد اقی الرحیم و بقول اسر عوا یا اهل الایمان
و بقوله نعم بالحق و بقول تعالوا یا اهل العرفان و یا اهل البیان و القیوم تام و حق و اکر قد
انی من کان موعوداً فی کتب الله و ظهر من کان مقصوداً المقربین و محبوب البقیین و المسلمین
الغیاة یا اهل الارض و لا تموتوا اطراء المذنبین کفر و ایا لربنا اذا فی الارض بسطنا بین کربک
ارفع مررتی و حنیف سددی و خیر برکات و خیر اربع سنین ان انهم من ذین
فر من ذین ان یفر من لمرات السزیه العظیم و علی من فی البحر لیری فی النیر علی
من ذین مع بسنخ و انزل فی هذا النین من لمرن بین عظیم الکر و اثر رب کثر الیمن

عَلَّمَ الرَّحْمَنُ قَوْمًا عَلَى خِدْمَةِ الْأَمْرِ بِالْكَوْنِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِ التَّجْدِيدِ لَكَ عَلَى فَرْحِ مَبِينٍ كَذَلِكَ
 نَصَحَ الْعَلَمَ وَلَقِيَ الْمَلِكَيْنِ نَبِيَّائِهِمَا سَعِيدِينَ دَوِيلَ الْفَنَائَتَيْنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 سرچاه مشیره جنب جبل قبل علی طایر با و اول

الاقصدس الالهی

سبحانک یا الهی للک الحمد به یلقت امرک و اقهرت سلطانک و اقذارک و ارسلت الیک رسلک و
 سبیکک و علو باروتک لبریک بعد از آنکه سجدت و بیدار عالمین من خدایک مشهده الاهی و
 انت المقدر علی شئ و لا ینفیک العلم عارونه بشیرک و حکمک بنسبت بامرک و تفعل بقریبک
 استکله الاهی بعد از آنکه الی غلبت الاشیاء بان تصرف فیها بقوا الیک و تصرف فیها فکرم
 جلالهم من امر اسفین الذین منصرفهم حریب البشر من النظر الی المنقر الاکبر الیک انت المقدر الی

الکلیم

اخت من فانه و عطف

بیم و دستگیر

انت و الله لم یزل ولا یزال انک و ترعنا من محرم الیک بیاث میده و در نقل سده امر ساکن
 بشیر الی الله چه بسیار از علما و محرم و بهادر و فقیه و غیره در علوم و فروع و از مشرق حدیه محرم و
 بدند و تو بفرمان سده و منی که ایروم ما بین ارض و سما و از بیجا و فانه مشدی از محرم و
 است میده و الله و من محبت و من حبیب مران اشیر و رر یک بعد از نقل العظیم قسم بان

حقیقت که ذکر شده در کتابهای از علم عالی ثبت شده و نزد ملائکه و فرشتگان خود پس این مذکور
 چو که در سبیلش ویدی و شنیدی آنچه را که فاشات و در محافل و دیدند و شنیدند و زود
 است که نام ختم کنندگان از عالم بخونود و اسمی شایسته به اسناد و سحر از آفاق
 سماء بیان لایح و بیست عدد کرده و در آنها آیتیک و علی الهادی و معنی اینست که من منزل
 آیات و ترک من با عهد حق و اخذان ملائکه بنی آدم و رب العالمین

سیر خجاست ملا احمد علیه السلام

سیر الهادی من ذکر باکان و مایکون

قد نزلت الآيات على من لا يحصيها احد الا الله العظيم الخبير قد سجل العلم الاعلى في مصفاه
 الذكر والنساء على من سجد واسم بالرب العالمين قد انزلت الكلمة في الارواح و جنت
 منها الانهار فلم توترني الذين عشت عموهم من انظر في الافق الاعلى و صفت فانهم عن
 اصفاة هذا البيان السمين انما تخرج الكل الى منصفهم و هم ليس من في الله نزلت و لا يكون
 من الش عرين انما نزلهم الهة الارض و في العالم و هم يقصدون انار الا انهم من الهاتين طوبى
 لمن يند الا و هم و اخذ ما نزل من كوكبا كثر في الفسح كذا لك او نيك في خلق سدة البرية فخلق من
 الرحمن انما يشكر و قل بكم الحمد يا محمد و الصالحين

سراج خجاست ملا احمد

القدس الاعلى سبحان الله نزل الآيات بالحق و من فيها البرية يستعد من في السموات و الارض

لهذا الظهور انهم صلحوا وشرق من افق مشرق ركب الرحمن وجاءت بكلماتهم وديارهم من افق
 الى افق العزيز الكريم قل يا اولي الابيان صلحوا بعدكم فيما نزل على قل من قبل الا يكون من خيرا بطرسي
 لا ورب العالمين لولا ذكرنا نزل الابيان ولولا انهم استقرت نفس ابيان عن افق الدنيا
 والابيان ولربهم بذلك كل شئ عليم انه جعل كل الابيان حديثه من نفسه وورقة من انوار
 قلوبهم عن غرض من الغرض في سبيل الوضوح المستقيم انه حين انزل علقه المشركين في ابراهيم
 يستشعرون في قلوبهم وكان ابراهيم متوجها الى دهب وقد منته كرا بذكر كرا المسبح قل انكم تعلم
 انكم ابراهيم وكنتم عن غرض من الغرض في خلق كل شئ بما احببت سورة الاحزاب انه الى الان
 العزيز الكريم قل الكريم قد استمد من هذا الاسم العظيم والروح كان موجها بهذا الذكر العظيم
 يستقيم نسب اقبل فانظر الى اسمك تعرفون ما اود الله لكم ولا تكون من الذين صاحوا في الغرض
 واذا احببت ورايهم الروح من مظهر النفس المتعالي تقصوا اليه في كبره واما كبره يوم احبوا
 اذ اتهم بسلطانهم قل لا يقرب احد من ابيان يستوحى عظمي واما رد على نفسي نعم ان
 منزهة قصد في الا امره وذكره في خافوا عن الله يدا المجهدين كذلك البناك لقد ذكره في
 في ايام ركبهم لعل بعضهم ويا خلدون كاسم التقى بهذا الاسم العزيز البديع ان اسع
 انكس عما سواهم في المكان بتم امرهم بامره ابن الدان ركب العزيز المجيد قل اني من قسطنطين
 بالدين انا اتيتم فاما اين اياكم واولاكم كلامهم ورجعوا الى الترتيب وانتم ترجعون كهم جوا هذا
 وعدكم ان انتم من العالمين قل اني من هذا الدنيا من وراة جباله واقبل نصيب المولى الامين

أنا هذا سرادق عظيم وخباء مجيد وقياب فضل علي صلواته والصلواتي أنا المنصور الرحيم و

المحمدية ملك هذا اليوم العظيم

سر جاهد حب محمد قبل حسين عليه بقاء الله

هو الشاه الحبيب

يا محمد قبل حسين قدير خير لير العظم من اقبال الى الفتح ولو قد اودى الله مني جاهد في
كنا بي وذاكرتك ذكرنا انك فضلنا من عندنا وانا الفاضل الكرم انه ذكر من ذكره ويذكر من اذناه
وبحسب من نادى وحموا العزيز الكرم هذا الكتاب من لانا اليك فيسأل الله بان يجعله
ذخرا لك وسراجا وهاجيا يكون شمسك في كل عالم من عوالم ربك انه هو المقدر والقدير
ان اشر كين ارادوا ان يطفئوا نورك يا محمد اظروهم اظروهم انفسهم وجعلهم من
الاشقيين كرم من عالم من عالمي وما وجد عرف قبضي وما صنع ذلي الا اهل الذي الفتح
بين الارض والسماوات اقبلت ومرت وفرت بهذا الامر العزيز البديع العزيز
وقت الانعام وناحت الاضمار واضطربت اركان كل جاهل لعبد ان امر في عالم
الاقبال ثم خضع باسم ربك الغائب القدير اليها عليك وعلى الذين نصبروا الله بالايمان
ولا خلايق الا انهم من الفائزين في كتاب الله رب العالمين

محمد حسين عليه بقاء الله

بر الشاه وهو الحبيب يا حسين آيا اهل عالم اليوم بكم شككتم وكم جئت ابراهيم

به خدا الامر السعز بسیدج الذمیر به ذلت الاقدام وناحت الاضام واطغریبت
 ارکان کل جاعل بعید ان اعرف مقام الاقبال ثم اخطه باسم ربک الغالب القدر
 البهاؤ علیک وعلی الثمین نصر واکثر بالادب والاحلاق الا انهم من الفائزین فی کتاب الکریم
 رب العالمین

محمد حسین غفرلہ

براساس دعویٰ المحبب

یا حسین آیا اهل عالم ایوم بکے مشکند و بکے محبت و برحق اثبت حق خود مزین
 و انظار ما بیان میکند اگر محبت آیات است انما ملئت العالم و اگر نبی است
 انما اشرف من افق ارادة ملک القدم سکر ارقوم بر سید از خداوند یک در مورد منزل
 نظر نمایند و قرأت کنید و بغیر نمایند انما تهذیکم الی صراط الکریم و تقرنکم بنفکم
 عن التواریک و لا تکون من الضالین یا اهل الارض ان آیام الکی نفطت منایید و بر
 تذکره بکے از شافرت شده قیام نمایند نصیحت قدم علی که در زمین ملک خاتم گشت
 خدا و امر تم به وضو مانند القوم امر ان لدر الکریم

جانب ملا عبدالحی

هو العظیم الکلیم

کن سب ذل من لدر المقصود الی الذمیر من بالرب العالمین یا خذ سکر خمر الین

علی شأن یخلق بین العالم بالاسم الاعظم لعل یقیمن الذین رفسدوا فی هذا الدنیا
 وکانوا من الغافلین ینبغی لکل نفس ان یبلغ امراله بالحکمة والیقین کذلک نزل الامر
 فی اکثر الاوامح طوی للمالین ان ینسجوا بخیر الله ورسوله علی شأن لایستخرجکم لغیا
 المسترکین انما نکرکم فی کل الایمان فظن من لدنا وانا الاذکر الخیر لوتجدون ملو
 ذکرکم ارجح تمرون انکم فی القطع سین کذلک نطق مولى العالم لتفر من وتکون من
 انکرین والمحمد لله رب العالمین

سر جاہ حبیب روح حبیب آقا محمد رضا علیہ السلام

بسم ربنا الله کس الاعظم الملقی الایمان

حمد و ثناء اعلی الفاعل است اسرار الیقین و صراحت در ذیل احش از مشرب است اعلی انصاف
 متدلس و مبرآ بوده و هست استخرازه و عین فاعل رحمت و احش راه نداشته و در
 این خلق جا علیرضا مقام افضل است و را درک نموده و نفس و حور ناطق و ذکر تقدس
 ذکر بنام حشر اتم و هست اتم و فو حاتم و دعواتهم و مناجاتهم بکلیت عظمت و کثرت
 و لا اذخیره نامر آن حبیب کرم رسید آنچه در آن تذکره است سر و گشت چه که نفحات
 حبیب مالک ظهور اذن متشوق و بعد از قرأت قصه مقام احدیه نموده امام و جبالک
 بریه عرض شد و بشرف استغفار گزشت حسنه انطق بکلیت انصافه اذ کان
 مستوی علی العرش فیهم سمی بجبسی قوله عز و جلاله و لا ظهور الا ظهوره

بسم الله الرحمن الرحيم

باد خدا یک جهان الله مالک الاسماء قد حضرت یک در عرض العبد المذنب لعل العرش
 فی جبین احسن الاحزان من کمال الحیات ان المیم اتبع المیم فی بغیه وظلمه سبب المول
 و اتبع من لا ذکر له فی ساحة سرائر فاطر السماء قد خسر فی علمه و ضل فی صیغہ یوسف
 یزید الخسر فی ذل و خسر ان اسمع السداد من شطر عکافه انه ینال سر فی ناموس الاناث و د
 ینال کل بالمر و التوت و باللائه و التریانه و الصندق و الوفاء طوی لمن سمع و عمل بما امر
 بمن لعل الله مالک التوقاب کفیها لک و لا ینک الذکر انک تفت مقاماً فی خلق عاتیه رب العزیز
 التوقاب انما ذکرناه بکیات لا یقطع عرفها و لا یغیرها حوادث العالم یشهد بذلک
 کتاب الله فی هذا المقام لعلنا من لعلنا علیه و علی القین فازداد و تعدد و جود
 العرفان الی الله رب الارباب بل و یحیی بشیئو متسین ملأ الارض غیر مظلوم کبیر
 برهان اولیا الازل ذکر کرده و هستند جنب جوان روحانی سید جهانی و ساقی
 و ازل نکرده و لعل العرش مشهود نامایشان از قبل رسید و جواب هم در عالمی که متدیس
 از انجا است نازل و لکن همین از عالم صفای قد عالم الفاظ نموده و یحیی معین بکار
 و دایره حق از نظر توفیق و غیرت و لفظ عفات لازل متوجه بوده است دوست مرا و میت
 میخایم بکلیت و با یک سبب بکتاب انفسه و اقبال صبا است در ارض بین و
 شین از خط بین دارد شد آنچه که عالم قریح را بهتم تدبیر نمود سبب انوار و احوال انعام

سرور عظم و هم بمرم هر دو ظاهر فاعبر و یا اولی الالبصار لدا لحد که گشته شدند و
 نکشند بوحایا ان الله علی نور و قد انعموا الصبر انهم معینا فی سبیل الله رب
 العالمین از حق بطلیم کل را باید فریاد بر جمیع احوال بصلح و موافقت نظر
 باشند آنچه در راه محرم در ظهور باشد و بنا عظیم واقع شده جزا حل حق بر آن گاه
 نبوده و نیستند از افریح آن ایام سبب انقلاب و منفی و لغت بر عباد سیکر و حکمت
 اظهار فرج و سرور در آن ایام را تصدیق نمایند یا اولی الالبصار فی البصائر قد و ما
 تمیز بپوشیده المباله و لقر بهم الی الله المک الایجاد اولیا نظر از ذکر بنایم و
 تجلیات انوار نیز شایسته الکی باشد بید عظیم یا حرب الهمت لادیم امید
 انکه نهاله وجود از کوشش بیان شایسته نام طرح در شد فائز شود و از شمار دانایان
 من علی الارض مرزوق گردند امر بنا عظم عظیم است امر آرد و عطا سرخ و قوم هم
 تابع حکمرانان باید بچگونگی سبب عظیم وجود است از من صبر و انکاف نمک
 نماند در هر حال اهل طبع طاهره و اخلاق نورانی مرصیه تا هر دو صین امر است
 طریقی لکنین جناب احمد بن من نام فی قل منایه رتبه بگذرد و ناله بر ایشان
 کمر رسیده سئل الله مبارک و تعالی ان یؤتیه علی ما یرغبه بقره بین خلق الله
 علی کل شیء قدیر قل یا قوم بر مبارکی این ایام کتب الله از قبل و بعد شکست داده
 چه که آفتاب حقیقت هم و جره مشرق و لاسخ و نور بیاسطع و لامع و فرات رحمت

جابر است در دست اندر عجب اگر نفس در مقام غایتی که بر کمال است خاسته
 است نظر نماید مالا الم الیه است بافت الرحیم و انت الکریم ناطق شود البهاء البشری
 من ساء عتقی عسکرم بالاعل البهاء و علی کل نامت مستقیم و کل راسخ ابن انتی
 نفحات و حی الکی نام معافی و باینرا اخذ نموده و لیکن بمباد غافل و در هر حین بر
 منع آن مشغول هذ من سئنه قد خلعت من قبل و در جمیع ایام ظهور بر حفظ
 نور احدیه و اخلاص نامسدر است عمر و جاهد بوده و هستند بسبیل الخدام ربّه ان
 یزین ببلاده یا یضیی لایله انه هو الغفور الکریم ذکر جنب محمد علی خ علیه السلام
 و انموده اند و هم چنین عمر مبرور ایشانرا الله المحمد بعد از عرض عمرشان بفرمود
 فائز و یک لوح انصاف بر کس از سماء شیت ربانی مخصوص ایشان نازل
 و است شد انت و الیه بان فائز شوند حیث که با عمر فی سبیل الله و هم چنین
 ذکر اولیاد خوص علیهم رباه الله الالک الفریز العطف الرؤف و سایر اولیای علیهم
 بجاه الله ام رجسولی الودر بعض اصفا فائز هذا ما نزل لجنب محمد علیه السلام
 قوله جل جلاله و علیهم بیانه هو الذکر العالم الخیر یا محمد قد و رد علی فی السمن
 الاظم مانح به حقایق الوجود قد استعمل الظالم بنار المحر و العور و اکل اموال
 الناس بالاعل الا انه من اهل الطغوت نذا شقور و اخذ الودر و اطلب ما
 ذرفت به الموضع من العیون انا سمعنا نداک نادیناک من طور العرفان

الله را اله الاحوال همین القیوم حفظ آیات و کتب هم اقرها بر بخت تنجید بها
 العلوب ثم اشرب باسمی من کاس بیانی و حقیقی القیوم الیه آمن لربنا عیدک
 و علی الذین آمنوا بالله فانک الغیب و المشهود و هذا المنزل لجنب ملائ
 علیهم بهاء الله الابرار قوله تبارک و تعالی هو العلی الاعلی یا علی ذاب ارض
 انعام المراد احاطه غوده و صبح عالم قصد اولیاء اسم اعظم کرده و قد جابره از
 هر چه سستی بحر نظم و تراغ از هر سستی به نفس مشغول و در این غفلت و چغین
 حالتی بذكر اولیاء ماطن چه که این یک شبر خاکی نزد حق و اولیایش معدوم و
 منقود لعل الله زنا بحر عالم نزد اصحاب و فائز باشد حقیق ذاب و حار و باقی
 آن باشد بیت ملکوت بل انصر از آن اولیاء از قبر مظلم بکبر برسان
 غفر رب ایام باخر رسد جدا نماید شایده فائز شود به پاینده که بعضی قبول
 فائز گردد و بطراز ابرار مزین شود یوم یوم عمرات بمانت تاخر باشد
 و بدینت تنگ که انفس مباد و یضهم با بر فوهم الله حواله فیاض الکریم
 و حصد منزل لجنب علی خا علیه بهاء الله قول الرب تعالی و لقد کس
 هو الا قد کس الاعظم یا علی عیدک بهائی خاتم عالم باب نصیحت کشوده حق
 یا غافل یغنی ان تضح اولاً فانک لعل الله قد سفاک القاء و نهب الاسوال و
 تمام بالظلم و از تکب مانع به الاشیاء و احل الفردوس و الذین طافوا الصلحش

فی مشی و الاشراف قد اخذ بذنبه و لكن اشتهر فی نفسه برف بر جزاء عله من لدی
 الله المستقیم القهار ان الله عن اتبع الحق فی ظنه و كتب صاحب بالاصحاب
 و استعمل ببناء البغضاء علی شأنه لقد است به حقان الوجود و ذرفت روح
 الاموار نسأ الله ان یحفظ عباده من شره انه هو المقدر المختار قد صخر اسك
 لمر المظلوم و ذكرک بذكر طاریت به الاحجار البهاء عیك و علی الذین استنهم ظلم الظالمین
 عن التوجه الی الله رب الارباب یا اولیائی فی الخاء و الواو بسوا ذائی الله یحرمکم
 الی الاخر الا علی و یهدیکم الی صراط الرشاد لا تمسوا انفسکم من مشرق الیومحی نسوا
 عند القوم تمسکین باسرتهم بین لمر له مالک الیوت اما ذکرناکم من قبر فی الواح
 شتی بذكر منه توتیت الافاق انتفی له الحمد و الشان و لم الشکر و البها و قد ذاکر الیوت
 یا متقی باسماهم بدوهم اسماء الحسنی و صفاته العلیا ان ربنا هو المقدر المیزر الوهاب
 ذ حلی بعلیم حلی و انما نرفما بد استی که سبب انتشار آثار او است ما بین جبار
 و این انتشار در الواح منزله سبب و منشأ اعل طبعه و اخلاق سر فیه بوده و است
 به که احوال و اخلاق که فی سبیل الله ظاهر شود جذاب الله و توب است و جذب
 سبب تشریب است و تشریب است انما حلی و تمام انتشار الله و الله کل یکن فائز
 شوند ذکر هم کرم به سبب طایع اکبر علیه السلام و نمونه بوده خدا ما نزل من سما آسمانی
 ربنا الابهی تو که حق جل و علاه و نزیلانه بسیر المنور من الافاق الاصل یا اکبر بعد علی مرت

عجبه حاضر و آثار غریبه با هر ذنب غم آن را نصیحت نیاید و سبکدین
مخون و جویان در تعبان حوت را بر دایره دست یکند ووب ویک
ما ویکل ظلم بیکل عدل بگوید ظلم کن مال مردم را بر از خدا ترس فی
الحقیقه عالم تغییر نموده یعنی وقت آن بر دلوتی را موعظ میکند و بر هر کس که از این
خود و کرمی در عالم حاضر شده که شبه و مثل نداشته و دارد نفسی که یک
فلسف عالم تقدیر را میفرشد او را خدشت عالم و بخت اسم نیاید
عمر آن بگوید یا اخیار را بخت اشوار و فخر بسیار در حب وطن ذکر نیاید
و دم سلطان ستر و طن را میبرد عبده و نیاند و از اخیار خود را میثارد
یمنی این ذبح از کاهرم و نذر کرک با اقبلت الح امر عرض غن من فی البلاد الا
الذین انقدرتم ایام الاقدار من لدر الله مولی العباد اما ذکرناک من قبر و فیذا
الطین بایات از نزلت اشرف به انفس العلم و افاضت بها البلاد او دیگر
آن ارض را از قبر مظلوم تکبیر برسان بگوید و حینیکه باین اعدا بجا و ازین اعدا
دیت مشهور بایات ما حق دشمارا ذکر نیاید چه نماید شاید فائز شود یعنی که
ایوم لایق و سزاوار است ایبار از من که تا یک و علی الذین نصبهم انما یک من
الذکر و الا انش انت رجب و المیزان فیاض استقامت ایام عظیم و بزرگیت
بیا حیف است بفضلت بگذرد یا اولیا و الله و اجاء چه نامند شاید فائز شود یعنی
که در کتاب الهی باقی و نایسده ماند الله هو اکرم و هو الکریم و هو المیزان العظیم

تسبیح آن حبیب کرم کمره از آن نفیست ذکرشان ظاهر نهایت الهی خارج از
 احصاء عبارت است این تعداد و اینان را آنچه ها و لیکن خلق غافل غافل شدند آنچه ما که هیچ
 خالق در هیچ قدری علی نموده تشبیه بکسا اهل امام الوجوه سرف بیرون جز آنها من لدن
 عادل حکیم ذکر این نعم علیها بجا آورده فرمودند بعد از عرض در رحمت عز اعدیه این آیات
 بر لعل نمید نازل قوله تبارک و تعالی عولده اگر العظیم

با صحت امروز هیچ بشیاء انظور ملک ملکوت اسما در خدب دولت دشویند و با یکدیگر
 تنهیت بیکویند و لکن قدرت میرونا خلق الهی از هر نفسیک مقام اقام عارف شده
 و بحد و ثانی مقصود عالی متغزل گشت امروز عالم را نور و دیگر و بجزر و موحی دیگر و سوره
 عود را نغمه دیگر است الهی از آن دلنور بصیرت و باری و درین لطافتین خلق ملک
 الهی بالکلی با قدرت تعالی بجز در هر خاک و اذنی با صفا و نفاک و بصیرت هدیه آمارک
 استنک بجز ملک و سواره و سوار بیاک و ابجه ان نکت لیا با بر ذغنی جن بیاک و
 بفرقی ایک و بر ذغنی با نره سوار فضل ایک نیت اشتیاق اکبریم بهیه عیک و با ایک
 و اخلاک و اخلاک من الممره رب من فی السموات والارضین انتهى ذکر دالره و ضلع
 و غلابین المومنین بغلابین و حبیب که علیهم بجا آورده اند بعد از عرض تمام وجه
 مولی الهی این آیات مبارک است از سماء فضل نازل قوله جل جلاله و هم نواند با هم
 رضاء الله بجز بیان مقصود و اینان را نرسند و از در حق محترم بت سیر و تسبیح
 از اتم و ضلع و اینین کل بزرگ است اسما نرسند با ایند که سلاک نمیناید و کار عالم و ما
 عند الامم چه که ذکر الهی و موح بر دلم ملک و ملکوت باقی و دالم است و ما دوش لغلاب

در کتاب الهی مذکور با اولیاء الهی همت نمایند شاید بکلمت دنیا نفوس غافل را
 آگاه سازید و از کثر استقامت نبوشانید تمام استقامت مقامی است که
 اگر با صوی الهی کامل داده نمایند نفس را از هر طاعتی منع کند خود را عاجز نشود
 نمایند از امت مقام اعلی و ذروه علیا و سدره حمرا طوبی لمن نبذ العالم و اخذ
 بالعزیز من لدن امر قدیم

یا محمد قبل حسین یا کائنات در فضل و عنایت حق نظر نماید کائنات از هر طاعت که نشد و
 عطا نفریند تو بجز عرفان فائز نشدی در سبیل و فناء در جهنم او هم مستحیر
 قل لک الحمد یا الرحمن فی السموات والارضین و لک الشکر یا من فی فضاک زعم الایمان
 والآخرین قد هدیت من ارباب الدارک و ترک من قصد غیرک اشد الک
 تسعیا بارتقاء و شکم بترید لاله الا انت العزیز الحمید حسین یا نازع طوبی از برای
 تو چه که حجاب و غم را بتایید الهی در دیر و سبب حاکم را بتاییدش خرق نمودی
 از حق بطلب استقامت محتاج نماید چه که نا حقیق در کین بوده و طاعت و توحید
 بر هر احد منتظر ظل الهی الهی نزد فی نور معرفتی ثم اخفی جدر تک الهی غیبت
 الکائنات لئلا یزل قدمی من شبهات المرعبین و لنساق الی عقین الذین
 تقصوا شیائکم و اردوا ان یموتوا علیک من فرات رحمتک و سببک الضاحیه
 بواضح البین انقی ذکر سبب زبانت و طوبی که بکلمات انوارم فانه
 نموده بودند و این لایم که ششم ششم و سبع الثانی است شش شات از روزگارش
 از قبل آن حجب روحانی زیارت بمرآت و بعضی قبول فائز گشت حبشی

والبیاب و لمن ناز بهذا الفضل الاکبر و الفضل العظیم ذکر محمدی جانب حاجی
 محمد کاظم علیه السلام نموده بودند و هم چنین اخبار ایشان را در دستگیره و فتح
 شده بستان الهی و طبع آن نفوس را از شاطی سحرانیت و دیانت
 و عدل و انصاف محروم نموده الیکاش باستغفره ختم میشد لا اله الا هو یوم باقر
 ناهق و بکنه و تمسک نفسیک یعنی فیت که معروف و از نفوس معروض در این ارض بوده
 محض عنایت و حفظ او را سر خروج فرمودند بمرتبه کبریه رفیع مثل خدای متعال
 و بشریاتی تنگ جسته که فرخ بگرا از هیچ استیاء ظاهر و عدل و انصاف نوح و
 نذیر مشغول حشره من سته القوم و لمن تجدد بستم تبدیل حاجی محمد کریم خان
 کرمانی در هر سنگ کتاب را نوی نوشته و هم چنین شعری مصر بعضی گفته اند آنچه
 که جزایش نزد عادل حکیم ثابت و محقق و جز این عینیه اند نیاید و تمامی پیروز
 و هم چنین سپهر صاحب تاجی نوشته آنچه که قلم از شورش سخن پناه برده بار
 این مورد و باطن سبب اعلا کله و نشاء امرالیه بوده و رحمت یسئل الخدم و ربان
 یزین عباده بالیقربهم الیه و یطهرهم بالعدل و الا انصاف انه و یقاد و متصور و عو و تواب
 الکریم جیب روحانی جانب آقا محمد علیه السلام و عنایت نامها را شارحین بعد از او
 و در حجت انفع اندکس حریم مرض شد فی الحقیقه آن نامها سبب ظهور فضل است
 عینا لمن نازد لکس بیان ربه الرحمن یشهد النجاة من القهر بین فی کتاب الله
 رب المرش العظیم خدمت اولیای آن ارض از منیر و کبر انماش و ذکر و تکریم و بها
 برشانم و از بهر حریم جلیده و میطلم جابر و جز سر و در و کسل تعالی آن

بخطوطهم سجوده و یسبغهم کاس الیستغفار من الذنوب عطاء الله حوال الجواد العظیم غفرنا
 سر: الله روحی تراب قدوم الله ان جیب روحا و تسبین و اولین
 مذکورین علیهم بهاء الله را ذکر میفرمایند و از بر هر یک نعمت باقیه و مانده سنانند
 حق جانی و سلطت بیانیند الله هو الله لا اله الا هو منزه عن مکان کموننا فی العلم و مستور عن
 الابصار الله هو المولی القدر ذکر جنب حاجی ملا بقصر و حاجی رضا و آقا محمد حسین و آقا
 علی عظیم بهاء الله را نموده بودند پس از عرض امام وجه مخصوص هر یک نازل شد آنچه
 که بکسایت ابهرت دست میبردند طوبی طافانین عذرا منزل باب حاجی ملا بقصر

بهاء الله قوله عز وجل يا ابراهيم اني جعلكم نبيا و جعل بر حانه عوذا لذكر العظیم العظیم
 يا محمد قل يا قمر اسمع ذاء العظیم الله فخر بالحق و الحق نام و جود الاسم الله العظیم
 العظیم قد تمت حجة الله علی خلقه و بر حانه علی عباده و لكن القوم اکثرهم لا یسمعون
 قد فاضت عین المحیرین نام و جود الایمان و حر فرشت از حق من نعم الله رب العالمین
 و ما یکون عندنا یوم فی سطح نور الایمان من اتفاق سائر الواح ربک ملک الوجود و جود
 لعین فاضت بالانوار و الاذن سمعت ذاء الایمان و لید اخذت کت یا المیزان انصر
 ربک با کلمه و ابیضا ثم انفتح ابواب القلوب باسمه العزیز الودود و کذلک اوقدنا مباح
 بیان فی مشکوة حکمة الله ملک العزیز و المشهود قد سمع الله نداءک و انزل کلمه فترت
 به ایمان الیها کمن نداء حیک و علی الزین فاضوا بر حانه القوم

و عذرا منزل جنب حاجی رضا علیه بهاء الله

بسبب الترتیب حاج عرف السردان فی الامکان یا رضا قد حضر اسبک فی السفر الیهی ذکر کذلک

بما فوج به عرف غايه ركب ملك الزمان قل لعلك ان البحر راج امام الوجوه ورجع
 عرفك ان رب الارباب طولي لمن شاعده ووجد وويل لمن انكر ما نزل من سما
 عطاء الله ملك المسدد والياب انك اذا قرئت لقراءه اياي دمت عدة انما هو قل
 التي التي اشهد انك انهمت نفسك لمن في الامكان وجرى فوات رحمتك
 بين الاديان اسفلك بالوارع شك الا عظم وهدايرك يا ملك اقدم ان تجعلني
 منقطعاً عن دؤوبك ومنسكاً بسجل فضلك اي رب نزل اوليايك بين الظالمين
 من عبورك واصفياك بين الشكرين الذين استنوا بنا بالنضار في ايايك اسفلك
 لقد تركت التي احملت الكائنات ان تحفظهم بجودك وتضرع بقدرتك انك انت
 المقدر على كل شيء لا الا الا انت العزيز الوهاب وهذا ما نزل في باب محمد حسين
 عليه السلام بسبي الزبير اكلوا المناك بين الارض والسماء يا محمد قل حين انظروم
 بين اهل السلاطون قوتهم نوره وترا ذكر مناديه كذا في سحرات ذكر الهربش شمس
 اشتراكك شبهات اهل نفى الفتح وترا اذا فوق طامع ثماره جميع اهل عالم مضطربوه
 وحسنه وچون تتر ظهور اذا فوق سما طود اشراق من كل اعراض غلظه الا من شاء
 ركب هكذا مقتود عالم را که ترا بر اقباله بغير فرمود وترا ذکر نموده بايتيك فلهذا است
 در كتاب معين - يخفى ان نقول في هذا التمام كما الحمد يتصور من في السموات والارضين
 وهذا ما نزل في سبيلك يا محمد

بسبي الزبير اشرف الارض والسماء يا علي عليك بهاني امروا بر رحمت الذي
 كل حين عطا ميفر ما به اسفلك را که سبب علت انبت سببها صرف وصالني است

آفتاب کرم رخسارم و جبهه عالم مشرق و لایح و لکن قوم غافل و محبوب الامن الهی
 میرا اقتدار و بکب الهی من الکرم از حق بی‌ظیم اولیای خود را تا بدید فرماید بر او را که بخشش
 را که بخشش لعل اگر اهل ارض تا نرسوند لعل فانی یک کلمه از کلامش و انوار آن در ملک
 و ملکوت حرارت کل از امانه هم با نند که تنگ نمایند قل الهی الهی لا تمنعنی من
 نیروی ایاک ولا تجعلنی محروماً مما قدّرت لا مضیاک ایشده انگ انت الکرم
 ذوالالباطیم انتی قد مشرق نیر الیود و الکرم و شجلی بالواره مثل البلاء و ضیاء
 واجبات طلی لمن تنور به مقتضای من دونه از من الفانزین فکتب ان در بره
 والواحد فی القدر منایت و عطا بختی رسیده که قطره مقام بحر را جانوا و ذره
 مقام شمس را اینها هم فانی لا مال مرض نیاید الهی الهی لا تحرم ملک من کوثر استغاثه
 علی امر که بحیث لا تمسکهم الا ساد من ملکها و در انتقام حکایتی بنظر آمد عرضش محبوب
 است و آن اینکه سید لعلی نامی خد سینه قبل بخنور فائز مدتی در این ارض
 ساکن و بعد از رجوع در عرض راه بحین تمام سرف به خود رسیده سوال از او نمود
 از کجا میائی ذکر نمود از کجا گفت چرا سخن بزه نیر و نیر زبانی و منی فقه است
 باینکه جمیع مراتبش از استقامت و ایمان و اقبال بر باد رفت و بعد سخن بزه فیه
 باینکه امر اجبت نمود باینکه کتب کتب سبمان که چگونه بود در محبت الهی یک
 کلمه از صراط مستقیم ربانی منحرف شود و حال آنکه خود آن شخص آگاه بود که حسین مذکور
 از جانی اخلایع ندیده و ندارد و اما در جزای احوال است که انسان را با وجود راه نیاید و از
 نور یقین محروم می‌اند و امر و ز اهل بهار که خلیج است که شسته اند و قصه بحر معانی نموده

جمیع عالم را در یک قدم گذارده اند و قدم آخر بر مقام عظمی الامر پیدا کرده است و رب العالمین
 و استقامت نفسی هم از جز با چند سینه قبر گریخته رفته و در اینجا یک کلمه میگوید که از آن کلمه
 محروم گشته و کاش با تخته کفایت می نمود سینه در و تزییر و کذب و فزاید و کذب
 یکی از مکاتیب این عهد را که نزد یکی از اولیا ارسال شده بود بچند و کراخه نموده
 و مواه آنرا داده کرده نزد معاندین ارسال دارد این سینه عرض میکند الهیاتی مبارک
 را حفظ نماز شده سر حسین و منکرین و منافقین و کل را تا بید فرمایم بدل و الصلح لیظفر
 ثابک بریونهم و بسعوا آیه یک با فائزهم انکه است علی کل شئی قدیر هر حلقی از
 حرکات متصور عالین حجتی است و نفع و بر جانی است و نسخ و کتب غرض جواب
 شده بومی از آیات شان عظمت با یکدیگر علی نطق فرمود که کبریا که گفت خود جان پاک
 و عزیز سخنان یا عبد حاضر کاش سر حسین بیان بفرماید تا نقل می شود که این سرود بیان
 اصل این غایت و راسخ می شودیم و مقام اعلی در تبه عیال می رسانیم آن حکام هر
 نفسی قابل بود با و سپردیم هر لوم بعد از اختیار لا محصی که اسری بجمعه سر نفع شد
 نفوس می بخش بفضا از کباب نودند آنچه را که سبب نصیب امر آن بوده و در آیات شده
 کل خلف حزب مستور و چون نور ساطع در هر خاطر با سبب می افتد و غیر می شود
 آنچه را که طبع خاطرش نموده حال بعضی با عامه و در امثل حزب قبل بود که منوکل
 انافشه و نور و دست و پا است و تعلیم تعلیم استی انتقام از اهل صلب خف
 نمود و بنمایید و لکن عباد که از اصل امر نگاه بنمودند و عاقلان را که می فرموده اند و سبب
 اضلال بائس شده و می شوند در هر حال از فضل و بخشش او امید است اولیای خود را می رسد

فرمانه است که سزاوارست اوست فاکر و توانا لا اله الا هو العلی الیه المرجع
آمین و تو شیدخ اعلیه بقاء الله و امر قوم داشتند بعد از عرض در حجت اسبق اقدس
این آیات حکمت از سنان غایت حق جل جلاله نازل قوله عز و جل بیان بطلان
هوا که علم علی مایه

قد حضر اسماک العظیم ذکرک آیات اشرق من افق کل کلمه منها نفس غایة الدیة
العالین هذا یوم فی نطق الشمس الیک لیه العزیز الیکم و یلازم البحر العظمه
مقصود العارفين مولى العبد مع الشدة من الاشياء فی ذکر الله مولى الودع و دلیل کل
غافل بعید نسل الیک بارک و تعالی ان ینودک بنور العرفان و یسلطک بنار کرمته ان
هو الکرم و فی قبضه زمام من فی السموات و الارضین اذا فاضت فیک بآثار کفر
الاعلی قول الحق الیقین الیک الحمد بما ذکرنی و اسمعنی و ارثنی و لک الشکر بما عرفت فی سبیک
الواضح المبین و امیرک الظاهر الیکم الیقین اسلمک بحدود الزمر احاط الوجود ان
تجعلنی مستقیماً علی امرک لئلا یرذل قدمی من شبهات العرین من ضلالتک
المستقیم الیک انت القدر علی آتیه و لا اله الا انت العظیم الخلیع انتی و هم جنین
بعد از عرض ذکر حجب حاجی محمد حسن علیه بقاء الله این آیات کبر سر از ملکوت مشیه الله
نازل قوله جل جلاله و عز برحانه هو الظاهر القائم ایام الیک و الیکم کرم
ینطق بالیقین و یجوا الخلق الی الاقن الاعلی لمقام الزمر فی ارفع الشدآ و ظهر بآثار کرمته
من قلم الوحی ذکرت الدیة المرش العظیم قدوة من کان سوعوداً من شان
العظمة و ظهر من کان سر قوماً من قلم الله العزیز الجید طوبی نفس سمعت و اقبلت

وفازت ودل لمن اعرض عن هذا الفضل المبين يا محمد قل حسن سمعتك
 فذكرناك جلالا لعلك اذكرك العظم تشكر ربك بالحمد والبيان ويكون من المؤمنين خذ
 كوشرا الاستسمة من يد عليا ربك ثم اشرب باسمه المهيمن على الاسماء ان ربك
 هو الامر الذي صح عليه اياك ان تمنك حضرات اهل العلم من السجرات الاعظم
 وياك ان تنجحك ان ربك عبدة الاسماء من هذا الاقلى المنسحق المنسحق من يوم
 هذا اليوم الذي انتم تعلمون من هذا اليوم بشرت بكتب الله من قبر ومن بعد الواسم
 تعرفون صدقي من كان كمنوا في العلم وموجودا من لسان الله المهيمن القديم قل
 اتقوا الله يا اهل الارض فضعوا عنكم وخذوا انوار القدر من عند الله ثم اقرؤا كتابه
 الصمدوس الذي انه تهديكم وتقر بكم الى مقام الجود من كان موقفا بقدره واخبره
 لا تزل شجيت العبد والاشجيت الذين كفروا باليوم الموعود تسمع الله التي لا تمنعني
 عن الاستسمة الكبر في امرك يا مولاي المودر ولا تجعلني من الذين آمنوا بجحلك ثم
 اكروها بما اتبعوا اسما من الالهام والحقون قوت في الله لا خفي الجحيت كما بهكم
 القوم الغائب المهيمن على ما كان وما يكون كنه لك توضح عرف الرحمن وتظهر الامكان
 من اخفايت بيان ربك الرحمن بشكره قل لك الشاء يا مولاي الاسماء ولك البهاك يا
 متعود الانسدة والعلوب ثم اعلم تدانزل في كتاب الاندس في اول ورودنا في
 السجرات الاعظم ما نعرفه ارض الكف والراء واخبرنا انكس يا ليظهر فيها ان ربك
 هو لمن علام الجيوب نسل الله ان يوليكم ويجعلك مستقيا على امره بحيث لا تمنك
 واوليائه حضرات من اعرض من الحق انه هو الحق على اراد وفي قبضته زمام الامور

سَلِّ اَللهُ تَعَالٰی اَنْ یُّوَدِّکَ عَلٰی خَدْمَةِ اَمْرِهِ وَذَکَرَهُ بَيْنَ عِبَادِهِ اَنَّهُ هُوَ التَّوْبَةُ لِمَنْ
 الْمَطْلُوبُ الرَّبَّاءُ عَلَیْکَ وَعَلٰی الذِّیْنِ سَمِعُوا وَقَالُوا اَللّٰهُمَّ بِاَلَمَلِكِ الْمَلٰکِ وَالْمَلٰکُوتِ
 اَمْتِنِ اَیَّدِ اَمَلِکَ لِنَفْسِکَ اَللّٰهِ عَالَمٌ رَّاخِذٌ نَّهَیْدُ وَاُولٰئِکَ خُذُوهُمُ اَزْ اَمْرِهِ وَاقْتَدِ
 وَرَحْبَ نَبَرِ مَتَبِّهٍ سَاوَدُ بِمَا سَاوَدَ اَزْ اَمَلِکَ اَنْ مَحْمُودٌ نَمَانْدُ وَوَسَاوِسُ
 عَمَلِکَ رَاخِذٌ مَرْدُ بَحْتِیْنِ مَبِیْنِ بَرِ خَدْمَتِ قِیَمِ نَمَانْدُ کَشَاوِیْدِ اَرْضِ مَرْدُ
 حَکْمَتِ اَللّٰهِ مَتَبِّهٍ رَدُو اَنْ رَیْبًا هُوَ السَّمِیْعُ الْبَصِیْرُ بِالْاِجَابَةِ جَدِیْرٌ مَجْدُ
 ذَکَرِ نِیَامِ اُولٰئِکَ عَمَلِکَ رَاخِذٌ کَا رَقِیْبَةٍ مَتَبِّهٍ مَرْدُ بَحْتِیْنِ مَبِیْنِ بَرِ خَدْمَتِ قِیَمِ نَمَانْدُ کَشَاوِیْدِ اَرْضِ مَرْدُ
 عَطَا سَیْطَلُمُ وَاَزْ شَمْسِ نَقَابًا اَنَّهُ وَلِیُّ الْمُسْلِمِیْنَ وَتَقْوٰوَالْغَیْبِیْنَ اَللّٰهُمَّ
 وَالتَّذْکَرُ وَالنَّشَاءُ عَلٰی خِجَابِکَ وَعَلٰی مَنْ مَلُکَکَ وَعَلٰی اُولٰئِکَ اَللّٰهُمَّ وَاجِبًا عَلٰیکَ
 وَفِی کُلِّ اَلْجِیْسَاتِ وَالْمَحْمُودِ اَذْهَوِ مَقْصُودِیْنِ فِی السَّمٰوٰتِ خِجَاوِیْدِ اَرْضِ مَرْدُ
 صَوْرَتِ اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ
 شَدُ وَاَبْضِیْنِ اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ
 فَازِ حَسْبِ اَلْاَسْمِیْ اَرْسَالِ اَطْرَافِ اَرْسَالِ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ
 عَلِیْهِ بَهَاءُ اَللّٰهِ وَغَنَیَّةُ وَفَضْلُ وَرَحْمَةُ بَرَسَدِ اَمْرِهِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ
 اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ
 اَحْمَدِ کَبِیْرُ وَاَبْضِیْنِ اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ
 وَاَزْ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ
 رُوْحَانِیْ عَلِیْهِ بَهَاءُ اَللّٰهِ وَغَنَیَّةُ وَفَضْلُ وَرَحْمَةُ بَرَسَدِ اَمْرِهِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ شَدُ اِکْرَامِ اَرْضِ جَزْبًا وَاَوَشِّیْنِ وَاَبْضِیْنِ جَزْبًا اَسْمِیْ اَرْسَالِ

فی ایام مضطربت فیما مضی و بعد کمال الی الخاتمه و القصور و القمم و الاعلی و السور و
 العلیا فلما انما افق البروج و ظهر ما کان فی کثر العرفان فخرجوا من تحت الحجاب و ابدوا
 انهم یسبون انفسهم بالین و اذ تکلموا ما ینح و جعل ملان الانسان سکنه و یمنوه العلم
 و ملک الامم باسک و المظم بان تضمر امرک بنفسک و مشیتک و اراؤکم انک انت المقتدر
 علی مات و ازاله الا انت التوکل القدر و لعلنا انما یجنب برسید و المجد له لعلی محبت
 از او سماع و مشیخ و لوزاینا انما نسک لاسخ و لعلنا انما قرأت و اطلاع قصد تمام نموده
 نقاد و جرمی الانام من شد هذا بانطق بسنا المظنه فی الجواب قوله بآک و لعلنا
 بسنی المظنوسون

یا احمد طریقی است محاسب اعدا کرد قدر آفتاب افق صافی را سبب تیره از نور منع نموده و
 قوت رحمت رحمتی را شقاوت نمودن از جریان باز داشته تا سیکه محال کتب قش
 و لعلنا سبب شیش نازل بعضی از اهل بیان بر قهرش قیام نموده اند گویند سبب تمام جهرش
 قناعت نمایند نو سیکه از اصل امر غافل و بی خبر ند و مومر علم نموده بر اضلال نمودن سبب
 قیام کرده اند بشارت سبب قصد تمام احدیه نموده اند در فرون و جوار بر منبر بزرگ حق شنود
 و شاعر خواجه و لعلنا نور آفتاب حقیقت کل سبب و لمن درک جبر منابر
 و محاسن و کائنات شنود بالاخره از عالم و جاهل حکم بر کفرش خوانند و بر سبب تمام جهرش
 قهر خوانند حال هم اهل بیان آن اوجایت مشک و بیان غنون مشیت با ضرب
 از با صبار جدید و اذن و اید و سبب جاهره و وجه نموده بینید و بشنود و بگویند
 امروز اهل بهانوس هستند خبر حق و اولیائش را سعدوم و مقودش حله نمایند بگویند

صراط است که در این باب بحث علی که تمام توحید حقیقی است فائز شود امروز غیر از این
 ذکر نه چه که یوم یوم است و ظهور ظهور است عالم کتاب نباید دانسته الامام علیه
 نباید چنین معین در جل مستقیم بر امر اله قیام نگذارید قیامی که مشبه است اصل بیان و توحید
 من فی الاسکان شمارا از مقدر و عالمی است نباید و محروم نشازد در عالم و افضل ضرب
 قبل و هم چنین در تاسیس و تشریف آن نظر نباید که ت در بنای حق تعالی و مکر خلاصین
 از آنکه یوم العین محروم نماید دوستان آن ارض من حلال کل را بکسیر برسانیم و
 وصیت نبایم کسی که از تقیم در الواح نازل شده یا ضرب از اسبی وارد شده
 و یا شود کل از قبل از آن کتاب الهی نازل شده علم کل شیئی فی کتاب معین و هم چنین
 اولی آن ارض را بکسیر برسانیم و بنیاد و توحید حق جل جلاله است میوهیم باید
 کل کمال تقدیس و تشریف در این عالم که نام مشغول باشند امر الهی تقدیر لاولیا فی عالم
 بالقریب الیهم و تشریف بالاندره و القلوب با احدی که توحید عالم را که ترا توفیق عطا فرمود
 بر مشاهده و تقوا و صفای و قیام ایم و حبش امر الهی با هر یک از اینهاست مذکور عالم و ما فی سوره
 نمایندشان دنیا اگر مالک از اولی شده و بغیر گذارنده در این صورت چه قدر مراد شود
 کائنات از او که در باطل و یسیر در نزد پرورش از و در پیش تبار طوبی لاجل اینهاست
 نفوس سبیل سنجی چنین محبت و انقطاع طهرت نبایند و خود از عالم و عالمی خارج و از
 است حده میکنند در این یوم که یوم یکشنبه جمعه هم شهر حج است بنظر مومنان و خدایان
 انتخاب که از قبل فرستاده بودند در قصر مرز در جالس و با این اوقات مشغول طوبی نکنند
 لایک درین مسکن امر الهی ان الذر صدقانه فی تمام کریم و تشریف از حق استقامت فانی در

عرض رحمت ائمه کس اعلی این آیات از سوره عنایت رب الارباب نازل
 قوله بآرک و تعالی ای دوستان حق جمیع پادشاهان را قبول نمود و وعده بر امر
 قیام فرمود سطوت قوم و صفات ائمه کس او را از ذکر و ثنا باز داشت ظاهر فرمود
 اسبج را اراده نمود اگر از برای دنیا قدر و مقامی بود البته این پادشاه قبول نمی نمود باید که کل
 شوق و اشتیاق و وجد و سرور بذكر حق کمالی باشد در غایت طاعتین از موعظ اعلی
 بنوشید و از در حق منحوم بیاید ترنگ اولیا حق بکمالی که مبتول بوده و
 است طوبی کلمه یا نسکتم به و هر قسم سخا و مایه نظر منها قلم اعلی و صیت نیز باید که
 باستقامت و هم چنین کل باید در لایالی و ایام از حق سست نمایند که بسیار خور از او است
 قبل خط فرماید که کجاست مثل شیو و آن فتو کس غافل را عالم یافت شود و صفت بیان
 بر این اوج است شغولند و لکال حیل و اتفاق در سدد اولیا بر آمده اند و بکشت ظاهره
 دوستی با کس را در حیا و احام بکرا نوزده و دنیا نیست انتهی از حق علی جل جلاله عظیم
 این خرب را باید فرمود بدست یک با بر سر آمد و دم و عقود نهند اینست خام توجید
 حقیقی طوبی لمن ترککم بشفقت من الذین توفوا فی هذا الامر الاعظم العظیم در باره فرمود
 شغور جنب این علیه بآرک الالبی مرقوم داشت عنایت مشرق لاسکه زاننی فضل تلقی
 ظاهر و با هر چه در لوح منزل قبل و چه در الواح مبعده شده آخر بیدر رحمت الله و
 عنایت و شفقت و فضل خدای و حدوث هدایت که این ایام ایام موت است چو که
 هر یک از مجتبهین ثابتهین که صعود نموده اند بذكر قلم اعلی فائز شده اند و ذکر که فایان تر
 تعبیر با و راه نیاید بکمال رحمت و بکمال فضل علی است که بان بکمال من مشر اعداء و تقریبا

الیه فی کل الاحوال البقاء والذکر والنساء علیکم وعلى اولادکم الاله التین مشربوا ریحین المستقیمین
 من یحطه بهم الکریم خ ادم فی الا سنه من الحجه الحرم سنه ۳۰۴ خرو غالی وسیل
 نقک وبقکم که از قبل ارسال داشتند رسید و هم چنین خرو غالی که در طهران بود آنهم
 رسید و غالی هر سه جنب آقا علی علیه السلام هم رسید و ان شاء الله مخصوص مذکورین
 و سایرین علیهم السلام بود لوح نازل و در سال می شود این دوستان آن ارض کوار را
 سلام ببرسم ان شاء الله بیک نور استقامت شود و بر حضرت قائم و بذکر الای ناطق
 باشند ان شاء الله ولی المخلصین والوفیقین والهم لکم رب العالمین

جیب روحانی جنب آقا محمد جان بن من غار و حاج علی بابا در آن فرمایند

بسم ربنا الاقدس الاعظم العلی الاهی

حمد مقدس از حقیقت و مجاز حضرت بانی را الایق و سر است که از لفظ چهار کن ظاهر
 فرمود و از آن مشرق و غرب و جنوب و شمال هر دینا عرض فتم اعل و جلدش با نظر من
 فی حکومت الانبیا ظهورش با صیحت عالم ستر نمود و بر ویش با صیحت امم جلد گشت
 تیر اراده بش از افاق اقدار مشرق و افاق شبیش از مطلع اعتبار لاشع ادم و جوده و ذکر
 عالم من غیر ستر و حجاب قائم و باراد ناطق منوخر انظار بشایه ضیق ذیاب و فرغای
 آفاق اندن باح کلاب سلطت فرائض از اراده بش منع نمود و قدرت جبار و پیشش
 باز نه است بآسمان را اقل مخلص ام قبول فرمود و خلاص روزگار را از ابل خنثت حل
 نمود و در لوح حضرت سلطان می نماید قوله حل جلال و تم ذوال و عز بیان و در آنجی علی اعل البصر
 و انما ظنن الی النظر الاکبر الی فاکثر آیاتی که کعبه کون جاسا تحت سب علی بشعرة

واحسده ولم يدرك متى ينزل عليه انزل في العين اوبعد عين وفي كل ذلك شكر
 الله رب العالمين وسمخه في كل الاحوال انه على كل شئ شهيد انتهى قلوب
 ملا اعلی از این بیان محترق و فاسده کما صرت جنت علیا از این ذکر مضطرب در
 یک آن خود را حفظ نفرمودند از اول آیات همین ایلام رسد ابتدا معذک در کل عین
 با هر واضح بین در کس سلاطین و ملا و امرا و فق و حکما و هر فاکل با سخت جل جلاله و موت
 فرمود و از بر هر کل حیوة باقی و رحمت ابدیه و عنایت سرمدیه خواست و کل در خان
 مذکور در قلب الحق حاصل شد لذا البقاء است حده آثار محروم و اذان از اصفا و نداء
 رحمن منبع انان مستحیر بل عالم مستحیر که سبب منع چه رحمت مجاب چه علی و رب
 البود رحمت غبار احوال آفتاب حقیقت را کذاشته اند و باو هم شغولند از رحمت نعمت
 کده شده اند و بظنون گم گشته اند و هر چه بودند و خود را اهل تقوی میخوانند سبحان
 الله غفلت تا که در هر چه بود و هم چنین در لوح مذکور میفرمایند قوله جل جلاله و هم
 ان البصیر را بشنود اهل من النظر الى الاش والجمیع را بشنود الاسوال من الرجا ان الله انی
 التامل این من حکم علی خلعت الشمس علیا و اسر و استطرف فی الدنیا و ما خلق فیها
 من صلب الکلیت السمر و در ابراهیم صفر آه این من حکم فی الزود و این من ظلم فی
 العباد و این الذین ارتعدت الکون من کرمهم و قبض البحر عند سبط کونهم و همهم من من
 حال ندره فی السبعان این رب است الکمال و ذوات الجلال این اخفاءهم التسلیم و قهائم
 استطا و ذ و قصور هم العالیه و لب تنهم السعروش و این ذوقه و ادیها و ذوقه تسبیها و
 غریبانه و حریز اراده و حد بر در فاشا و حیف اشجارها ان قال روح من فی

حكومت الاسرار والخلق فداء ايام دون القوم وطم يشهدون انكروا وطم يبدون
 لم ادر باني واد جيمون ايام دون نيز جيون ولاير جيون الى متى بغريون ويمندون
 يسلطون وليصعدون الم بان للذين امنوا ان تحت قلوبهم لذكر الله لعلهم ياتون قال
 اوليتون بل يارب ان وحيان ويخضع عما كان الى مالك والاكران وملك
 الاسكان الى ان قال وروح من في جبروت الالهيان فداء اسنى مقبولا الى العزيز
 الرحيم ومن وافي تناسب الباب قد استهل مدعى الى ان بن منجني رئيس
 صرني نفسي تامة راسي يشاق الرياح في حب مولاه واهم راسي شجر الاود
 غاطبه فواد مر ياليت قتلت راسي وعلب بلك حبسي في سبي بل يربو لي بالمراس
 في سكرتهم ليهمون ولا يغيرون رضوا احوالهم ورضوا اليهمهم ~~كانهم~~ كانهم اكنة وا
 امراته حروا واهوا ولبيا وحسبون انهم محسنون وفي حسن الايمان هم محسنون ليس
 الا مكرهم فتنون فدا يرون ما يكرهون انتهي الا اذا ان عالم في الحقيقة يستمع ان آيات ذكره
 فانه ثور اودا كفايت ضماير في الجهد بذكره بيان بر القطع وبأس محبوبا ومحبوب من
 في الارض والسماء اطلع مياديه ويكره حوادث ديا محروان في ثور قلبه قدس والحر
 حديد واذن داعية نار وروح باقي بذكره وذا وخذت امره بلك استمغول ثور سبائك
 بالكل والخلق اسير اسير ودا في تهر وتعلم ماور عليك من ضاعة خلقك قد خلقتهم
 لغير فاك وخذت امره وحم سكره اسير بفضا على بذكره وار بلكوا اناج به مكان فز بلك
 وها بلك وها بلك وها بلك وها بلك وها بلك وها بلك وها بلك وها بلك وها بلك
 بان توثير او ليانك واجباك ثم انتر قطع البر والبحر متوجبا الى الوار وملك ومقبولا الى الملك

الى ان ورد و حضرت امام عرشك و قام له ربك و مع ذاك الاصل و هو ربك الاصل الاله
 فكتب له و لمن بعدك ما كتبت لاصفيك الذين اتفقوا عندهم في سبيلك انك
 انت المستقر على انك و المهين على ما تريد و انك انت العزيز المجيد و بعد ما اتى
 كثر من لود و ذكر و تارة تصور و ما ليدان بسيد في الحق تارة حضرت دوست از هر ارضي
 عبود بنمايد مانند ابراز و بالا بهار زند و سبكه بر سر و خرمي في كشد خوش و نازكي
 عطش بنمايد بعد از قرائت و انك احق قد و زده معاني نموده مقام و وجه ملك اسما و صف و بشرف
 اصفا فائز و قول حق و حقا و معتر بر حقا و بسبحي المهين على الله يا احمد كن مستعدا
 لاصفا نداء المظلوم انه اراد ان يذكر في هذا المين و روي اليك لخط عاين و اعلم
 الجبر انك على الاقبال اذا عرض من كل عالم بعيد و هذا في القراط اذا كان
 النور في هم مبین و و تفكر ان خرجت من البيت قبل ان اتي الاصل قطعت
 اسبيل الى ان و ريت و حضرت و سمعت نداء الله رب العالمين و ريت خلقت
 الالباء للنظر اليه و الاخوان لاصفا نداء البدع شكر الله بهذا الفضل الانظم و لا يمكن
 من الذين اتفقتم الاخرين في ايام ربهم الرحمن ان كتب ان نراك ارضا يا ربك
 و يرضي و نراك من الغرضين مع انك ان الذي بعد انك في مقام ربيع لا يرب
 انما يرجع هناك ان ربك هو الله احد العليم و انزل ذكره في الصيغة الحمد آمين قلبي
 الاصل حمد افضل من لود و الاصل و لا يلازم ما تراه اليوم بين ايام النور ان ربك هو المشرق
 الكريم ياظم الاصل اذكر من نعم محمد خير خلائك و رسول الله و رب المرش و الفرس
 و يكون من الخازين انك فرت بانما بر و انقلت يا افق و منكت بجمل و كبشت

باذیل رواه و حقش التي سبقت من في السموات والارضين اياك ان تحزنك حوادث الدنيا
 ايتها دار المحنة والبلاء شهيد بذلك فاطر السموات وملك الاسماء سوف يغنيها
 ويغني جبر من قلم ربك العظيم انا ذكرناك من قبر وفي هذا اليوم احمد الله ربك ورب
 الميراث العظيم قل الذي الذي انا عبدك وابن عبدك وابن امك قد خلقني لخدمتك
 واظهرتني سجدتك وايدتني على عرسان مشرق وحيك ومطلع ايامك ومظهر نفسك في يوم
 فساد من خلقك وفتنوا جسدك وشيا نك وجلا لولاياتك وكفر واجتنبك و
 برحمتك استسلك يا مصور قلوب العارفين والمحبوب انسدة الخلقين بياض فخر فخر
 وبانما سريرة امرك وشفاعت ايامك وبانما لك التي انزلتها من سماء مشيتك
 لعبادك بان اقرتني بكل الاحوال الى انك التل وتقدر على قدرته لعبادك الاصفاء ايا
 رب انا الذي اقبلت الى ديك ونسك سجودك وغفرانك استغفرك ان لا تجلس
 مخلوقا من خرافتك ولا مخر واما من سجد عنائك حل تسع الغفر من سجدتك واهل بعد
 السكين من ربا من قربك استغفرك بجاهك كبرك ورايت ايامك بان تقرر على ما كان من
 فكل عالم من عوالمك انت انت مولى الكائنات وسرته السمكات لا اله الا انت الغفار
 الكريم والواسع الجيب بياض ان يارسي شجرة الحمد لله بعبادته مولى البر والبر والبر والبر
 شدي وبه سر شمس نوره حمدك تحمدو عالم راك بعد تراضع نمو از ففلس وراعي مربي
 وراعي قريبا دست بخشنه المبران جميع عالم از بر اين بوم مبارك از دم بوجده
 آده ولكن غفلت وعز وجل را از حفا و خفاء مكرم تلو رشح نمو در ريشه الا من سجد وبهوت
 مشاهده مي شوند جزا رحمت مجسم شده وكل يا رشح نموده الا من شاة الله وشا فائز

شدید با سنجی که سببه دشمن داشته و ندارد این الامر برده بیدار من بشود الهی صراط مستقیم
جنب احد علیه السلام و غایت فائز شدند با سنجی که در کتاب معانی از نظم الهی جاری
و نازل با احد علیه السلام قدر انعام را بدین حزب الله را در آن ارض بیکر برسان
بگو قسم با قاتل بیان که از اعلیٰ آفرین امکان مشرق و لایح است کل نزد مظلوم
نزد کردند و بغایتش فائز امروز روز زکوة و روز خدمت است خود را محروم نمایند
شاید هر وقت کلیت و کلیت کتاب شما را که میسید که از دست غایت در ارض
رفت گذشته شده اید و به طار کرم نموده اید شمار از عاقبت مشرک و قاصات
کفر حفظ نموده و با بهر نفقت تربیت نمود حال وقت انوار و اوقاف است و انوار
سدره انوار انوار طیب و اخلاق بر صفت بوده و هست این انوار از عاقلین منع نمایند
بروح و سیرت و حکمت و بیان القا نمایند اگر پذیرفتند مقصود حاصل و حجت خلاصه
و لا فوهم فی خود تمام یلعون یا حزب الله جدا نمایند بدین قلوب احزاب متخلفه
عالم باب برادر و نفقت شما از ضیفه و بغایت پاک و پاکیزه شود و قاهر و لایق
تکلیفات آفتاب حقیقت کرده کل را بیکر برسانیم و با شرافات الوارثات حق
بشارت میدیم ای دوستان قدر این ایام را بدید و فقر و غریب با کفر رسد بهر کل
اجتناب تصالح متفقانه از قلم رهن جابر طوبی را برافروزید که شنیدند و عمل نموده و
شبهات و ظلمات و الوان این دو لیم است نرا از حراست کنیم و بنا عظیم منع نمود با
حزب الله علیه السلام و غایت در حراست و فضل الله به امتثال الکریم لا اله الا هو الحق
العظیم انش لا احد انتاب کرم مشرق و نور وجود موجود و فضل منافی است که عالم را فرو

کفر و سب و این فانی مستحکم که چو بسب و کفایت گشته و عباد را از نعمت باقیه و
 رحمت نامتناهی منع نموده و محروم ساخته این مقام فانی از حق جل جلاله سائل و مقلد
 که عباد خود را محروم نفرماید و بطور اذکار حق ترین فرماید تا کمال از وجود و ثمر آن محروم نشوند
 آنکه هر انفعال الکرم و هو الفخر الراحم والاراهم المستغنی العظیم العظیم العظیم فی الحقیقه در
 بکمال جمیع است که جواب بسیار تأخیر شده از این فقره گذشت در نهایت بعضی
 الواح مبارکه از سماء شریف است که نازل می شود و کل را ذکر فرموده اند و کل نظر بعضی امور
 در این مقام تأخیر شده و در این سوره هم نزد کل مقبول بوده و هست چو که در حضور
 تبحر بر آیت متغول و هم چنین جواب نامه را از حرف ابرار بعد از اوقات قسمت شود
 شایسته خود رسیده ابد الحمد لله فضل و غایت حق و بارانها و اولیا بر آن
 ارض زیاده از حد جدا بوده و هست همه که شکر الله که عوار هم ابراهیم و اکرم
 الاکرمین این که ذکر اولیا و اهل سماء نموده بودند و هسته عالم الواح الهیه مخصوص
 این مقام شده بود از قبل مخصوص بعضی الواح نازل و بعضی اعظم و این چنین در زمان
 عبد کریم از سماء شریف نازل است و الکل فانی شوند و از سحر غایتش پاشند
 در جانب و الاجر علی علیه السلام را نموده بعد از عرض در سماء استماع اقدس این
 آیت از اذن سماء فضل استوائ نور قرآن عز بانه و جل برهان هر استماع النجیب
 یا محمد قمرنا فدای الیوم و الیوم لا یسعدون و الی الیوم ربنا علی سماء الیوم
 و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون
 علی الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون
 و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون و الیوم لا یسعدون

البيات من الناس من اقبل ومنهم من اعرض الى الميعين القوم اشكر ربك
 بهذا النفل الاعظم قل لك الحمد يا الله يا ذا الجلال والإكرام وذكرني الله
 قللك يا الله وهديتني الى صراطك المستقيم وانا كالمضيق الى رب اناسيك
 وامن عبدك قد اقبلت اليك سرخا من وذك مسلك بشرافات النور تسب
 بيا نيك ونسالى سحر ملك بان تجليني بما جئت على حبك ورسخا في امرك ثم افر
 لي يا الله سبحانه وتعالى وكرمك الاله الاله انت الغفور الكريم يا رب لا تسع يدك
 من رحيقتك المحنوم وامر المكنوم ايد في على ذكرك ونايك بن عبدك بالرحم
 والرحمان انت انت مقرر ومقرر من في الامكان لا اله الا انت الميعين المليم
 الحكيم وهذا ما نزل في باب آية حسين عليه السلام قول الرب الله وانه قد

بسبب المظلوم في السجين الاعظم

ذكرك من اجبت ذكرتك بذكر سجدة المشرق نورا آيات ربك المليم الحكيم جميع
 اسع المنداء من سدة المشرق على البقعة النورانية الاله الاحقر والواحد المتقدر
 القديم انا خلقنا المباد واصفنا نذاني ومن اعادة انقضى فلما انقضت نفسي كنفوا
 واعرضوا الا الذين انقذهم الرب بسلطانه الميعين على كل صغير وكبير انك انت حضورنا
 والقيم المربوب رحمتي ومن اعادة انقضى الاعلى وصفا وصبره فتمني الابرار فاعلم الميعين
 الميعين ان المظلوم يكتب حضور اولياءه واجباءه وكان المشركين منكم وحالوا بيني و
 بين اجاني كذلك تولت لهم انفسهم واهل اليوم من المخلصين في كتابي الميعين

انك لا تخزن قل الله لك الحمد باعدتني وعرفني مشرق اقدارك ومخزن
 اسوارك في يوم قضاة الزمان عبادك بحجبتك وبرحمتك وانزل من سماء شريك و
 شمسك ابرت انا الله اعترف بهذا انك اشهد انك انت الله لا اله الا انت
 لم تزل منت مقدسا عن ذكر عبادك ومتعابا عن عرفان خلقك اسلك باسما لغير
 برار قدت فراص السما و اضطرت افدة العلماء والعرفان بان تؤيدني على ذكر
 حيث لا تغني العوالم والملك اسند بالمر ليعفك وصالحك ولقدرك واقدارك
 انت الله خلقت الكائنات بخلق من فلك اسلك بانبيائك واصفيائك الذين
 جعلتهم اعظم حجتك بين عبادك وزايت ذكرك لمن فلك بان كتب لي من
 فلك الاعلى اجبر للقاء يا رسول الله والاك الاخرة والاو لا اله الا انت اعزكم
 وعدا ما تزل لبيب ميزنا باقر الله فانه تجرير الآيات حوالا ظهر من افقة الاعلى
 يا باقر كن مستعدا لاسفاء نداء ربك انه يدرك من نشر سفي الا عظم المقام الذي تروي
 الكمال القدم على عرشه العظيم اياك ان تسلك صراط البشر من ملك الله زاد بحجبتك
 صبيات الغافلين الذين انزلهم الله من السماء والارض والسماء وسفوا اهلهم في الانام
 واذا قبل البيم نولي لهم امرهم وقالوا انا نحن برهان المعاني والبيان في هذا
 رب الرهن في هذا المقدر الميسر قل يا قوم اتقوا الله ولا تتبعوا احوال الذين اضرروا
 بيوم الدين هذا يوم فيه ارجح سحر الدنيا في الايمان وعزمت حجة البرهان على الايمان
 فلك الله العزيز الحميد طوبى لمن اطلق نطق جناء ربه ولا اذن فاز باسفاء نداء ربه
 مات اثاره وليد اخذت كذب ولقم فاز تجرير آياته ولعب تزين بنو مفرقة

والمرحل سرح الى صراط مستقيم البقاء من لدنا عليك وعلى الذين تشبوا به على النية
وتسكوا بحبل البقين وهذا ما نزل في باب من در عليه بها وآله

بسم الله المبين على الاسماء

فصل در اسع ناد ملك الاسماء انه اتي برأيا الآيات من شرق غايه رجب
المقدس والقدير انه يجذبك الى الافق الاصل القائم الذي فيه انفس خفيه سده انفس
وتنطق من الفطنه ان كان مستويا على سرير البرهان لطوي لمن سح واقبله وويل
للك غافل سرب قد جاء الوعد واقى الموعود وانظر ما كان مسطورا في كتب
الذين رتبوا العالمين وقام بهم وجوه العالم وروا الكفا الى الضم والخبر من النسخ
من سح واقبل ومنهم من سح واعرض ومنهم من تغرب واخذ وغرب وقال لك
المحمد يهتدو بالمبين ومنهم من توقف ومنهم من كفر ومنهم من افشى بانايح مكان
الضوء ومن الاعلى والذين كانوا العرش في بكور واسيل قل يا لها الارض التي اخرجت
ولا تقبوا اطوار الذين اكرموا وصحبه ماله ورجائه واعرضوا من وجه طافه الروح الاين
انه ذكرناك بالايه ماله شين من الاشياء انك اذا سمعت اكرس ووجه لغفت يا في
ثم بين عباد من كلفه والبرهان وقل يا لها الامكان سانه قد اتي الرحمن بسبح لا يهزم
من في السموات والارضين انتم الله يا قوم ولا تنكروا الله من انكم كنتم على الآيات ومنه
قد فرغت الحق والبين قوما من وقد الله سر من اسرار الله في سرهم انهم
الكتاب اسرا من لدنا انه هو العزيز العلام كننا حق بين عبادنا وكذا ما نزل من الله
باني القيد بهم آيات ركب وتوحيهم مقام لا يرزق الا في غايه رجب العزير الوهاب

بیک ان منعک سطوة العالم عن ذکر الیک القدم او شیت المکام من بک الاسماء مستقم
 بصر علی خدمه امر ان تکب بیک نفلوا من فنده وعلو القدر المیزان الفضائل قد میهنک
 اللغة الفصحی نریه ان شکرت ان علی مبین . صحیح عالم اند بر سر مرغان حضرت مقصود
 از عدم موجود آرد . و چون اصبح الاده سجات داشت نمود و اشرفات انوار ظهور اند
 افق الاده سجاتی فرمود کل سرش و شکرت عده گشته الامن شاه الله سبحان الله در
 یوم جزا حزب بشید اخبر اضراب عالم دیده شدند تا نهند آنچه را که هیچ خالی
 عمل نمود در سنین اولی هر ابراهیم نام و بعد بر شک دم الهی مشق قدر دادند نظر در
 اعمال آن حزب و انعامشان در ایام قبر و بعد لازم سالها با تمام استیلا و بر بنابر
 بلین یکدیگر مشغول و لیکن خود خود را علم و انعم ام میفرمود و چون نیز ایشان از حق
 سادگی مقصود عالیه اشتراق نمود کل لشکر راجع حال هم سر مین بیان در ترتیب
 حزب بابت . حزب بشید مشغولند قل عذرا یوم الله لانیذ کر فی الاطهر اجتناب باید
 بدو بر یعنی توکل و التقاطع در حواء محبت رحمن طهری نایند و حضرت امر از مشغول
 گردند جدا نما یظهر شک باقی بدوام حکومت ربک المهدیین القیوم بگو امر عباد آیدان
 را از انصاف صحرای قلم اع و حریف سدره منقی محروم نمایند تا زود است در تدارک
 انانیت قیام کنید از دست امر برم ربانی که از حق ساد قلم اع اشتراق نموده و نیت گشته
 بیکم ان منعکم حجت الام و سجات الام ضلوا عند القوم متبلین ثم الی الیک مکان
 و مکیون البیاء من لوز الیک و علی الذین اقبلوا الی الله المیزان الودود و حق
 و عذرا انزل لجنب آقا میرزا علی علیه السلام هو السج البصیر یا علی آقا ذکر تاک

به الله تعالى و كما قال الله و تذكر في هذا الدين كلمة او نزلت خضعت لها الايت
 وارادنا ان نسلك اياك و نطهر لك بيتا في و نطق عليك يا محمد بك الى افق الدنيا
 كذلك نطق لك ان اعطيت في هذا المقام الذي هو حلاله اعلى المقام اسع ندفي و قم
 بين عباده و ذكرهم باياتي و لو لم يلقوهم بخبر بيان ربك ملك الاسماكل قتل يا
 جرحب الله اليوم يوهم النصر و اربكم الرحمن بالكمرة و البان و لا تتبعوا الذين
 اتفقوا بعد الله و يشاؤ و اركبوا ما اوابت به الاله قتل قد فتح باب السماء و
 ملج سحر الكرم امام وجه العالم و اشرق نور الرحمة من افق سما الدنيا القوا الله
 و لا تتبعوا كل من غافل سرتاب اياكم ان تعلم ان تعلم زخارف الدنيا عن سولي الورد مراد
 سلوة احل الطغيان عن الله ملك الاوين ضفوا الاوهام و ما كنتم ثم اقبلوا البهجة
 بيشاء الى مقام نطق في الدار است الملك لله رب الارباب انك اذا فرغت باياتي
 و وصيت عرف من غير قل الله امر ايتني به و ذكرك و شاك و خذت امرك من طاب يا
 ملك الوجود و سر في الغيب و اشتهر و لما لي سحر عليك و سرار كتابك و انجم سماء
 بياك و امرك الله سر سخرت به و اوك و عبدك بن تحفني فانك في خدمتك بمحبة لا تنفخ
 زخارف العالم عن التوجه اليك يا ملك القدم و لا تخوفني ضوضاء الامم و لا ضعفتي
 قوتهم و شوكتهم و اقتدرهم انك انت المقدر على ما تشاء و لا اله الا انت التوسل الغائب
 الصديق و عند ما نزل في باب ملا عبد الكريم عليه السلام

هو المولى العليم

يا عبد الكريم انا اردنا ان تذكرك و نبشرك بعبايت الله المقدر العزيز الخار ان الله

نذكر اولياته في المسمى والاشراق وفي العيال والايمان حل من نور بصير نيطر آثار
 تسمى الاعلى وحل من اذن يسمع نداني الاعلى وحل من اذنة لا تسمع اصحاب
 الضلال من التوجه الى الغنى المتعال انا اظهرنا الامر بسبيلنا لا تقوم معه امر ووجوهنا
 الكوكب والملك الى مشرق الانوار بانقطاع سطوة الجبابرة وغضب المفارعة
 قن امام الوجوه وقفنا يا قوم نداني القويم من افق الاقدار هرايت الآيات
 فوصيك والذين آمنوا باعل تنجذب به فمدة العباد وبلخلاق تستضي بها
 الآفاق ولو صيكم بنور الله الذي جعلناه سيد الاعمال طوبى لمن تكلم به وويل
 لكل منكم كفارة كذا قد نطق بها المظلوم في سجنه الا عظم فضله من عنده وعلو منزل
 النضال البهاء على حل البهاء الذين ينهضون اعراض السرفعين عن الاقبال الى الله
 ملك المبدء والاقبال هذا نزل لجنب طاعت الكبر عليه بهاء الله

حوادث عند الجبر

يا نعيم قبل رضا انا ذكرنا باك الذكر فاذ بلغنا وتمام الامم وجمع نداني وذكرنا
 في اول بياني وارادنا ان نذكر اخاه الذي سمي بعلي قبرا كبر يصرح بك كرايا ان
 ركب حوالى العزيز العلام يذكر من بيت امره من عنده انه حوالى المقدار العفان طوبى
 لك بما اقبلت الامم اذا عرض منه بدبر وخلق الذين كانوا ان يدركوني في العشى
 والاشراق اسع نداني من كوت بياني انه ليتركب الامم رضى ورضى فخلق
 النشاجت من في الارضين والسموات اياك ان سيجز لك شئ من الاشياء في
 امر الله مولد الود وضع ما عند القوم تحتك كما يجعل عناية ربك موجد الامكان اياك

اذا فرغت باقی و سمت نبی قل الله اعلم آیتک جذبتی و بنیتک عزتی
 و عزتک احرقنی و حجبک امتی و بعدک احلک لی اسئلک بالاله العالم و مالک القدم
 کجوتر عنایتک و سبیل فضلک و رجح عرفانک بان تجعلنی فی کل الاحوال ثابته علی
 امرک و رستگاری جگ و ناصحاً بذرک و شاک فاه آه یا مولی المومنین آه یا رب
 المومنین اللهم کیف تفر نفسی فی البیت و اسمع نداءک من بطن السبعین و عزتک یا مقدر
 و منافی قدا و تقص من الفرج و السور و عنده ذکر بایاک بین مبادک و رزایاک بن خدک
 و عزتک تدجل عزتک ایام الخلقین کالدلیل الالک و میسرهم کالمصیبه الهائله و الرزق الاله
 لم اور یا الله و سید و سندر و قدرت بعدک الذر ترکت بجهلک و تثبت بید علی خدک
 هل قدرت لایصر و اراد من سحر فضلک و خمس جودک او کتوفت فی ذلک نیک الاعلی و ان
 منعت غیبت مستحک و شتمات امانتک قدر لمن قلمک الاعلی اجر لقائک و المحفور
 ادم عزتک ثم اکتب لری الاله اسماء و ناظر السماء خیر الاخره و الادی و انک انت
 المقدر علی کل شئ و لا اله الا انت العلیم الکلیم و هذا منزل لایب تحته میده با بهادله

نبیم دوست یکن

امر و زانجب لیا از افق سما و فایت رحمن مشرق و لایح فضل موجود رحمت شهود
 آیات نازل بنیات طاهر طوبی از هر نفسی که بان فائز شد و بسبب فایده
 دنیا و سیاط غلب امر او را از مولی المومنین نمود بدور دنیا قانع نشد چه که نظر
 بنظر اکبر وارد و قصد حکومت عنایت مولی المومنین است او را منع ننماید و صحبت حاصل شود
 یا محمد چه غنا شاید فائز شویم بعدی که ذکرش در حق باقر بر دام ملک و حکومت باقی و پاینده

نماند کل در حیات اندکس مذکورند و لغاتیش فائز از حق بطلب سوارانایید فرمایید و خط
 آنچه عطا فرموده این یوم در کتب و در بر سیم اند مذکور طوبی از بر سر نسبی که لغزان او
 فائز نشد و از سر خود را خارج و از او شد عده نمود سبحان اگر کتب عظم امام
 حیون اسم ظاهر و مشهور و معذک جاس و آن مشغول و از آن سخن مردم بگویند او در حیات نزد
 ذکر قدم ذکر حدود بگذارد و در دایره بگذارد یعنی با عده القوم ما و فریاد یعنی آنچه را که از
 نزد حق آمده و بسبب حیات ابر و ذکر سر بر آورده همچنان که عالم را که ترا بآورد
 قلم ای فائز نمود و در سخن عظم ترا یاد فرمود الهی که علی که و اخک ذکر همان قبل
 المظلوم و بشره همان تیر و کبر عید و اسرار من غفر و اما الاثر الکلیع الحق سحر رحمت تواج
 سماء و نیت با سنجیم الحاف سزین حرکت از مذکورین بنیات بدیده فائز روح المظلوم
 العلاء و لغاتیه اخذ و هم چنین نفوس مذکره تم انتخاب و مذکره خلق و فرعون بیستم بیا
 این آیات از سوره علقه که در کتاب مذکور قول جبارک و قدلی یا فخر قبل من انما مذکر است
 البقی است و اقبلت و از دست بیاور فکر لایع فیهذا المقام الکبیر ان ذکر نور سزین سها
 فیکلایم من عوالم ربک ان عوالم فی ال قدیم طوبی لها و ولایت و جیت عرف ایام الله
 رب العالمین و مذکر ضلعک و بشره عالم ربک ان ذکر ناکل عبد قبل الاق
 الاعلی و کل امت فائز با یام ربها و موجودها و خالقها و موجدیها طوبی لدولها و لمن یسک
 بجلی التین و مذکر غلامی و حبیب الله و توج و وجه یسدم ایها فیهذا اللیل و انزل لهما
 یکدیرت النورین عرف فائز و دانش فیض البیر یا اهل احمد ان المظلوم یزکیکم یسکیم بالا
 یسکیم فی العالم شکرا و ربکم الرحمن فیهذا النفل العظیم بدو اسرارکم بغرض ذکر سر و طوبی

علم من و صدف خایر و غایب از نظر نفسی که این ایضاً مانی الا لکن مستبصران با قدرتی
 الرحمن الرحیم که در کمال نطق است ان العظمه جلا لا تجاء انه هو المستحق العفو العزیز الحكیم
 انشی از جذب آیات آسمی عالم مسدود در جمیع اشیاء این چنین ایضاً کبریا ظاهر و مشهود
 بطوریکه همیشه باین اشیاء بر پا قدم و مدار از ذکرش عاجز میشدند بلکه باین الامر العجیب
 اینکه ذکر و درود الواح الهی را نموند و هم چنین مسدودیت کمال از آیات با هر چه تقدیر الهی
 عذایت مکرر بآن جهت متوجه میگرد و ذکر هر یک از این عظمت جبر خفیا کلم و دریا
 کلم ذکر اخر اخر در این چنین از قدم بلکه قدر جابر و نازل قوله تبارک و تعالی یا قدر الاله
 الذکر من ستر محمد فیه صمد الرحمن الاله فی آیات و آیه بولی الودود و قل التوریک
 والنبیاء علیک یا من قرنت بالعلم الالهی با جبر و ذکر من ربک فیه فی الاله
 اشهد انک قرنت برحمتی بسف و خایر الشیء عاقل من فی السموات والارضین
 تسئل الله ان یزول علیک فی کل حین رحمة من عنده و نعمه من لده و مائة من جانیه اذ
 هو اکرم الاکرمین و ارحم الراحمین لا اله الا هو العزیز الو احد العزیز العظیم استمر لاله
 مخصوص این من هم نازل آنچه که در این چنین رحمت ماز و نعمت با اندازه از سموات کرم بر او
 نازل است برقا الرحمن هو اکرم الفضل لا یزب من علم من شیء و لا تنفع فیض حوادث
 العالم و امر اخر الامم قدر و نفعه و اولیاته و لا یقع به الا نفسه العزیز الذین و هم چنین ذکرانی
 دیگر انتخاب علی علیه السلام عرض شده لحاظ فضل با متوجه و این آیات از سموات بیان نازل
 قوله تبارک و تعالی بسمی العظیم یا جمیع اخر اسب عالم منتظر ظهور حق حق جل جلاله و جسته
 چه مقدار از پیوست که با همش نباشد و چه مقدار از انوش که بزرگ و متعالیش در دنیا و ایام

[illegible]

العباد الذين همضوا عن الرب العالمين واياك ان تخونك سطوة الظالمين قل
 مما قد نظر من كان كمنوا واتي من كان موعودا التقوا الله يا ملأ الارض ولا تكونوا
 من الغافلين حسدا يوم فيه ينزلكم ربكم ويدعوكم الى افاق الامران انتم من العارفين
 قل زعموا ظلمكم بطراز التور وروىكم باكل غايه ربكم الخير كذلك حاج عرف بيا في
 الاسكان وما حج بجز العرفان عوفي لمن نبذ العالم مقلدا الى الاسم الاعظم اء من اهل هذا
 المقام الكريم يا قمر الاعلى اذكر من نبي محمد قبل حسين ليذكر ربك ويكون من بيت كرم من بيت
 النقاء من السيرة الشريفة المرفوعة في القرون والاسم الله لا اله الا هو مقتدر العليم الحكيم
 حسدا يوم فيه استور عنكم الطور على راس الطور ونبأ عن نطفة البيا من بين العرش
 يا واد البيا قد اتي الرحمن من سابق الانسداد وقررت به عيون القرين قل اياكم
 تشكك شئت ابشر من السفر الاكبر او تنجكم حيايت الذين كفروا يوم الدين حسدا
 يوم فيه انظمت الارض كنوزها والبحار ثباتها والسموات شمسها وقمرها والنظر والاعين
 من النكرين قل هل تعرفون من يلاككم وهل تعرفون من يذكركم في سجد الاعظم لعمر الله
 لو عرفوا لبذوا امراء متبيلين بالقلب على الله العزيز الحكيم قد سبقتم هوانهم عن التوجه الى
 نوار الوجه الا انهم من الاخسرين في كتاب البديع نوا وجه عرف بيا الرحمن قل لك الحمد
 يا تصور العارفين يا محمد قبر حسن يذكرك المظلوم في حين احاطه الاحزان من الذين همضوا
 من الرحمن واركبوا اناح به سگان السفر كس نعم الذين طافوا العرش في بكور واصيل
 انك اذا اخذك رجس ياني واجتديك لغوات برقا تفرقها عنك الحمد يا ذكر شرفه منك
 لا اعظم وجه تميز الى حراكك يا سولي العالم ويستغفر ذاك الاعلى وصريرك الا وانه تميز

اسئلك بامر الله خضعت لملكك انت ولسلكك انت الملك انت بان تؤيدني
 الاستغاثه على امرك واذكر ربك بين عبدك والقيام على خدمتك اى رب اسئلك بامر
 طه واهل بيته الاشقياء فى حواء حبك والنفوس ما عندهم فى سبيك بان تكتب من تلك
 الاعمال لادبائك خير الآخرة والاولى انك انت الهة على انك والادوات الغفور الكريم
 يا محمد بن محمد الخادم تذكر ربك وتكون من الذين يعقوا بذكره وتساو وقاموا بخدمته امر العزيز
 الحكيم قد كتبت تذكره لمرءى من قبل وفيه العبد يشكر الله وبك بهذا الفضل البين
 انكر عباد من قبل قل القوت الله ولا تلوذوا من الناس من ان تولى من في العالم بالانانية و
 التواضع وبما ترفع بهما تهم انت ربك حواء صبح العليم يا وليا فى الصلوة بالاعمال والاعمال
 سوف يعنى بخدمكم وما عندكم ويصدق لكم بانزل من قلى الاملى يشهد بذلك كل عالم بصيرته
 امرت الارض والسماء بانور الوجود والقدس الكريم فى حب غلبه انك اشرقت رحمت
 الوحى واخذك جذب الاسرار الى امر الله تعالى الى النور يا ربك وسمك كما جعل عطائك سلكك
 بكل انت بهادرت العقود والطرز الوجود والهممت قوة عرفتك وانزلت امة بياك
 بان تؤيد ملكك على الاقمار انك الباهر واضنا ومررت على الامم امرت انت الله عز وجل
 بملكك الوجودى ولعنائك الملكات لا تمنع امر ملكك عن نبي بجزء قطتك ولا تسبيل
 وحيد تسبى الهالك وكوثر قربك انك انت الهة على انك والادوات الغفور الكريم
 الاشياء لا اله الا انت الهة القدر والقدرة اى رب اغفر لي وللمسلمين وللمؤمنين وللمؤمنات
 وبياك وعلموا بهامدوا به فاني بك انك انت الهة الواحد الغفور الرحيم اما تذكر في
 هذا العبد من بقاء الله عز وجل على كل باب الاسماء وبشره يا محمد بن محمد

وانا الذي استنق العليم هذا يوم في يدي الرزق ايام الوجود ويقول انا الميز
الكليم والاصراط يطق والقوم اكثرهم من الغافلين طوبى لك يا شربت حتى
الصفاتي من كاس طهارتك الكريم اذا حضرتك آيات ربك ووجهك عرف
الغاية والالطاف قاتلهم الله ترى الجاهل اراد سحر ظلك والامر ساء جدوك والحاد
سقر عرشك اسلك باياتك الكبر فبينك الشراحت الارض والسما والذين
غابوا بنوار نير اذنك وسر حوا الى الذرورة العليا والغاية القصوى ان تاسوا
لربك بعبادتكم وحضر ايامكم كرتي فلو ترك وسعوا لداك وشربوا الكون كوحال من
ياهر فضلك بان كتب لي ما كتب لهم برحمتك الشريفة الكائنات انك انت
الذي لا يموتك العلي من اسرار سماء جدوك ولا ينطاي عن بدائع نعمتك والاكمل
قد كنت مشتهرا مصيئا على من في سماك وارفعك لا اله الا انت العزيز المحيد
ونذكر من سمي بمحمد فبر حسن ليجد عرف آياتك ربه ويكون من الخائرين يا صفاء
ندامك اجناك ان ربك هو النضال القديم اقبل اليك من خطر استبحر وانزل
لك الالاف لا تفر الارض واسرارها ان ربك هو هذا العليم ايكن ان تمنحك
صوفى والعلم من موالى الوجود وضع يدهم وخذ امرت به من اسرار الامم النور
الغالب القدير اتهم فتقوا جداء وبقا وانوا على بعض ناصح التوجه والقسم شهيد
بذلك ربك القدر الجدير ان فرست بالضح الاكبر آيات ربك الملك القدر قهر الكون
التي قلبي اقبل اليك ووجه توجه الى النوار وجهك وبعبرنا نظرا الى انك ولساني
ناجني شياك اسلك بنوار عرشك وسوار بالخرقة في قباك وانهر سدة قهرك

وارجح بحر فضلك بان تقدر لمن جوارح جودك وكرامك ، يكون سبي في كمال عالم
 من دوايك انك انت التقدر المتكامل العزيز العظيم ^{المتكامل} يا علي قد اقر اليك
 انك التقدر من نظر منظر الاكبر وقد كرك بايتي برزاه اسماء الحسنى وصفته اليك
 طوبى لمن فاته بآثاره وويل لكل افك انهم قد اتى يوم الله ولا يذكري الا هو
 طوبى لكل ما عرف وفاته وويل للسكران قد اعرض عن طواريق الدنيا واعترضوا عينا
 من دون بينة ولا اكن بغير كبروا بقوة الله لبيد انزالها وانزلوا هذا الفضل
 ليسكن كن متفكرا بجملتي ومشتبها باذيال ردائي وناطقة بشافني بن عيني
 ان ركب يسع ويغمر وهو اسمع البصير ^{والبصير} يا علي بصر صغر قد اتى
 اليوم واليوم من اليك من شاء الله ركب عورت العالين هذا اليوم
 فيه ينال النور وليقول قد اتى مولى الود والذكر كان مخروفا في اخذة البنتين
 وسطوا من اعظم الاعلى في كتب الله مقود العارفين انه قد جرد من نعم الرحمن
 كثر الميوان طوبى لمن اقبل شرب وسيتا لمسه كين الذين بنوا الله وراهم عكسين
 باندهم من حمزات اشياطين طوبى لوجهي ، ضعفت ظلم العلماء والبصير ههنا صلات
 المعصنين انك اذا فرغت بياقي ووديت عرف غدايش على لك الحمد يا مقود هذه
 المرسلين باذكري في السبعين الاعظم انشدك انك ملك حكوت الفضل وفي قبضتك
 زمام من في السموات والارضين اسلك ان تجعل مستقيا على امرك وادري في على نهر
 بانزاله من جودت بياك البصير انتهى
 بحر موج زود عناية حتى جلى جلال الكمال اوضح ظاهره كنه مبرك انزالها ، فذكر

بحرین ظاهر و کتاب مدین نازل از حق تعالی شده میطلبیم بقرا نشین میگرد
 شوند و بر خدمت اسرار موفیق انده هوا القادر الهیمن التبار در یکوم اول که جماعت
 بر عرضش اعظم و بستانیک بر خوان نایب شد مستور است غفلت است از این
 لطف فرمود یکی آنکه سیف در اینطور بر تعلق است و آخر قبر از انفسند هر نفسی
 او تا نماید باطل است و سست است کمال است تفسیر و تاویر که این فقره حرام
 است و مالک حق جل جلاله در آن چنین بر کل اشیا لکن است سخی
 فرمود و این فقره از بعد نازل و لکن فرمودند این فقره هم با آن است و در مقام
 است و آن اینکه اسب از ساسی تلقاد و چه ذکر شود کل جانی تا بد که
 مالک قوم فائز میشوند طوبی للفائزین ذکر کرباب و المجر علی علیه بهاء الله را
 نمودند بعد از حضور در حضور یک لوح استع اقدس مخصوص ایشان نازل و در آن
 شد لشکر عینه بشا عده انار الله رب العالمین قد و رشک رسول ایشان
 و بستان وار و اجره علی الله اعمال این یوم از سبب اعمال در آن ذکر طوبی
 پس فائز لیست الهام رب بان یؤتی بهاء علی یکب و بر حق و لا ینهم من
 فیوضات ایتد علی کل شیئی قدیر ذکر کرباب مهر قلیان علیه بهاء الله را
 نمودند که ایشان هم در سال قبل انار اقدس فرمودند حسناتی را بر ذکر ایشان در پیشگاه
 حضور شرف اصفا فائز این پس واضح و معلوم که اینگونه اسرار و انوار در این
 ایام مخصوص نزد او بلیز حق جل جلاله ساسی داشته و لکن نزد حق متعین است
 چه که مدک است بر اقبال و محبت و خدمت الله لا یفنیع اجر المحسنین نده

حمل الیوم در افق اعلی بنا به تسمیه شده میزود و قطره باشد سحر نیست بقیام از حجاب
 فضل طوبی للغانیزین لذا یک لوح مخصوص از سجاد رحمت رحمت اکثر نازل و ارسال
 شد ان شاء الله تعالی و این فائز شوند اینک هم فانی هم از حق میطلبند از بهر این که فانی
 دنیا و آخرت را این ربنا الرحمن جلالت مع الحیب و ذکر حیب روحا حیب آقا
 احمد علیه بهاء الله این حضرت مرفوع الذکر بر ذره الحلال الاصل نموده بودند این عبد دوست
 داشت نام را به اسم این ان ختم نماید لذا الحراق کل نموده و مقصود عالیان فائز گشته
 دیدند و شنیدند و ذکر او در این ارض و اطراف ماکثر نموده و هم چنین صفی و
 از اسمی او بسیار است اقدس اسامی داشتند و هر یک بایات اکثر فائز
 مکن از کثرت تحریک آنچه در بارگاه آن لئوس از ان عظمت جبار ارسلان شد
 و لکن شهادت میدهد غلام که فائز شدند با کجک که لا یتصل له بوده بار بعد از ذکر
 اسمی ایشان در حجت اقدس این بیان از زبان مقصود عالیان ظاهر
 قوله تبارک و تعالی اما ان ینطق من افق الاصل یا احمد علیک بتاتی بکیت
 حق توجه نمود و مقصود فائز گشتی آنچه در حین حضور از ان عظمت اصفا نمود حفظ
 نما و ادب بر آن ارض را بایات مقصود شهادت ده بگو یا خضر ابدا امروز روز
 ذکر و شاد و روز غمت است خود را محروم ننمایند سزاوار آنکه بنام سدر مشتاق
 شوید اشتها یک کت است مبدء از رویا نموده را از نفس امکان دفع نماید اکمل
 باقی رحمن توجه نمایند و باین فائز گشته بگو قدر الیوم را بدانید امروز سید
 ایام است و حل در دستید احوال لذا الحمد بانوار صبح ظهور نمود و بدو بفرمود ان مقصود

فائز حضرت ایمنم اعظم را بداند و قدرش را بشناسد بر شما در سبیل الهی وارد
 شد آنجی که احل نزد کس اعلی تر نیستند و ذکرش در کتب الله عزوجل جای نگیرد
 و مسطور ایمنم بلند را بسم حق جل جلاله حفظ نمایند غفر رب انما اعمال شما در دم
 چنین آمارش در ارض ظاهر شود و هویدا گردد قسم بنور بر جان که از ان فی سماء
 سبحن مشرقی و لا شمس است اگر نفسی کیفیس لوجه الله در این ایام برآورد آن
 نفس لمر الله مذکور و محفوظ اگر خلاوت بیان رحمن را بیاید و بتصور و فائز شود
 از جمیع اعضاء و جوارح بر مشرت نذر که الحمد یا الله العالم اصفا نماید از حق
 بطلبید شما را نماید فرماید بشانیکه شنوات عالم و بعد الاثم از حق منع نماید
 لکنال فرح و اطمینان از کاس محبت تصور نماید بیان بیاشاید سوف یعنی
 ترویه ایوم و یبقی لکم هذه اللوح الذی لا یح من انفس غیر غایه ربکم الغفور الکریم
 یا حارب الله احمد علیه جهانی لمر الوجه حاضر و شهیدانه حضور و سماع و ماسر و
 شرب ریح الوصال من بد عطاء رب الغنی المتعال و فائز بالا عاذ به اهل العالم
 الامن است عاذه ملک الایمان و ذکر او در بر آن ارض را نمود سربک فائز شد
 با سبکی که اندام عالم از ذکرش عاجز و قاصر است طوبی لهم و لا هم حسن باب
 بر کل ما حفظه مستکین مرفوع میر و منفور علیه جهانی و فائز لازم قد طبق ان
 القدم بعد صعود و با فاخت به لغت الرحمن فی الاسکان طوبی لمن ذکره بالحق
 به العلم الاعلی انه من اهل البیت فی لوحی العظیم البیت علی و علیکم و علی الثمین منتم
 ضرفاء المسترکین عن التوجه الی الله الغفور الخیر انتهى لله الحمد نور فائز است ظاهر و

فرات رحمت جابر و صد لوح فضل مصطفی و آفتاب عطاء مشرق نازل شده
 آنچنانکه که هر حرفی از آن کتابیت مبین و لغتی است به لوح اینجند خدمت
 ایشان و منت بین حضرت سرفراز علیه السلام و الا بهر تبرک و سلام هر سینه و اثر
 حق جل جلاله بطلد آنچنانکه باقی و دائم است آن ربنا الرحمن هو الباقی
 المستغنی الکرم و هم چنین این آیات با هر آن مخصوص اند که آن ارض علیه السلام
 بهاء الله از سماء شریف آنرا نازل قوله تبارک و تعالی یا امانی و اوراقی علیکن بهاء
 الله رب العرش العظيم لئلا یسجدوا له و هر آنکه که ملا و عرفا از آن محرم و منذ
 الا من شاء الله قسم نمود بیان که از این سماء ملکوت مشرق و لا یسجدوا له که هیچ
 عالم و نه خراف آن بکود سار که باستی که در حق یکی از امان نازل شده سواد که نیاید
 و جلال ارض محرم و از فضل الهی شرفا نوز قدر انبیا و ما بدانید و سجد و شکر مقصود
 عالمیان مشغول شود که اکثر اهل عالم را از ملوک و مملوک و عباد و اما غفلت اخذ نمود
 غفلت برب نیاید خدا را چشوند شاد غایت حق نماید نوز و فضل عبادت فرمود
 و بسباب ظاهر و باطن در نوز تا باین فضل اعظم و نعمت کبر و رحمت مطلق
 رسیدید و فائز گشتید نفعاً لکن و حقیقت لکن البقاء المشرق من افق سماء رحمتی
 علیکن و علی امانی المظفری الدن و الدیار انستی اگر فی الحقیقه اذان حقیقت عباد
 ملکوت بیان مالک ایجابا توجه نمایند و با صفا فائز گردند کل بصر فانی متصور که
 تصور و آفرینش است فائز شوند سحر رحمت عموم سراج و لکن با اینکه مطلق آن
 اگر کم عند الله القیوم اینها هم فانی هم خدمت مقدسات و درقات و قاصرات

وفات آن ارض بیکر برساند و از چهار کف باید عجله آن دنیا الرحمن هو
 المصیب البیاء والذکر والشاؤ علی عباد الله الذین اراستین والحمد لله رب
 العالمین فی اوم فی ۱۳ محرم الحرام ۱۲۰۲ الهیاح مبارک دم دراصل
 نامم قوم و هم عیینه اراست

حب الامر غشاء مغلّی شده پس روغن بر جبهه شده و آب ارکانه از روی ابرو شده
 اصل استخراج شد و بعد از آن حضرت حاج درویش بیت خوش روغن
 برت قنابده و صمغ شد و در بلده بر جبهه حرره قناب اتمام اجا و آب
 نوزدین را در روغن

شرح فوت در جمله اصل که در ضبط مغلّی روغن بایان بر جبهه برت
 و این جمله که بعد از سواد شده و به خط شش هم سابق این
 مغلّی (جانب هر طرف شش تا شش علیه بهار و آب) و هم گرم
 حب الامر غشاء مغلّی شده پس روغن بایان بر جبهه برت و سواد
 محمد باقر ۱۰ در ۱۲۹۹ است مغلّی شده پس روغن ملی بایان
 در روغن سید ابی بنانه است مغلّی شده پس روغن سید ابی بنانه

شش مغلّی روغن بایان بر جبهه کوهت محمد
 در ۱۲۹۹ سواد و ۱۲۹۹